

GROOVE

Nummer 8 • 2001 | Sveriges största musiktidning

Kristofer Åström
Bo Kaspers Orkester
& Fattaru
Jagged Edge
Lamb

**THE
CURE**

Andreas Tilliander • Black Rebel Motorcycle Club • Bonnie Tyler

Nu går världen under

Vi och vår omvärld darrar i väntan på vad krigsförklaringar och terrordåd ska föra med sig, med jämna mellanrum känns det fjuttigt att göra musiktidning. Och helt plötsligt börjar hela vårt kapitalistiska system svaja, inte nog med att människoliv spills i onödan – folk vågar inte tro på framtiden längre och konsumerar väldigt sparsamt. Hjulen stannar. Multinationella bolag avskedar folk och flygbolag kommer gråtande till sina staters regeringar och ber om ekonomiskt bistånd. Precis som de numera välmående svenska bankerna en gång i tiden. Ack vilka minnen...

Även skivbranschen knäar. Om man kan genomföra betaltjänster för musik på internet verkar bli räddningen. Men en trend håller i alla fall i sig: intresset för musik ökar. Vi på Groove tar emot mer mail från ungdomar som har åsikter, och det tycker vi är jättekul. Därför kommer vi nästa år att utöka vår distribution och finnas i hela Sverige via Åhléns varuhus. Men innan dess gör vi ett december-nummer. Så mycket tror vi på framtiden.

Vi hörns.

chefred@groove.st

Lamb	sid. 5
Fyra frågor till Bonnie Tyler	sid. 5
"Alla behöver en stödlåt"	sid. 5
Black Rebel Motorcycle Club	sid. 6
"Politiskt korrekt rock"	sid. 6
Jagged Edge	sid. 7
Kristofer Åström & Hidden Truck	sid. 8
Andreas Tilliander	sid. 10
The Cure	sid. 12
Svenska texter:	
Bo Kaspers Orkester & Fattaru	sid. 14
Vinylrecensioner	sid. 18
Albumrecensioner	sid. 18

Louise Rhodes, Lamb

sid. 5

B. R. M. C.

sid. 6

Kristofer Åström

sid. 8

Robert Smith, The Cure

sid. 12

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Grooveredaktion	
Dan Andersson	Mats Nilsson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Niclas Ekström	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Thomas Olsson
Fredrik Eriksson	Tove Pålsson
Felix Gebhard	Daniel Severinsson
Johannes Giotas	Magnus Sjöberg
Annica Henriksson	Peter Sjöblom
Robert Lagerström	Mathias Skeppstedt
Pigge Larsson	Henrik Strömberg
Karin Lindkvist	Ebba von Sydow
Per Lundberg G.B.	Evalisa Wallin
Björn Magnusson	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Tel/fax 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Robert Smith av Johannes Giotas

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 55 000 ex.

ISSN 1401-7091

The Cure

Nu kommer alla The Cure hitsen på ett och samma album + 2 nya låtar.
Den limiterade versionen innehåller alla 18 låtar på
samlingen i ny inspelade akustiska versioner på en bonus CD.

01. BOY'S DON'T CRY
'Boys Don't Cry'
02. A FOREST
'Seventeen Seconds'
03. LET'S GO TO BED
'Japanese Whispers'
04. THE WALK
'Japanese Whispers'
05. THE LOVECATS
'Japanese Whispers'
06. INBETWEEN DAYS
'The Head On The Door'
07. CLOSE TO ME
'The Head On The Door'
08. WHY CAN'T I BE YOU
'Kiss Me Kiss Me Kiss Me'
09. JUST LIKE HEAVEN
'Kiss Me Kiss Me Kiss Me'

10. LULLABY
'Disintegration'
11. LOVESONG
'Disintegration'
12. NEVER ENOUGH
'Mixed Up'
13. HIGH
'Wish'
14. FRIDAY I'M IN LOVE
'Wish'
15. MINT CAR
'Wild Mood Swings'
16. WRONG NUMBER
'Galore'
17. CUT HERE
Ny låt (singed)
18. JUST SAY YES
Ny låt

The Wash

Nytt Dr Dre album ute nu! Albumet innehåller nya Dr Dre singeln "Bad Intentions". Förutom massor av nya feta producerade Dre spår så innehåller plattan dessutom ny musik av Busta Rhymes, Xzibit & Snoop!

...november på border

Lloyd Cole

ETC

12 nya Cole-kompositioner plus två covers. I bandet bl.a. Robert Quine (Lou Reed m.fl.) Matt Johnson (The Turtles) och medlemmar ur The Negative.

KILL BIS
WU0405

Freeheat

RETROX

Jana & Marychans skaparens uppgärps Freeheat. Jon Reid, Don Lurie (Jana & Marychans), Roni Mori & Nick Sanderson (Guns N' Roses). Retrox är en 5-spars utgåva som bara får en att längta efter dubbelalbumet...

Skitsystem

Enkel Resa Till Rånstaden

Syrlörens nytt album med ett klassiskt svenskt lät gäng. Finns på CD & vinyl.

Organism 12

Bakom Kullseema

Nu är det dags för Organism 12 att visa svenska språket och den svenska rapscenen som som är dess hem i ett eget köppel. 14 spår, som glänsar av Chords, Down South Ballers, Peski, Leo & PSTQM.B.M.A.I. Allt producerat av Mase & Dj Largo.

Joddla Med Siv

Live På The Tivoli

Live på The Tivoli är en dubbel 103 enkelpris med ett inspel på varje platta. Tivoli i Helsingborg är platsen för festen.

Hope Sandoval & Warm Inventions

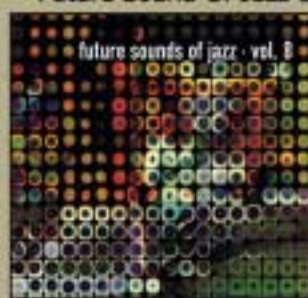
Beverian Fruit Beard

Hope som en gång var stjärna i Mazzy Star har blivit detta nya band. En melankolisk och som påminner lika mycket om Mazzy Star som Nick Drake.

Future Sound Of Jazz 8

Blandade artister

Artists Blam, Dub Cartin, Skee Supreme, The Underdogz, Atmos och många fler... Recenser av Ashley Beale, Kellie, Earthbound & Bealefield! Finns som CD eller LP!

Vincent Gallo

When

Skådespelaren Vincent Gallo spelar alla instrument och resultatet blir helt otroligt spännande! Suggestivt sound, fullt av hopp, glimrande ambient och hans röst - en platta att bli förfärd av när vår hjärtsjukhet kryper allt närmare

BORDER
MUSIC

www.border.se tel. 031-191000 fax 031-191599

...alltid steget före

Lamb

text: Henrik Strömberg
bild: Mattias Elgemark

När lammen sjunger

Tjejen står för sången och killen för musiken. Men är det hela historien?

1996 och *Cottonwood* svepte som en frisk fläkt igenom etern med sin innovativa mix av skön sång och galna breakbeats. Lambs självbetitlade debutalbum charmade både drum'n'bass-fans och pop-publiken. Efter ett mindre lyckat andra album är nu Andy Barlow och Louise Rhodes tillbaka med *What Sound*, det är dags att bevisa att de inte bara är ännu en kille+tjej-triphop-duo.

Helt klart är att det som är spännande med Lambs musik fortfarande är mötet mellan Louises spröda stämma och de kantiga rytmerna, två disparata element som ändå samverkar så bra.

– Mycket av den musik som görs av vad folk skulle kalla liknande grupper, menar Louise, den låter som om sången läggs ovanpå när musiken är färdig. Det är där vår musik är annorlunda, eftersom vi bygger musiken kring sången. Det ger en mer sammansatt känsla.

Men är det då så traditionellt manligt/kvinnligt att Andy gör all musik och Louise står för sången?

– Andy är mästaren i kontrollrummet, medger Louise, men det blir en hel del överlappning i rollerna. Andy kan få idéer om sånger och jag kan få idéer om beats eller andra ljud. Men sången har alltid varit viktigast för mig.

Lambs texter handlar väldigt ofta om hur otroligt kär Louise är i någon kille, vilket kan bli lite enförmigt i längden. Louise menar att hon inte har full kontroll över vad hon vill skriva om, texter-

na hon skriver bara kommer. Hon kan inte tvinga sig att skriva om något annat. – Bara för att jag sjunger så mycket om kärlek så tror folk att jag är någon slags expert. Men ju mer jag går genom livet, desto mer inser jag hur lite jag vet. Jag blir mer och mer mystifierad, faktiskt. Jag vet inte vad det är som speciellt med kärlek, det bara blir så att jag skriver om det.

Alla behöver en stödlåt

I skuggan av terrorattackerna i USA börjar det nu poppa upp en rad stödsinglar till offer, brandmän, poliser och anhöriga. Inget fel i det, men kanske hade man kunnat samla in tio gånger så mycket pengar genom att ta någon procent av den budget som används för att förvandla Afghanistan från en stenhög till ett grushög. Men vad vet jag?

I förra numret av Groove tog jag upp fenomenet stödgalor – vem som får och vem som borde få en egen välgörenhetstillställning. I detta nummer fortsätter jag på den inslagna vägen och ställer frågan: varför får inte Ni en stödlåt?

Låt mig förklara. Även om de flesta medier domineras av talibaner och ilska amerikaner, så finns det ju andra brinnande frågor i världen, som "ska man slakta grisar i dokusåpor?" Svaret är ju förstås ett rungande nej, men betyder det att det

behövs en stödsingel? Knappast. Antagligen kommer vi aldrig få höra den svenska artisteliten samlas för att stödja tv-avrättade grisar med Beatles-covern "Piggies" med texten: "det är ok att göra tvålvå av galtsvål men inhumant med såpa..." Det är helt enkelt alldeles för magstarkt för den breda massan.

Andra stödlåtar som heller aldrig kommer att släppas: "I shot the Sheriff" – den svenska artisteliten samlar in pengar till Da Christer Pettersson defence fund genom en ny version av Bob Marleys klassiker med svensk text. Den kontroversiella textraden "Jag sköt ministern men jag siktade på Lisbet..." lär uppröra många.

"Stone me into the groove" – den svenska anarkisteliten samlar in pengar till fängslade EU-demonstranter. Radion lär knappast spela en låt med textraden: "...jag tappade stenen, en trettio fyrtio meter, inte visste jag att där stod fem piketer..."

"Kräm" – den svenska artisteliten samlar pengar till extremt finna ungdomar genom en ny version av Kents hit.

fyra frågor till...

Bonnie Tyler, som klättrar högt på listorna med sina *Greatest Hits*.

Vem är din egen favorit bland åttiotalsikonerna?

– Tina Turner, absolut. Sen älskar jag Meat Loaf och allt som Jim Steinman producerat, inklusive mina egna skivor. Bland nyare artister gillar jag Anastasia och från sextio/sjuttio-talet är Janis Joplin en stor idol.

Tröttnat du aldrig på att sjunga *Total Eclipse of the Heart* och *It's a Heartache*?

– Nej faktiskt inte, det är underbart när alla kan låtarna och sjunger med. Dom är tvärtom mina favoritlåtar, dom och *Lost In France* som ju var mitt genombrott 1976. Jag har varit känd i halva mitt liv nu, det är svårt att förstå hur fort tiden går.

Var har du hållit hus hela nittitalet?

– Jag har gett ut skivor och spelat precis som jag gjort sen jag slog igenom i mitten på sjuttitalet. Skillnaden är att jag inte legat på listorna på ett tag. Och så har mitt hår blivit mycket mindre, ha-ha-ha. Kan du förstå hur jag såg ut i håret på åttitalet? Jag älskar att sjunga och stå på scen, sen spelar det ingen större roll hur mycket skivorna säljer.

Hur ser ditt liv ut när du inte jobbar?

– Jag bor fortfarande i Wales med min man Robert. Halva året bor vi vid Algarvekusten och så älskar vi att resa, han är alltid med på mina turnéer. Vi har valt att inte skaffa barn så vi har haft friheten att resa mycket tillsammans.

Karin Lindkvist

Texten kommer med sannolikhet få en rad ungdomar att krisa ihop: "...jag har försökt med Clearasil och krämer, men dom är för dyra; nu är jag desperat och tänker doppa huvudet i saltsyra..."

Konklusion: Det är många i vårt samhälle vars röster aldrig hörs, som ingen vill lyssna på, som aldrig får en stödlåt. Och det kanske är lika bra det.

Niclas Ekström
niclasekstrom@hotmail.com

Va fan hände med rock'n'roll?

Plötsligt har världsordningen fått sig en törn. De bästa, coolaste och kaxigaste banden föds inte längre i England. Nu är det 20-åriga slynglar från det stora landet i väst som sitter på koordinaterna för skåpets placering.

– Vårt första gig i San Francisco var antagligen det värsta. Vi glömde cymbalerna, jag trampade i en vattenpöl och fick en elektrisk stöt. Strömmen gick, men vi klarade oss igenom giget tack vare några polare i publiken som hejade på oss.

Klockan är strax över två på natten i Champaign, Illinois, där Black Rebel Motorcycle Club spelat. Robert Turner känner sig riktigt i form, trots den sena timmen.

Robert och Peter Hayes träffade varandra i plugget i East Bay och började lira ihop då de båda gillade Ride, Bob Dylan och Rolling Stones.

– Peter var den enda i skolan som kände till de här banden, berättar Robert, som oftast står bakom basgångarna i bandet.

I slutet av 1998 blev trion komplett när de hittade en trumslagare i britten Nick Jago, som brukade vistas i samma gitarraffärer och rockklubbar.

Eftersom ingen i musikindustrin är intresserad av San Francisco, som sägs vara uttorkat på musik, var en kvick förändring nödvändig för bandets överlevnad. Los Angeles blev nya hållplatsen. En

man från MCA dök upp på en spelning, blev alldeles till sig i trasorna och ryktet spreds fort och strax stod flera bolag på rad med skivkontrakt i högsta hugg.

I USA där musikklimatet befinner sig mellan buffliga, tatuerade tuffingar i skateshorts och hej-MTV-vill-ni-se-mina-nya-bröst-i-mina-allt-för-små-kläder?-brudar som kvittrar "oh boy I love you so", tja då är det inte lätt att vara nykomling.

– Det kommer att ta tid och mycket arbete, menar Robert, vi måste ju träna om folks öron. Vi har varit på resande fot och spelat sedan november 1999. Vi spelar verkligen tills vi blöder och vi har inte varit hemma på länge.

Bandet har redan öppnat för Dandy Warhols, Guided by Voices och Charlatans. När de spelade med Strokes var det B.R.M.C. som var huvudakt.

– Vi kan liksom säga att vi gjorde det här själva, inte som andra band som lyckas få en MTV-hit och sedan tror att de är ett stort rockband. De har inte gjort någonting för att förtjäna det, medan vi verkligen har slitit för all uppmärksamhet.

Black Rebel Motorcycle Club har, som få andra, två utmärkta sångare. Peter och Robert turas om, som en gång Andy Bell och Mark Gardiner.

– Vår musik är en väldig blandning mellan amerikansk och engelsk rock. Vi försöker hitta vår egen väg genom det, säger Peter Hayes.

Det knöliga namnet Black Rebel Motorcycle Club är taget från filmen *Vild ungdom* från 1953 där Marlon Brando spelar en uppkäftig tonåring i ett motorcykelgäng som heter... just precis, Black Rebels Motorcycle Club.

– Vi är inte jättestora beundrare av filmen, men den är intressant och cool för sin tid.

Det är bara i USA, Sverige och Schweiz plattan har släppts. England står näst på tur där en singel utges under hösten. Redan har de beundrare i Noel Gallagher, Johnny Marr och Jim Reid. Inte så konstigt kanske med tanke på att Jesus and Mary Chain ofta nämns i samma andetag som B.R.M.C. "I fell in love with a sweet sensation/I gave my heart to a simple chord/I gave my soul to a new religion". Bröderna Reid kunde knappt sagt det bättre själva.

Politiskt korrekt rock

Var och såg The Strokes för ett par veckor sedan och blev övertygad om att dom aldrig kommer att bli stora här. Jo, kanske i New York och vissa delar av Los Angeles, men vad gäller resten av landet, inte en chans. Först och främst ser de alldeles för bra ut och är alldeles för coola, men det räcker nog inte. Jag tror att problemet ligger i att The Strokes har dåliga rådgivare.

Låt mig förklara. Som ni troligtvis märkt så har Strokes varit det hetaste bandet i England och resten av Europa ett tag, men hemma i USA är det ingen som riktigt bryr sig. I Europa är plattan ute, här kom den nyss ut. När Strokes var här och spelade hade de ingen platta ute och det såldes inga under konserten. Detta är ett stort problem, om små band ska kunna bli större måste fansen kunna plocka upp en platta efter konserten om det så är en limiterad vinyl-singel, nån live-bootleg (det är förvånande hur populära de är, både Knoxville Girls och

Jon Spencer sålde icke-officiella bootlegs under sina konserter, vinyl självklart) eller själva plattan.

Men Strokes hade inget, en röd t-shirt – det var allt. Dessutom har de en låt på plattan som heter *New York City Cops*. På den amerikanska utgåvan (när den till slut kom ut) var den borttagen. Detta gjordes efter hela WTC-grejen och det är ju sympatiskt och politiskt korrekt och allt, men ändå. Rock'n'roll ska väl vara farlig och kontroversiell? Vad händer då om ett litet band tar bort låtar från debut-plattan och dessutom ändrar omslag för den amerikanska marknaden. Jo, udden försvinner, det farliga liksom vittrar bort och kvar står ett par rekordliga grabbar som spelar rock så det ryker.

Men det räcker liksom inte. Kontroverser säljer. Och Strokes säljer inte just nu. Slayers platta hette *God Hates Us All* och kom ut några dagar efter WTC. Dom ändrade ingenting. Dessutom borde det kanske tilläggas att lokalen där Strokes spelade tar in 250 personer och var inte full.

Men nog klagat, detta är sista krönikan från Prince hemstad, så inget mer gnäll om att ingen går och tittar på bra band, inget mer skvaller om lokala förmågor, inget mer hyllande av Bob Dylan och inget mer analyserande om varför hårdrock säljer mer än allt annat. I fortsättningen kommer rykande heta krönikor från New York City. Så det kommer nog förresten att bli fler krönikor om precis samma saker, fast från ett större perspektiv. Jag ska bara lära mig att hitta där så ska nog allt ordna sig och ja, jag vet, skulle jag springa på Lou Reed så kommer jag att fråga varför i helvete han återförenade Velvet Underground.

Mathias Skeppstedt, november 2001
petshopboy666@hotmail.com

Jagged Edge

text: Ebba von Sydow
bild: Sciascia

Ett enda långt party

Pojkgruppen Jagged Edge från Atlanta struntar i att de blir kallade ytliga. De står till och med ut med att jagas av galna tjeffans. Bara de blir superstjärnor.

– Vi var alltså aldrig i Sverige?
– Nej.

Jagged Edge skulle gett intervjuer i Sverige för några veckor sedan, men ställde in. Brian "Brasco" Casey ringer istället upp hemifrån Atlanta, från sin flickvåns hus.

– Vi vill verkligen åka till Sverige en dag. Vi älskar Sverige. Men senaste tiden har vi åkt runt Amerika som tokiga, olika platser varje dag. TV, radio, spelningar i stora köpcentrum. Jag har ingen aning om vad som händer ibland, jag bara hänger med. Det är helt galet.

I USA börjar Jagged Edges grabbigt mjukromantiska r'n'b tävla med de stora killarna. Deras tredje album *Jagged Little Thrill* nådde top 10 på USA-listan. Fansen blir fler och skriker högre efter Brian, tvillingbrorsan Brandon "Case Dinero" Casey, Kyle "Quick" Norman och Richard "Wingo Dollar" Wingo. Men för svenskarna är kvartetten mest kända för hitsingeln *Where the Party At* som Nelly, kungen av smutsiga söderns hip-hop, rappar på.

– Han är cool, vi har känt Nelly länge. Han är med på skivan eftersom vi är polare. Vi lärde känna varandra för tre år sedan, innan hans skiva kom ut. Han hängde hemma hos Jermaine Dupri med oss, vi spelade biljard, gambblade... gjorde grejer vi gör. Jag visste inte ens att han rappade. Eller alltså jag visste att han rappade för alla rappar ju. Två år senare kollade jag på MTV

och så kom *Country Grammar*. "Skit, det är Nelly, vår Nelly, Nelly!"

Producenten och artisten Jermaine Dupri, mannen bakom So So Def Recordings, upptäckte Jagged Edge. Nu vill de bli superstjärnor. Brian berättar om drömmen att komma så nära människor som möjligt med låtarna.

– Allt jag vill är att nå alla människor därute, både svarta och vita. Det har funnits hinder i vägen för oss, fördomar om att en svart killgrupp som gör r'n'b har en viss publik, men jag vill bryta ner det. Jag bryr mig inte om folks bakgrund eller hudfärg. Jag har vita och färgade kompisar.

Till stor del har Brian och Jagged Edge fått sin önskan uppfylld. Få musikstilar idag slår ner murarna mellan kunniga musiknördar och de som nöjer sig med reklamradiohits på repeat på samma sätt som svart, amerikansk r'n'b.

Samtidigt kritiserar r'n'b för sin lättillgänglighet. Det handlar om skryt, snabba bilar, brudar, partyn och VIP. En del kallar det simpelt och ytligt.

– Folk beskriver det som ett "problem", de säger att det är ytligt och fånigt. Det är de själva som är problemet, för de har inte tänkt efter. Det är ju publiken som efterfrågar vår musik, alltså är det publiken de kritiserar. Vi ger vår publik vad de vill ha.

Får ni galna fans på köpet?

– Haha. Javisst. En kväll åkte vi i limon efter ett party med Jermaine. Tre tjejer kör upp vid sidan av oss. Först vinkar

de bara, du vet, de är glada att se oss. Flera kilometer senare kollar vi ut och de är fortfarande vid sidan av oss. Vi kollar igen och en tjej i baksätet börjar strippa tills hon är helt naken. Då sticker hon ut benen genom fönstret, hon håller i fönstret med sin högra arm. Hon försökte korsa benen för att inte visa för mycket, sedan klättrar hon in igen och de börjar hängla i baksätet, mitt på motorvägen.

Och ni lät dem köra sin show?

– Vad kunde vi göra?

De kollade in tjejerna. Man kan nämligen inte göra en låt som heter *Where the Party At* utan att vara ett partyband. Och eftersom det är måndag är Brian givetvis helt slutfestad.

– Jag har festat hela helgen nonstop. Min tvillingbrorsa och jag fyllde 25 i lördags och hade födelsedagskalas på en klubb i Atlanta. Det var sinnessjukt.

Bästa 25-års presenten?

– Jag fick inte så många presenter...

Men av din flickvän då?

– Den har jag inte öppnat än, den ligger här på golvet någonstans fortfarande. Inte cool.

– Jag vet, men jag har inte hunnit. Jag träffade henne först idag.

Hon ville inte komma till partyt?

– Hon var hemma...

Oroar hon sig när du festar med Jagged Edge?

– Nej. Eller jag tror inte det. Kanske... Om hon gör det så spelar hon iskall, och på så sätt håller hon mig i ett stenhårt grepp.

• På den kommande Ramones-hyllningen som släpps i april medverkar en massa coola artister. Per Gessle gör en fin version av *I Wanna Be Your Boyfriend*, Mary Slim har spelet in *I Believe in Miracles* och Sahara Hot-nights *Rockaway Beach*. Även Joan Jett och Wayne Kramer väntas medverka.

• The Hives är verkligen på gång nu igen. England, USA och Australien skriker efter Fagerstas mest berömda band genom tider. Ny skiva är inte aktuell förrän våren 2003. Men den som väntar på något gott.

• Ulf Stureson har tillsammans med Martin Hederos, Mattias Hellberg och Mikael Herrström varit i Koppom och Silence-studion för att spela in ett album som beräknas vara klart under våren.

• Visst är det bra att ge sig på de som är döda. I en ny bok påstås det att John Lennon ska ha haft ett förhållande med Stuart Sutcliffe. Inte nog med det, bokens författare är ingen mindre än Stuart syster som även hävdar att det var Johns fel att Stuart dog. Fortsättning lär följa.

• Ett band som man definitivt bör hålla öronen och ögonen öppna för är det nya engelska rockhoppet The Cooper Temple Clause. Lite *My Bloody Valentine* och lite *Swervedriver* och kanske lite Oasis. I vilket fall som helst låter det jävligt bra.

• Pusjkins letar nytt skivkontrakt. Efter ett succé-år skulle Pusjkins in i studio för att spela in nytt material. Bandets bolag EMG meddelade att man ville byta artistprofil och kommer bara att ge plattor med Bubbles och Jan Malmström. Hoppas att något annat bolag plockar till sig Linköpingsbandet.

• En ny plats för egensinning och experimentell musik har tagit form i Göteborg på Atalante. Den 19:e november kan man lyssna på och se 8tunnel2 och Jean-Louis Huhta.

• Sveriges flitigaste band, Bear Quartet, spelar den 15:e november på KB i Malmö. Förbandet heter Penniless och kommer från Finland. Missa inte.

• Coolaste bandnamnet i Sverige kanske Moder Jords Massiva är. Den 24:e november spelar de på Smålands Nation i Lund.

• Cardigans är tillbaka med nytt album nästa år om man får tro NME. Där står att läsa att Peter Svensson har cirka femton låtar klara och att man letar en producent. Även Cardigans basist Magnus Svenningsson uppges vara tillbaka fit for fight. Innan ny skiva med Cardigans ger han ut en soloplatta under namnet Righteous Boy i början av nästa år.

• På Moderna Muséet i Stockholm kan man den 20:e november bland annat se Mikael Stavöstrand och Andreas Tilliander (se sid 10) rocka fett live.

Enkelhet är en dygd

Kristofer Åström är mest känd som sångare i Fireside. Men som soloartist har han mer gemensamt med Nick Drake än kärv rock från Norrland. På bara två månader släpper han sitt andra och tredje album med Hidden Truck. Fast i omvänd ordning.

1998 släppte Kristofer Åström och Hidden Truck sin första platta tillsammans. Den hette *Go, Went, Gone* och visade upp en sida av Kristofer som den trogna Fireside-publiken inte riktigt förväntat sig. Plötsligt hade han blivit singer/song-writer. Och det lät bra. Kritikerna gillade vad de hörde och för att vara ett album som nästan helt saknade marknadsföring gick det förvånansvärt bra. För att vara ett knippe överblivna låtar som inte passade för Fireside lät det oerhört bra.

Något man inte ska räkna bort i sammanhanget är bandet. Åström är nog med att påpeka att Hidden Truck (eller Hidden Turk som någon festivalarbetare i Hultsfred trodde de hette) är ett band, även om det är han själv som skriver alla låtarna. Bestående av Jari Haapalainen (Bear Quartet) på gitarr,

John Jern (Honey Is Cool) på bas, pianisten Peter Hermansson och Per Nordmark (Fireside) på trummor ger bandet en fullständig rättvisa till Kristofers melankoliska låtar. Det är samspelt, känsligt och dynamiskt på ett sätt som närmast påminner om arrangemangen på Nick Drakes två första album. Tidlös musik, som med hjälp av Kristofers röst hittar in i själens innersta irrgångar.

– Jag lyssnade mycket på Nick Drake för några år sedan. Nu har jag inte gjort det så mycket på senare tid, men det är klart att han är en inspirationskälla, säger Kristofer som verkar nöjd med resultatet, även om han hela tiden påpekar att skivan blev som den blev av en ren slump.

– Första skivan sålde i 2 000 ex, och det betyder i princip att det var 2 000 personer som självmant letade upp skivan och köpte den för att de tyckte om den.

Att det gick så pass bra för ett mellanprojekt betydde automatiskt att Hidden Truck blev mer av ett band än det kanske var från början. Och från att vara handplockade kompmusiker som skulle kunna vara hur utbytbara som helst har det gått till att bli en samling helt fasta medlemmar.

– Åtminstone så fasta de kan bli, påpekar Kristofer. Alla utom Peter har ju sina egna band.

Detta kommer som en liten överraskning. Just Peter Hermanssons pianospel är en av de saker som utmärker Hidden Truck och som ger ett helt eget liv åt låtarna. Det visar sig dock att Hermansson aldrig tidigare spelat i rocksammanhang. Han bor till skillnad från de andra inte heller i Stockholm, utan i ett ekologiskt kollektiv utanför Lycksele. Och han har enligt Kristofer inga planer på att bli en del av något storstadsetablissemang.

– Han är en vän till Per Nordmark, som kommer just från Lycksele. Han har aldrig spelat i band, och är väl kanske jazzpianist egentligen, men Per bjöd ner honom till Göteborg när vi skulle spela in första plattan. Och han verkar ganska peppad på att följa med ut på turné med Hidden Truck. Fast innan vi spelade in *Go, Went, Gone* så hade han inte spelat piano på fyra år.

Just att ta in vänner och bekanta som medmusikanter är visserligen inget nytt, Fireside har ofta bjudit in stora delar av bekantskapskretsen för att medverka live. I somras hade de som mest sex gitarrister på scen. Ändå är Fireside i grunden mer av ett band med fasta och oersättliga medlemmar än Hidden Truck. Det händer att Kristofer kör sina låtar ensam med en gitarr, men det skulle aldrig kunna inträffa med Firesides låtar. Där är det en helt annan process i låtskrivandet, och ingen i bandet skulle kunna ta någon av låtarna och kalla den sin egen. Att det är annorlunda med Hidden Truck indikeras också av att skivorna säljs det under långa namnet KÅ & HT. Inte bara bandnamnet alltså, och inte heller bara artisten.

En gitarr och en sexpack

Inspelningen av det som skulle bli andra plattan tog sin början för ett och ett halvt år sedan. Produktionen sköttes av Palle Bothén och delar av skivan spelades in i Lundby Nya Kyrka på Hisingen i Göteborg. Det blev ett storslaget projekt som avbröts i halvtid av en ny Fireside-inspelning (förra årets mästerverk *Elite*) med påföljande turnéer och festivalspelningar. Dessutom tog studiotiden slut och det var fullbokat fram till hösten. Under tiden kände Kristofer att han ville spela in några låtar med lite mer spontan karaktär.

Det började med att Kristofer och Jari spelade in ungefär femton låtar med bara sång och gitarr över en sexpack. Vissa av låtarna blev tillräckligt bra i det uförändrat, vissa kompletterades senare med resten av bandet live i studion. Allt var över på två dagar. Det blev

så mycket material att det räckte till en hel skiva, *Leaving Songs*, som släpptes nyligen. Men eftersom *Northern Blues* var planerad som det kommersiella skivsläppet gavs den mer sparsmakade och countryinfluerade mellanplattan ut nästan helt utan marknadsföring. Något som Kristofer kommenterar med viss besvikelse, men även en förståelse för hur skivbolaget tänker.

– Först var det meningen att det skulle bli en mini-CD. Men det blev för mycket, och då tyckte jag att det var bättre med en fullängdare där allt satt ihop än att bara ge ut sex låtar och spara resten till B-sidor. Jag skulle naturligtvis hellre se att båda plattorna fick samma mängd marknadsföring, jag tycker att de är lika bra båda två. Men jag förstår ju att bolaget inte brukar jobba på det sättet, man ger inte ut två skivor med en artist samtidigt. Och eftersom *Northern Blues* är mycket mer genomarbetad vill man satsa på den i första hand. Där har vi verkligen jobbat mycket med ljudet.

Ingen perfektionist

Och när man lyssnar på *Northern Blues* känns det som ett helt självklart val, det är en så genomarbetad skiva, att den förtjänar all uppmärksamhet den kan få.

Att spela in en hel skiva under bara två dagar gör förstås att det finns en livekänsla som kanske saknas annars. Det är en positiv effekt som kan vara svår att uppnå under mer kontrollerade former. Att artisten själv upplever något som fel behöver inte betyda att publiken gör det.

– Allting är inte perfekt spelat eller sjunget, det smyger sig in fel lite här och där. Vi ville bejaka livekänslan. I Sverige är det väldigt ovanligt att det kommer en skiva där allting inte är väldigt perfekt. Man ser ofta reportage på TV där det framgår att man inte går in i studion och spelar in för att det är kul. I Sverige är det betraktat som ett jobb, och det var det vi ville komma bort ifrån.

Jaris gitarrspel sätter en tydlig Neil Young-prägel på *Leaving Songs*, och

förutom elva egna låtar innehåller den även en tolkning av JJ Walkers *Mr Bojangles*, som också spelats in av Dylan och Nina Simone.

– Om man lyssnar mycket på Bear Quartet märker man att de går mer och mer åt Neil Young-hållet, säger Kristofer. Jag gillar det, men jag kan även sakna powerpoplåtarna ibland.

– *Mr Bojangles* är en otroligt bra låt, fortsätter han. Jag funderade på andra coverlåtar också, men det blev den här.

Vad för andra låtar?

– Kanske något med the Roches, *Hammond Song* från den första, vita plattan är otroligt bra. Jag hörde att de fortfarande är ute och turnerar. Jag har bara fyra skivor med dom, så jag borde väl köpa upp mig på några av dom senare.

Leaving Songs tar också till ett gammalt rock-knep som brukar roa eller förvirra, nämligen att innehålla titellåten från förra albumet, som saknades där. Men framför allt är det den nya, enklare och spontanare Kristofer som vi möter, till skillnad från *Northern Blues*. Ändå känns det som att han har en klar och tydlig linje i vad han gör. Om *Fire-side* blir mer och mer komplexa i sin musik, så går Kristofer snarare åt andra hållet med *Hidden Truck*.

– Det är ingen uttänkt grej, och jag tycker att skivorna är ganska olika. Produktionen skiljer sig som sagt ganska mycket. Mina senare låtar går mer åt det enklare hållet, men nyligen hörde jag hur slutmixningen blev på *Northern*

Blues, och då blev jag sugen på att göra den typen av låtar igen.

Northern Blues har kryddats med Palle Bothéns utsökta stråk- och blåsar-rangemang, och en del av låtarna är väldigt dynamiska, nästan symfoniska. Samtidigt är elvaminuterslåten *You Don't Know How Good You Are* inspelad helt live i kyrkan, och den har inga pålägg alls. Just att använda sig av klangen i en kyrka visar sig vara ett genidrag av Bothén, vissa av låtarna får en enorm mustighet och styrka av det.

Till skillnad från de nyaste låtarna är flera av texterna på *Northern Blues* väldigt mörka och tvivlande eller rent av depressiva, medan andra är aggressiva på ett sätt som få kommer undan med. Kommande singelsläppet *All Lovers Hell*

har refränggraden "I gotta start believing that you really love me", och i låten *How Can You Live With Yourself* hop-pas Kristofer att den han sjunger till kommer att brinna i helvetet. Men egentligen är det inte så allvarligt, låtarna beskriver mer känslor vid enstaka tillfällen än hat eller allmän uppgivenhet.

– Innehållet i texterna tänker jag aldrig på när vi spelar live, det brukar jag koppla bort. Och flera av texterna på den här plattan är så gamla som fem år. Jag känner inte samma sak nu som när jag skrev texterna. Hank Williams hade ofta väldigt mörka och jobbiga texter, men han stod säkert där med ett leende och sjöng sina låtar. Jag har aldrig tyckt att man behöver skippa en text bara för att man har gått vidare.

Andreas Tilliander

text: Mats Nilsson
bild: Felix Gebhard

En knastrande ljudfilt

Det är ljudet som står i centrum när han komponerar låtar. Ändå är hans minimalistiska house ovanligt melodiös. Förbryllande är bara alla namnbyten.

I våras lyckades Andreas Tilliander med konststycket att få rikligt med uppmärksamhet för musik som i normala fall endast intresserar ett fåtal invigda. Upphovet till detta intresse var att CD:n *Ljud* som släpptes på tyska bolaget Mille Plateaux hyllades av kritiker och utsågs till månadens skiva i ett par svenska och utländska tidningar.

Låtarna på *Ljud* är skimrande skeva ljudlandskap i gränstrakterna mellan ambient, techno, house och dub. De är minimalistiska skapelser som lämpar sig bättre för soffan än för dansgolvet och som kräver noggrann lyssning, för där finns ständigt nya ljud (!) att upptäcka. Tilliander skalar av houselåtar in på bara basen, kryddar med lite eko och sköna harmonier, sen klipper han sönder och klistrar ihop allt igen. På så sätt uppstår störmoment som skarvar och kortslutningar i den annars så harmoniska ljudbilden. Resultatet är som en sliten men varm och gosig favoritfilt som sprakar av statisk elektricitet varje gång den omsveper en.

Tillianders musik fick stämpeln microhouse, en genre där de mest kända namnen är Pole och Thomas Brinkmann. Men Andreas vill inte förknippas med en ny scen eller genre.

– Jag bygger på en känsla och inte på koncept- eller genretänkande – världen behöver inte ytterligare en genre. Jag lyssnar inte ens särskilt mycket på den här typen av musik. Det är vad jag lyssnar på allra minst tror jag. Jag vill behålla min nyfikenhet och inte ha för bra koll på hur andra, liknande, band låter.

Istället nämner han något överraskande My Bloody Valentine som sitt absoluta favoritband. Han försökte producera *Ljud* som deras *Loveless* med lager av tjocka ljudmattor.

Andreas Tilliander är besatt av musik. När han inte jobbar som musikassistent på ett skivbolag ger han ut under eget namn, eller under någon av följande pseudonymer: Mokira, Komp, Lowfour, eller Skitus (sistnämnda projektet tillsammans med Joel Brindefalk). Dessutom har han just börjat spela minimalistisk rock tillsammans med Johan Skugge från Yvonne och Martin Thomasson från Rockmonster i bandet Harlem. En skiva kommer förmodligen i höst.

Av hans olika projekt är Mokira det mest minimala och abstrakta, med Komp närmar han sig hiphop, medan han med Lowfour och Skitus gör rak fyraktstechno. Allt låter dock skevt och knastrigt på Andreas Tillianders speciella vis och han håller med om att skillnaderna ibland är små.

– Ja, första Mokira-skivan (*Cliphop*) och *Ljud* låter lite för lika och jag tar låtar från båda plattorna när jag spelar live, oavsett om jag uppträder som Mokira eller under eget namn, men de nya skivorna kommer att skilja sig mer från varandra.

Just nu jobbar Andreas parallellt på tre album: uppföljaren till *Ljud* under eget namn (en skiva som enligt Andreas kommer att bli mer dansant än *Ljud* fast ändå minimal), andra Mokira-albumet och ett tredje inom ett nytt projekt som ännu inte fått något namn.

Är det nödvändigt att ge ut under en massa olika namn?

– Ja, det blir som en innehållsdeklaration, man ska veta vad man får. Samtidigt kan jag inte ge ut tre Mokira-skivor i rad. Jag måste ha variation och nya krav hela tiden, annars blir jag uttråkad. Jag gör alltid bäst Mokira-låtar när jag har en deadline på en Tilliander-skiva och tvärtom.

Med sitt senaste släpp *Repeatle* under pseudonymen Lowfour provar Andreas ett för technovärlden ganska ovanligt grepp: han vill påverka lyssnarna etiskt. Med låttitlar som *Ätintekött* och *Pälsär-mord* är syftet uppenbart:

– Djurskötseln är hemsk och det är onödigt att äta kött. Andra ska inte behöva lida och dö för vår skull. Jag har varit vegetarian i nästan hela mitt liv och sedan ett par år tillbaka är jag vegan. Jag ville manifestera det på något sätt!

Mer microhouse och Mille Plateaux i nästa nummer av Groove, som bland annat innehåller en intervju med Snd.

...november på border

Tomahawk

Tomahawk

Mike Patton (Faith No More), John Dinkler (Helmet), Duane Denison (Jesu's Christ) och Kevin Cadogan (Mekano). Det nya superbandet som ser ut som det ska!

Fantomas

Director's Cut

Mike Patton (Faith No More), Trevor Dunn (Old 97's), Buzz Osborne (Melvins) och Dave Lombardo (Grip Inc.). Allt som finns i Fantomas filmer/serier som Omen, Tilted Peaks, Cape Fear, Rosemary's baby etc.

Silver Mt. Zion Memorial & Tra-La-La Band

Born Into Trouble As The Sparks Fly Upwards

Bandets andra platta. Många är en röd indie-epik-ambient-synth-rock, och bandet består av tre medlemmar från Kyliak. Godspeed you black emperor!

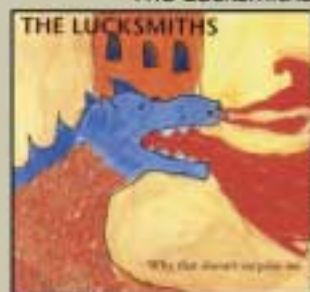
The Fall

Are You Are Missing Winner?

Legendariska The Fall släpper nytt album! Du hittar 10 nya låtar där frontfiguren Mark E. Smith är på knäet!

The Lucksmiths

Why That Doesn't Surprise Me

Nya albumet med det bästa australienska popbandet som Go-Betweens. Ett måste för alla fans av Sebastian Fox. Skarv på Ensamheten förra året.

Hilmar Örn Hilmarson & Sigur Ros

Angels of the Universe

Hilmar Örn Hilmarson, har gjort musik till den kritikerrosade filmen Angels of the Universe. All musik är hans egen första 2 åriga låtar, som är helt nya Sigur Ros-saker!

Fugazi

Future EP

CDEP och 7"-vinyl som innehåller 3 låtar - inga av dessa finns på albumet! Och det finns ett måste - och vinylen kommer inte finnas i tid och evighet!

Desert sessions 7&8

Blandade artister

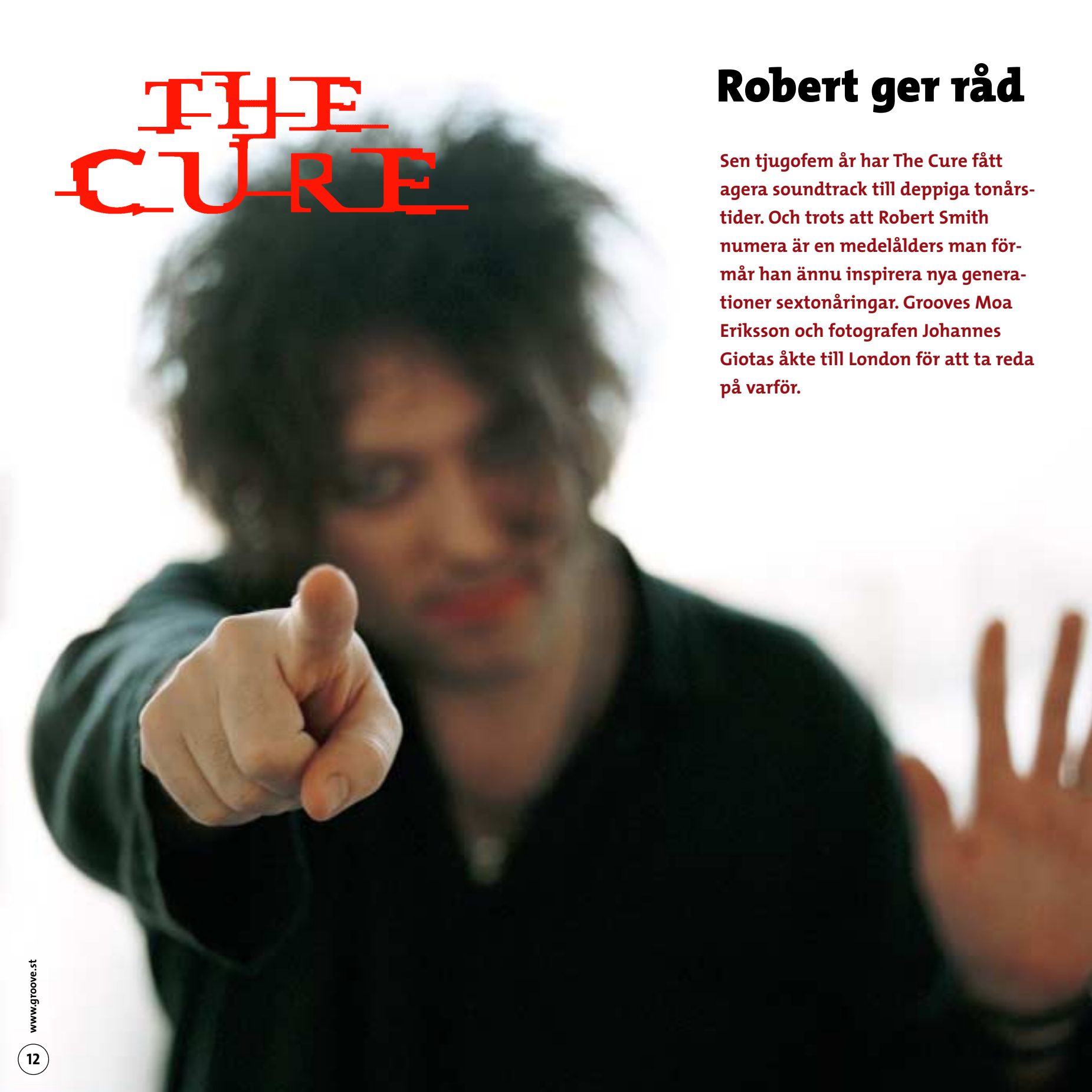
Josh Homme (Queens of the Stone Age), Mark Lanegan, Alan Johannes & Mark Lanegan, Alan Johannes (Eterni), Samson (The Maloney Hotel), Fred Drake & Chris Goss (Masters of Reality). Episk rock av världsklass på CD och dubbel-10".

BORDER
MUSIC

www.bordermusic.se Tel: 031 - 2181801 Fax 031 - 191504

...alltid steget före

THE CURE

Robert ger råd

Sen tjugofem år har The Cure fått agera soundtrack till deppiga tonårstider. Och trots att Robert Smith numera är en medelålders man förmår han ännu inspirera nya generationer sextonåringar. Grooves Moa Eriksson och fotografen Johannes Giotas åkte till London för att ta reda på varför.

Halv tre på eftermiddagen kommer han, insläntrande med det rufsiga svarta håret åt alla håll. Han förklarar att han är lite trött eftersom han inte är van vid att gå upp så tidigt.

Jag hade visserligen väntat mig att han skulle vara sliten men första intrycket känns närmast sorgligt. Med den svar- ta kajalen och det röda läppstiftet till- sammans med skäggstubb påminner han om en åldrande dragqueen ur en Per Hagman-roman. Men hans blick är snäll som en nallebjörns. Trots att han med över 27 miljoner sålda album i ryggen är en av vår tids största popstjärnor märks inga spår av divalater. Och om man får dra ur meningarna ur vissa artister så är Robert direkta motsatsen. Man får avbryta honom för att hinna med att ställa frågor.

Känner du att du ändrat personlighet under åren med The Cure eller är du fortfarande samma kille inuti?

– Jag tror att vissa saker aldrig förändras. Saker som har att göra med hur din upp- växt format dig. Har du inte tagit itu med sådana sidor av dig själv innan du är tjugo är det en liten chans att du gör det senare. Men jag tror att The Cure har fått mig att mogna. Eftersom vi inte haft någon manager har jag haft huvudansva- ret för mycket. Alla dessa år i musik- branschen har gjort mig mindre naiv. Å andra sidan tror jag också att mitt jobb som musiker har tillåtit mig att slippa förändras. Jag älskar fortfarande musik precis som när jag var tonåring. Att jag valt att inte skaffa barn har också gjort att mitt liv inte förändrats så mycket.

Jag tror att ens värld förändras dramatiskt när man får barn.

Saker som jag har lärt mig sen jag var ung är att man aldrig ska lita på någon annan. Man ska alltid skaffa sig sina egna erfaren- heter. Pappa sa alltid till mig att alla innerst inne är goda men mina erfarenheter har visat motsatsen. Cure-fans är okej men världen i stort är hemsk.

Robert säger det med ett leende men det finns något uppgivet över hans håll- ning. Han tittar ner i bordet och pillar på ett av sina halsband.

Hur känns det att se sextonåringar på stan se ut som kopior av dig själv? De var ju inte ens födda när ni slog igenom.

– När folk började ta efter min stil, någon gång i mitten av 80-talet, tyckte jag det var konstigt. Det var ju förstas-

vändigt smickrande att folk imiterade mig även om jag inte riktigt förstod varför. Nu har det hållit på så pass länge att det blivit normalt, fast om jag tänker på det för mycket blir det konstigt. Bara att okänt folk kommer fram och pratar med mig känns märkligt.

För mig känns det lika märkligt att upptäcka att någon som influerat min ungdom så mycket betar sig som en helt vanlig, ödmjuk engelsman. Jag kommer att tänka på en teckning jag ritade som sextonåring föreställande en flicka fram- för en lång mörk tunnel. Under skrev jag ett citat från The Cures låt *A Forest*: "Running towards nothing, again and again and again..."

Vad tycker du om att vara känd?

– När jag var ung och gick i skolan viste jag att jag ville bli någonting, ville skapa någonting. Jag visste att jag ville jobba med något artistiskt men jag tänkte aldrig på verklighe- ten bakom. Jag ville aldrig bli känd. Men efter att vi startat The Cure hade jag lång tid på mig att tänka efter vad jag verkligen ville. Vi blev inte så här stora över en natt utan gradvis från det att jag var 18 till 23. Att bli känd är oftast ett val man har. Ibland om jag är på konsert eller så kan det

kännas jobbigt att jag får mer upp- märksam än jag önskar. Men det är ett väldigt litet pris att betala för att få sys- sla med musik.

– Det känns dumt när välkända artister sitter i intervjuer och säger "jag vill inte vara känd" och sen springer runt på en massa kändisfester. Att jag inte går på kändisfester beror inte på att jag vill vara mystisk eller något, säger han och himlar med ögonen som om han finner bilden av sig själv komisk. Jag tycker bara dom är tråkiga.

Er musik från de tidigaste albumen känns fortfarande aktuell. Varför tror du att er musik har överlevt?

– Jag gillar inte det första albumet. Även när vi gjorde det tyckte jag inte om det. När det gäller dom andra albumen tror jag att det beror på att vi inte använde oss av dom typiska 80-tals-ljuden. Undan-

tagtvis för *The Walk* som är väldigt tids- typisk. Många av låtarna kunde ha varit gjorda när som helst under de här 25 åren. Sen tror jag att det beror på att låtarna är drivna av känslor som folk kan relatera till idag också.

Tror du att dagens ungdomar lever annorlunda liv än du gjorde på 70-talet?

– Egentligen inte. Fast en stor skillnad är att världen idag är mycket mer globalise- rad. Det lever nästan dubbelt så mycket folk på jorden nu än på 70-talet. Ungdo- mar påverkas mer av media. Ett av mina syskonbarn som är fem år gammal vet till exempel massor om terrorattacken i USA. Han frågar en massa och oroar sig. Media och tv idag tar ifrån barn deras oskuldsfullhet och naivitet. Så var det inte när jag var liten. Idag håller en massa barn på med datorspel och sådana grejer. Jag tror man läste mer böcker förr.

Det har alltid varit en av mina

bästa sysselsättningar. Bara sitta och läsa en

bok i flera timmar.

Idag vet jag väldigt

få människor som gör det. Jag tror

att barn idag

konfronteras

med vuxenvärld- en vid en tidi- gare ålder än när

jag var yngre.

När Robert pra- tar märks det att

han verkligen är

vuxen. Fast med bilden

av en den unge Robert i min-

net är det svårt att tänka sig att han

vid det här laget faktiskt skulle kunna

varit min pappa.

Tror du att ungdomar i alla tider har känt ett behov av att uttrycka sitt utanförskap och sin frustration över samhället?

– Jag tror att det finns två grupper av människor. Dom som går igenom allt det där och dom som inte gör det. Dom som inte gör det sköter oftast företaget och dom som gör det kommer från arbe- tarklassen. Alla pratar om deppiga ton- åringar men faktum är att man inte mår bättre bara för att man blir äldre. Det säger inte klick när man är 20 och så är allt bra. Man slutar bara tänka på det så mycket. Den stora skillnaden är alla möj- ligheter man har som ung. Man får ängest för att man ska välja fel och sen inte ska kunna gå tillbaka. Som äldre ser man lugnare på det.

Har du något råd till alla miserabla ung- domar som tror att världen är emot dem?

– De har rätt, säger Robert och ler. Nej, jag känner mig inte tillräckligt vis för det. Det enda jag kan säga är att man ska läsa så mycket böcker som möjligt och aldrig lita på någon annans erfarenheter. Skaffa dina egna istället.

Vilket av era album är din favorit?

– *Bloodflowers*. Jag tycker alltid om det senaste jag gjort eftersom det är närmast mig just nu.

Ni har precis släppt en samlingsskiva med hits. Blir det några fler album?

– Jag tror inte att det här är det sista jag gjort under namnet The Cure, men man vet ju aldrig. Med *Bloodflowers* gick kontraktet från vårt skivbolag ut. Det betyder att jag känner mig friare än jag gjort på länge. Vi diskuterar om vi kanske ska prova andra modeller. Kanske bara släppa singlar istället för album.

– Sen håller jag på att spela in mitt solo- album. Det har legat på is ett tag nu men jag ska avsluta det. Problemet är att dom människorna som jag vill jobba med har fullt upp med sina egna karriärer. Jag väntar hellre tills dom har tid än väljer någon annan.

Vilka artister lyssnar du själv på?

– Mina favoriter just nu är Korn, Mogwai och Deftones.

Är utseendet viktigt?

– Det borde inte vara det. Jag använder bara glasögon när jag kör så jag ser ald- rig riktigt hur folk ser ut. Jag tror att min dåliga syn har hjälpt mig att bry mig mindre om folks utseenden. Men på ett sätt spelar det roll eftersom det är ens första intryck av en person. Men det jag tycker är snyggt tycker någon annan är fult och tvärtom. Till exempel tycker dom flesta människor att Ricky Martin ser bra ut. Jag tycker han ser ut som en jävla idiot. Kylie Minogue är ansedd som snygg. Jag tycker hon är ohygglig. Men det viktigaste är att jag tror att man inte kan göra konst om man är perfekt.

Jag måste fråga, ser du alltid ut så här eller händer det att du går runt osminkad med ofixat hår?

– Nej! Mary skulle lämna mig om jag gjorde det. Jag var på simhallen härom dagen med två av mina brorsöner och kom hem med platt, blött hår. Hon skrek.

När Robert Smith berättar detta ser han så ömkligt tragikomisk ut att jag nästan får dåligt samvete för att jag skrattar.

Fattaru och Bo Kaspers Orkester

Senast Groove sammanförde artister för att diskutera svenska texter var det Mikael Wiehe och Håkan Hellström. Denna gång samlades sju personer från två framgångsrika band och utforskade sin egen relation till texter på svenska.

Det känns lite spännande att sammanföra Mackan, Stufe och Mingus från Fattaru med Bosse, Mats, Fredrik och Micke från Bo Kaspers Orkester. Vid första anblicken har de ju ungefär lika lite med varandra att göra som grym musik och bra med pröjs, som Seron hade uttryckt det. Men de har i alla fall en sak gemensamt, nämligen att de sjunger/rappar på svenska. Dessutom visar det sig snart att alla är nyfikna på och uppskattar varandras musik.

Varför har ni valt att skriva era texter på svenska?

Bosse: – Jag tycker det finns en bra tradition. Förebilderna har lagt ribban högt. Det är roligare att skriva på svenska än engelska där man kan fuska sig igenom, som de patetiska försök man gjorde tidigare. Dessutom har man ju inte språket. Man kan bara låtsasskriva engelska som man tror att engelska låter. Är man ihop med en engelsktalande tjej i ett halvår så fattar man. Det är mycket grejer man vill säga men inte kan.

Vilka förebilder tänker du på?

Bosse: – Pugh, Lundell, Beppe Wolgers, Hasse och Tage, Cornelis. Även en del grejer som gränsar till schlager. Jag har alltid tyckt att det är eleganta grejer. Till exempel Ernst Rolf kan vara jävligt elegant. Och Karl Gerhard.

Fredrik: – Va?

Bosse: – Det finns ett jävligt bra språk och jävligt smarta sätt att skriva refränger. ”Jag är inne när gumman min är ute/jag är ute när gumman min går in”. Det är häftigt hantverk. Och så Evert

Taube, Bellman... Det finns jävligt mycket att se upp till.

Stufe: – Jag tycker det känns naturligt att skriva på svenska. Man kan alla nyanser. En liten omformulering kan ju påverka så mycket.

Mingus: – Pappa är visserligen amerikan men engelska är inte mitt eget språk. Man uttrycker inte hela sig själv.

Stufe: – Hur skulle jag kunna säga mitt namn i en vers på engelska? Rap är ju egocentriskt, man utgår från sig själv.

Vem var den första ni hörde som fick er att känna att det funkade att rappa på svenska?

Mackan: – Ayo.

Stufe: – Han släppte en tolv, *Den här går ut och Ormarna*.

Mingus: – Typ -96/97.

Fredrik: – Jag tycker det blir mycket roligare på svenska. Man når fram så mycket snabbare. Fast det är svårare också för man blir synad på ett helt annat sätt. Alla förstår ju.

Mats: – Det är roligt när man lyssnar på hiphop på svenska för öronen har inte ställt om sig. Man förväntar sig att det ska vara engelska. Sen när man väl har ställt om så hoppar det fram ännu mer istället.

Mingus: – Första gången jag hörde grym skryttrap på svenska var Ayo på Absent Minded-skivan. Det var en engelsk låt (*Yes, Yes, Y'all*) och det tog typ 20 sekunder att fatta att det var på svenska.

Mackan: – Första gången jag hörde den versen förstod jag inte alls.

På Bo Kaspers nya skiva har Wille Crafoord bidragit med texter och du har även tidigare sjungit andras texter. Hur är det?

Bosse: – Jag har ju sjungit andras låtar jättemycket tidigare, då kan man ju lika gärna göra det nu också. Är det bra så är det inget problem.

Mats: – Vi läser ju texter allihopa och tycker till. Det räcker inte att det är bra som till exempel Olle Ljungström, det måste gå att leverera också.

Bosse: – Olle har gett oss texter men dom går fan inte att sjunga.

Mats: – Han kan.

Bosse: – ”Jag är en morotsman...”.

Micke: – Vi har ju kompisar som skriver till oss och dom har blivit som en liten del av oss. De vet hur Bosse funkade.

Får du alltid specialskrivna texter eller känns det ibland som om det är överblivet material?

Bosse: – Ibland är det överblivet material och det är fan inte kul. Med Wille vet man att texten är pinfärsk när man får den i handen. Bläcket har knappt hunnit torka. Fredrik: – Det blir ju inte så många hel-ler, kanske högst två låtar per skiva.

Bosse: – Folk vet ju att vi sjunger andras texter så vi får mycket skickat till oss, ibland känner man verkligen att det är överblivet skit.

Fredrik: – Vi har ju hållit på så länge nu att det verkligen känns när någon annan levererat en text. Det känns lite mindre personligt för en själv trots att Bosse skriver texterna annars. Numera är man så ett med vad vi är så minsta lilla tumning på det märks.

Stufe: – När man uppträder, känns det annorlunda då när man kör andras låtar? Bosse: – Ja lite, man kommer aldrig riktigt ifrån det. Brukar ni sjunga varandras texter?

Mingus: – Nej, vi fyller ju i varandra, men om Stufe är borta på en spelning så kan inte vi rappa hans texter, det känns konstigt att göra det.

Micke: – Står ni för varandras verser då? Mingus: – Nej inte allt, det är ytterst personligt.

Fredrik: – Bestämmer ni att ni ska skriva om vissa ämnen? Och hur får ni ihop det till en låt?

Mackan: – Ibland blir det inte enhetligt. Stufe: – Det är typ sista tiden vi har börjat få ihop det överhuvudtaget.

Fredrik: – Det är jävligt lustigt egentligen att ni alla skriver på samma typ av rytmik.

Bosse: – Fast det jag hört av er är att när en tar över så kommer det en ny rytmik. Det blir att låten får en nystart.

Fredrik: – Fast jämfört med annan rap har ni verkligen ett eget sound och rytmik, som ni lyckas synka ihop.

Mackan: – Vi inspireras ju av varandra också. Kommer nån på ett bra flyt för ett visst beat så delar man med sig.

Mingus: – Vi har kört den här snabba stilen tillsammans ett långt tag, så vi har lärt oss av varandra. Fast vi har ändå ganska olika stilar mot varandra.

Stufe: – När ni gör en låt, har ni musiken först så du kan skriva efter stämningen då?

Bosse: – Oftast har vi en text, och sen jobbar vi ut en låt.

Mats: – De tillkommer ju ofta separat. Vi brukar ha 40 låtar...

Fredrik: – ...och sen tre texter att sätta 40 olika musikidéer till.

Mats: – En text har ofta legat på fyra-fem olika låtar innan den kommer med på plattan.

Micke: – Det viktiga är att hitta musik som lyfter texten. Det kan ta fem versioner innan man känner att ”nu betyder den här texten nånting”. Texten är oftast fast.

Mackan: – Skriver du i melodier, eller skriver du bara orden och rytmen?

Bosse: – Det varierar.

Fredrik: – Ofta har du en melodi i en text och den påverkar musiken. Ofta blir ryt-

miken kvar och melodin ändrad eftersom vi sätter ackorden annorlunda.

Mackan: – Blir inte det konstigt då när du har tänkt att det ska låta på ett visst sätt?

Bosse: – Har man ett band får man släppa den stoltheten. Det är så jävla mycket stolthet och man har visioner, men man måste släppa det.

Micke: – Då får man göra en soloplatta.

Hur gör ni om ni känner att ni inte kan stå för en text?

Mats: – De låtarna släpper inte vi.

Stuffe: – Vi är så tydligt tre olika individer så Mingus får säga vad han vill i sin vers. Vi lägger oss inte i det.

Bosse: – Hur funkar det med musiken för er?

Mingus: – Musiken får vi av Masse till exempel, sen skriver vi bara texter till.

Bosse: – Så ni gör det bakvänt alltså.

Mingus: – Ja, vi har alltid musiken i åtanke när vi skriver texten.

Fredrik: – Är det så då att ni beställer vissa grejer eller får ni bara höra en massa taper?

Mackan: – Vi åker dit och så spelar han upp det senaste han gjort. Han spelar typ två sekunder och sen får vi kräva att han ska köra mer om det låter bra.

Stuffe: – Han skippar igenom en lista på 100 nya beats liksom.

Bosse: – Ni måste ju limma ihop texten med känslan i musiken.

Stuffe: – Det är ofta så vi kommer på låtidéer från början, vi inspireras av stämningen i musiken.

Mingus: – Det gäller att alla får ungefär samma idé eller känsla av beatet, annars gör vi inte den låten. Eller så kanske Mackan och Stuffe gör den själva.

Stuffe: – Händer det att du får frasera om och ändra ordval?

Bosse: – Ja absolut. Jag tycker det är så jävla viktigt att ha bandet som bollplank, annars är det så lätt att man släpper ifrån sig pekoral. Får nån krypningar av ett

ord får man lita på det och göra om. Texterna är ju inte heliga. Det är egentligen bara en text jag har drivit igenom.

Fredrik: – Vilken då?

Bosse: – *Puss*.

Fredrik: – Ja, just det.

Bosse: – Så jävla skitfjantig låt, men jag ville ha den så. Och jag hade rätt.

Händer det att ni stoppar varandra när ni tycker något är för dåligt?

Mingus: – Nej, vi är ganska kräsa och ställer jävligt höga krav på oss själva. Om jag gjort en vers som är sämre än deras två så får jag skriva om den, det hör man själv.

Fredrik: – Går det ingen prestige i det då, om man börjar kritisera varandra?

Stuffe: – Vi sätter mer press på oss själv än vad någon kan göra utifrån.

Bosse: – Fast det kan man ju tycka, men så sitter man där med sitt ego och tycker det är skitbra, utan att fatta att det stinker.

Mackan: – Men vi upptäcker det ganska snabbt i och med att vi är tre stycken och lyssnar på varandra. Känner man att det är för dåligt gör man om.

Mingus: – Fast det händer att man säger "Kan du inte ändra det ordet eller flyta så här".

Stuffe: – Man kan ju snöa in på nånting och få en mental spärr som gör att man inte ser något bättre som är helt uppenbart.

Bosse: – En grej som verkar intressant med hiphopen i Stockholm är att alla är

så jävla bussiga mot varandra. Alla tycker att alla är så jävla bra. Bland andra band är det inte så. Ni verkar inte få kritisera nån annan.

Mackan: – Ibland kan det ju vara rent fysiskt farligt, det är ofta ganska hårda killar som håller på. (skratt)

Bosse: – Det jag vill komma fram till, att om det är automatiskt ja-sägeri och ryggdunkar så brukar kvaliteten sänkas.

Mingus: – Man brukar säga att det är bra fast man inte tycker det. Det är nog lika mycket skitsnack inom hiphop som nån annanstans, fast man inte säger det i intervjuer. Man har ju ofta träffats också. Stuffe: – Tycker man någon är trevlig vill man inte säga nåt taskigt om den.

Fredrik: – Man behöver inte skitsnacka men det kan ju finnas kritik.

Mats: – Jag tror det är för att det är lite nyare, man talar ju om hiphopkultur. Inom den ska man hålla ihop och stå för den.

Stuffe: – Vi vill ju att utbudet ska bli större, att dåliga rappare också ska släppa skivor så att folk kan välja.

Mackan: – Sen är det ingen idé att kritisera och säga till en rappare att ändra sin stil för det skiter man i. Det går ju ut på att man representerar sig själv. Det är hela attityden liksom, "fuck you", det är ju det det handlar om.

Skriver ni för vissa personer, typ målgrupper?

Bosse: – Nej, bara för bandet.

Mingus: – Så känner vi också. Man gör inte en låt för tioåringar och en för tretiofemåringar.

Fredrik: – Det måste ju vara en utgångspunkt i sig själv annars blir det ju spekulativt.

Mats: – Det är bara skivbolag som säger målgrupp i alla fall. Det finns ingen klar typ.

Fredrik: – På vår hemsida hade nån startat en diskussion med listor över de fem bästa låtarna och då såg man hur blandad folks smak är.

Mingus: – Folk som gillar musik lyssnar på olika sorters musik. En hiphopare gillar ju annat också och letar upp det.

Fredrik: – Det skulle inte bli så många beats annars.

Försöker ni framkalla vissa tankar och känslor hos lyssnaren?

Mackan: – Om man gör låtar med budskap är ju det meningen med låten.

Bosse: – Ja, nånstans vill man ju väcka nånting. Jag vill bli berörd själv. Det finns faktiskt stunder när man blir det. (skratt) Då är syftet uppnått.

Stuffe: – En sak jag tänkt på är att nu när vi ska släppa skiva så frågar alla om vi ska ha med texterna i konvolutet. Då säger vi "nej, varför det?". Det är inte meningen att man ska läsa dom – man ska höra dom till musiken. Känner ni också så?

Bosse: – Nej, jag tycker att texterna ska vara med för det är jävligt svårt att upp-

fatta annars. Varför inte? Man kan ju bara lägga undan dom.

Mackan: – Finns de så tillgängligt kommer media att citera dem på fel sätt och så.

Mingus: – Folk kommer att ta det som politiska ståndpunkter, som att det är precis så man tycker. Det har hänt förut när vi kom ut som demoband och sa några våldspolitiska grejer. Vi vill inte framstå som en politisk grupp.

Fredrik: – Varför blir det tydligare när man läser texterna då?

Stuffe: – Har du svart på vitt på ett papper ser det starkare ut. Annars kan man höra ironin i rösten.

Fredrik: – Fast jag tycker texten kan bli dubbelt så stark om man läser den.

Micke: – Publiken kan ju låtarna också så det är ingen fara.

Mats: – Men rap funkhar inte riktigt svart på vitt. Det är så mycket talspråk.

Mackan: – Rytmen kommer inte fram, det är det jag tänker på mest.

Bosse: – Det har jag aldrig tänkt på faktiskt, det är lite som om vi skulle sätta ut ackord.

Stuffe: – Jag tycker Kent är skitbra, men läser jag deras texter blir det inte alls samma sak.

Bosse: – Fast där skulle det verkligen behövas. Det är omöjligt att höra.

Stuffe: – Jag tycker bara det är skönt och mystiskt.

Har man inte alltid övertolkat raptexter?
 Stuffe: – Jo, fast jag vet inte varför det anses politiskt när man bara uttrycker en ståndpunkt.

Micke: – Rap är alltid en jävla massa åsikter hela tiden, och det är ju politiskt.
 Mackan: – Men det är bara tankar och det är ju självklart när man släpper en skiva.

Mats: – Det finns massa feltolkningar av våra texter också. Jag tycker det är en feltolkning att spela *Hon är så söt* på ett bröllop och inte köra sista versen. Då har man missat allt vi vill berätta med den låten.

Bosse: – Sista versen slutar ju med "...det här känns nästan alldeles för bra/Det kommer aldrig att fungera/det är så det brukar va". Det vänder på allting. Och ta en låt som Björn Afzelius *Du är det finaste jag vet*. Då kommer i sista versen "solidariteten är ditt namn". Det är det han tycker är det finaste.

Micke: – Folk använder låten själva och då vill dom inte se vad den betyder.

Bosse: – En gång var jag musiklärare för femmor och så skulle vi sjunga *I natt jag drömde*. Då hade musikläraren skrivit om texten och tagit bort "...drog från krog till krog". I sitt jävla fascist-jävla... tyckte han inte att texten passade. Jag blev så förbannad och fick ställa mig upp och förklara att så här går texten, och säg till er lärare att "det här är skit, så får man inte göra".

Tycker ni det är jobbigt att ni ofta spelas på caféer som bakgrundsmusik?

Bosse: – Folk tror vi är några jävla bostadsrättsyuppies. Då har man inte riktigt förstått. Då är det viktigt för oss att texterna står svart på vitt.

Mats: – Man får erkänna att musiken vi gör funkade som fond också, men går man nära så blir den bättre.

Micke: – Många som lyssnar på oss går nära, lyssnar på hela texten och blir berörda. Musiken i sig är ju inte påträngande och utmanande.

Mats: – Hiphop är mera "antingen-eller". Man blir tokig om man bara hör det lite grann med "morsan-volym" på stereon.

Innan vi skiljs åt ber jag att få en lista med de bästa svenska låttexterna från varje grupp. Fattaru börjar med *Mitt kvarter* och Mingus konstaterar att det nästan alltid blir politiska och samhällstexter när man väljer, aldrig kärlekslåtar. Mackan avböjer erbjudandet att ta med fler låtar eftersom det blir mer kraftfullt om det bara är tre.

För BKO tar det längre tid. Mats vill ha med *Underbart är kort* eftersom den är "som en snäll gammal morfar med bra livsinsikt som säger nånting som gör det lite trevligare att leva". Sedan blir det diskussion om *Titanic*. Enligt Bosse är det en "klockren politisk text inbäddad i en underbar jävla liknelse". "Det var väl

bara en herre från tredje klass som trängde sig lite dumt", så jävla bra, fortsätter han.

– "Vi går till botten där vi står men flaggan den går i topp". Det är hela kommunismen/marxismen som går under, tycker Fredrik.

– Det är inte det den handlar om utan musikälskelsen, hävdar Mats.

– Fast vissa säger att det är kärnkraften, invänder Bosse.

Till slut, när Micke fått med Tage Danielsson, är i alla fall alla hyfsat nöjda.

De bästa svenska låttexterna enligt Fattaru:

Mitt kvarter – The Latin Kings
Ballad på en soptipp – Cornelis Vreeswijk
Onådens år – Peps Persson

Och enligt Bo Kaspers Orkester:

Underbart är kort – Povel Ramel
Titanic – Mikael Wiehe
Bara på lek – Olle Ljungström
 Allt av Cornelis Vreeswijk
Var blev ni av – Tage Danielsson

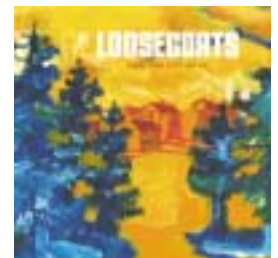
I nästa del av serien "Svenska texter" i Groove möts rapparna Petter & Eye-N-I och PST/Q & Leo.

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK
 "NORTHERN BLUES" CD/LTD DIGIPAK

KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK "LEAVING SONGS" CD

LOOSEGOATS "HER, THE CITY ET AL" CD,
 ÅRETS SKIVA!

ISOLATION YEARS "INLAND TRAVELLER" CD STICKMAN RECORDS
 ÅRETS DEBUT!

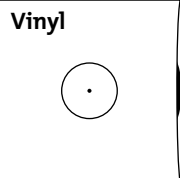

STARMARKET "SONG OF SONGS" CD BACKGROUND BEAT
 BIG IN JAPAN!

STARTRACKS

WWW.STARTRACKS.SE • ROCK@STARTRACKS.SE

Äntligen släpper Eskilstunas coolaste band sin första singel. 7"-aren *Gotta Go* (Fast Lane Records) är härligt stökig garagerock med svängig orgel som flirtar djärvt med förebilderna i den amerikanska psych- och garagescenen från sent 60-tal. Far out! Dock bör *The Nocoounts* upplevas live, vilket jag personligen aldrig kan få nog av.

Annica Henriksson

Upphovsmännen till den skånska raggan, *Svenska Akademien*, släpper äntligen sin första tolv *Snapphaneklanen* (Den nya medelklassen/MNW). De tre spåren (övriga två är *Sluta stamma* och *Giriga labbar*) är utmärkt smakprov på deras originella hybrid av hiphop och ragga/reggae. Förmodligen kommer folk snart att fatta hur bra det här är, så spring och köp innan den tar slut. Sundsvalls stolthet *Superscientifiku* fortsätter på sin nya tolv *Aayeahwhatchasay* (Flyphonic) i inkörda spår. Alltså är det proppfullt med sköna jazz-samplingar och lugn respektive sludrig rap från Mr Noun och Baby Ark. Bäst är *Ape Shit* från Ordkrig-samlingen, men de andra två spåren skäms absolut inte för sig heller.

Daniel Severinsson

Border fortsätter att sprida musik från Compost. Det är förstas 12"-are som gäller, först ut är *Worldless People* som i *El Primitivo* lägger ut en tät samba/pagode-stämning, vilken övergår i ett småfunkigt latingroove som förstärks av svävande keyboardmattor. Inte illa. Mindre innovativ låter dubversionen av *I Won't Let You Down* medan *Glances* ommixningar på B-sidan förvandlas till tungslöött lunkande evighetshouse. *Nemo* satsar också på lunkande natthouse i *Restless Soul Peaktime-remixen* av *Darkest Day* (Jazzanova-Compost) medan den vanliga 7"-versionen lånar in molnlätta element från Brasilien. Ingenting att skriva hem om. Bättre upp är *Fauna Flash* och *The Vienna Mixes* där *Peter Kruder* och *Stereotyp* gör stompiga, ryckiga och sköna versioner av *Tel Aviv* respektive *Question*.

Robert Lagerström

Behaglig singer/songwriter-pop med lätt skogskaraktär låter Rasmus Kellerman sitt alter ego *Tiger Lou* framföra. Innerligt sparsmakat, framförallt A-sidans *Second Time Around* (Black Star Foundation) på denna vackert vita 7". Högre upp i Sverige finns *The Price of Ink* med influenser som Shellac, Slint och Sonic Youth. På självbetitlade instrumental-7" (Chalksounds/ Tinman) når de förstas inte upp till dessa höjder, men ändå. De är alla löjligt närvarande. Som om lite okända B-sidor med nämnda grupper plötsligt dykt upp.

Fredrik Eriksson

APHEX TWIN "Drukqs"

Warp/Border

Det var fem år sedan som Richard D. James gav ut ett album under namnet Aphex Twin. Under tiden har singlar *Come to Daddy* och *Windowlicker*, med tillhörande obehagligt roliga videor, skapat stora förväntningar på den tillbakadragne engelsmannens kommande skiva. Och visst är det ett bra album även om det inte överraskar. Lite grann känns det som ett slags retrospektiv över James tioåriga musikexperimenterande där lugna passager och såvliga pianoackord blandas med vansinniga breakbeats och väggar av påfrestande (o)ljud. Vi har hört det förut. Men grabben har fingertoppskänsla och hittar alltid balansen mellan mjukt och hårt, vackert och fult. Och melodisinet är bättre än någonsin.

Drukqs lär vara sista plattan för etiketten Warp och består av hela 30 låtar fördelade på två skivor. Det känns nästan omöjligt att ta till sig alltihop. Men så är det kanske med en kille som gett ut fler plattor, under fler namn, än vad någon orkar räkna.

Robert Lagerström

BITCH AND ANIMAL

"Eternally Hard"

DRUMS & TUBA

"Vinyl Killer"

Righteous Babe/Sony

Kvinnokämpartisten Ani diFranco's bolag släpper här fram två bångstyriga artister med karaktär. Olika men ändå lika.

Duon Bitch and Animal är i ditt ansikte med poetiska, politiska och snuskiga låttexter. De skärskådar (under överinseende från producerande Ani) könsroller och samhällsutveckling till ett punkigt, men sparsmakat, musikaliskt komp. *Eternally Hard* är inte nån lättsmält produkt – den är ett underhållande humanistiskt dokument. Den är medveten och lustfylld på samma gång. Hjärna och kön i skön symbios. Påminner om en ung PJ Harvey. Bättre än så blir det knappast.

Trion Drums & Tuba påminner i många hänseenden om göteborgska orkestern Jack Brothers. De har båda spelat mycket på gatorna och de skapar med en skev frenesi musik som vägrar stöpas i en färdig form. *Vinyl Killer* låter pampig, intensiv och chosfri. Den har allt – utom säng.

Instrumenteringen består av trummor, diverse blåsinstrument (inklusive den maffiga tuban) och gitarr vilket räcker både till att skapa en hudnära känsla i spår som *Topolino* och att rocka loss rejält som i inledande *The Diagram*. Jag fascinerar av vad de skapar. Musik är sannerligen en spännande konst.

Med så här mycket hjärta i musiken kan banden inte misslyckas. Grattis!

Gary Andersson

R.L. BURNSIDE

"Burnside On Burnside"

Fat Possum/MNW

Egentligen är väl en liveplatta med Burnside en ganska onödigt skiva. För Burnsides skivor är ju alltid liveskivor, eftersom det oftast handlar om en tagning. Denna skiva är inspelad i Portland, Oregon i januari i år. Med barnbarnet Cedric bakom trummorna och sin adopterade son Kenny Brown vid sin sida bankar R.L. skiten ur sina låtar.

Det blir ett sorts magiskt skimmer över hela konserten så fort R.L. öppnar munnen och låter orden välla fram. Musiken är som oborstad betong samtidigt som den pumpar blodet framåt genom venerationerna. För när R.L. Burnside sjunger sin blues handlar det om livet. Han verkar ha varit på riktigt bra humör när skivan spelades in. Mellan låtarna drar han historier som får en att dra på smilbanden. Trots att han under en lång period förra året var sjuk så märks det verkligen inte här. När första ackordet i inledande *Shake 'em All Down* ljuder vill man bara dansa. När Cedric dunkar igång *Long Haired Doney* får man tårar i ögonen. När avslutande sju minuters-versionen av *Snake Drive* når sitt klimax – då står man på knä. Då är den 53 minuter korta resan slut och det är då man gärna löser en biljett till. R.L. Burnside är och kommer alltid att vara bluesens enda riktiga bad-boy oavsett vad någon säger.

Per Lundberg G.B.

CHESSIE

"Overnight"

Plug Reasearch/Border

Grundelementen i Chessies musik är elgitarr, elbas och, i viss mån, trummaskin. Det hade blivit traditionell instrumental rockmusik om det inte vore för att bandet kör allting genom en massiv effektbank. Ett kreativt användande av distorsion, reverb och andra effekter som får musiken att flyta iväg på en eterisk våg av snyggt vitt brus. Drömskt och dröjande, men inte utan bett – det hårda och det mjuka i dynamisk kontrast. My Bloody Valentine för 2000-talet. Jag gillar inte alla låtarna på *Overnight* reservationslöst, men här finns tillräckligt många pärlor för att jag ska rekommendera skivan.

Henrik Strömberg

CHOCOLATE GENIUS

"Godmusic"

V2

Mark Anthony Thompson gör under namnet Chocolate Genius försiktig och charmigt trevande musik, redan andralåten *Love* fyller min själ med stor tillförsikt. Med sammetsstämma väser han fram texten till njutbara *The Eyes of the Lord* och man börjar inse att allt inte står rätt till. För låtarna är skruvade. Dissonansen mellan text och musik växer

fram. *Bossman Piss* (in *My Lemonade*) förvandlas till en intensiv och vriden version av den mjuka poplåt den lovade att bli. *Planet Rock* är också en illvillig liten 3,5-minutare. Med inbyggd tragik, komik och surrealism. Och så fortsätter det. Tack för det.

Gary Andersson

THE CONCRETES

"Nationalgeographic"

Above Ground Network

Om The Concretas hade varit en film hade de varit Sofia Coppolas *Virgin Suicides*. Ljuva tonårsdrömmar blandas med det melankoliska och rent av tragiska. Med enkla medel lyckas Victoria Bergsman frammana bilder av tugummitiggande flickor i kinaskor, ritandes hjärtan med skolans snyggaste killes namn i. Första gången jag såg dem live var på Emma-boda för två år sen. Den låt jag framförallt kommer ihåg var *Oh Baby* som träffade rakt i hjärtat. Den handlar om att komma hem till sin pojkvän och hoppas på att allt ska bli bra, men istället för att få höra att man är älskad bli behandlad illa. Den handlar om att gå ensam hem med en klump i halsen som känns som den ska kväva en. Den stund man inser att det inte längre fungerar. På skiva är den minst lika bra. Melankoli i en liten ask.

Det enda negativa jag skulle kunna säga om skivan är att den ibland tenderar att bli något seg. När popen lutar åt cuntry blir intrycket mognare och enligt min mening också tråkigare. Men det är i sammanhanget en petitesse...

Moa Eriksson

CONVERGE

"Jane Doe"

Equal Vision

Vissa skivor ser man redan på omslaget att de är mästerverk. Det här är en sån skiva. Converge har existerat i tio år och jubiléet har de planerat i tre. Så lång tid har det tagit att spela in fjärde fullängdaren *Jane Doe*, och det är ett arbete som definitivt har lönat sig.

Plattan är ett enastående formel ett-lopp i den hårdaste, tightaste och mest välspelade hardcore som finns – bandet har åkt ifrån de flesta i sin klass med sin unika hybrid till musikstil. Punkkänslan är där hela vägen, grindflirtarna dyker upp emellanåt och metallinslagen blandas in på ett självklart men ändå alldeles eget sätt. Variationen och dynamiken är stor, *Jane Doe* är en välbehövlig vitamininjektion i hardcorefacket som bevisar att stilrenhet och genrebundenhet bara är till för folk som inte kan skapa nåt eget. Ett av årets bästa album.

Pigge Larsson

Album

DIVERSE ARTISTER "500% Dynamite"

Soul Jazz/Amigo

Soul Jazz fortsätter att göra jobbet för dem som vill ha det bästa. Konceptet på 500% är det samma som på tidigare. Samla fantastiska musik med den gemensamma nämnaren reggae. Stuart Baker, som är en av upphovsmännen bakom samlingarna, ger folk vad de inte visste att de ville ha med en osviklig precision. Ibland dyker det upp låtar som måttligt reggaieintresserade redan har i sin samling, men låtarna blir inte mindre viktiga för det. Likt de tidigare samlingarna fastnar 500% i CD-spelaren och vägrar att komma ut förrän man sjunger samtliga låtar i sömnen. Skojigast den här gången är Tiger Ranks när han använder samma bakgrund som Eminems *My Name is* i *Party wit Me*.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER "Future Sounds of Jazz – Vol. 8" Compost/Border

Det är väl inte direkt något insidertips att man ska kolla upp München-baserade Compost Records om man gillar groovig klubbjazz. Bolaget har gett ut högkvalitativ downbeat/nujazz med storheter som Jazzanova, Fauna Flash och Trüby Trio i flera år. Dessutom har FSQJ-samlingarna alltid utmärkt sig för att ha bra material och udda mixar. Så även denna gång. Nummer åtta i raden är utmärkt svängig och sofistikerad jazzmusik med sköna bossainfluenser.

Höjdpunkter på samlingen är Ashley Beedles *Secret Beach Bossa 7"* Mix (!) av Shawn Lees *Happiness*, Atjazz' *Wrong Type of Day* samt Soulpatriots (nej, det är inte svenska röjrockbandet som återuppstått i ny form!) *Theme*. Men det är svårt att välja ut några toppar överhuvudtaget. Det är bara att plugga in den i CD-spelaren, luta sig tillbaka och blunda. Det är sommarnattslynt, stilfullt och sensuellt.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER "Jakten på under-orden II" Stredzone/Border

Detta samlingsalbum med svensk hiphop har undertiteln "vi gräver ännu djupare", och det har man också gjort. Nästan hälften av de medverkande är nya för mig, och många kommer inte från Stockholm vilket är kul. Fast det hade förstas varit ännu roligare om man fått lite information om vad artisterna gjort tidigare och om var de hör hemma.

Vad gäller musiken är beatsen överraskande bra och varierade. Däremot är det en hel del rappare som inte håller måttet. Bland de engelska låtarna finns inga direkta bottenapp även om somligt är lite småtrist. Bäst gillar jag stockholmarna The Narcs (som

släppte eget album i somras) feat. VG Skillz och Nimo. Den senare är tvärlisk och dissas Kashal-Tee och Promoe som han kallar för "poor lonesome homo". Bland de svenska bidragen är det Svenska Akademien och Ten-Brink som är vassast. Sen är det roligt när Elemental Connex driver lite med alla storbolags-rapparna. Dessutom får man en påminnelse om vilket enormt inflytande MBMA har på svensk rap, kanske framförallt ute i landet. Nyligen splittrade De 6 Apornas Armé tillhör de som lät sig inspireras men ändå gjorde något eget. En av grupperna som bildats ur spillrorna låter som Retarderat Eleverade och kallar sig Efterblivna vilket känns fantasilöst. Ett värre exempel är dock Konkret Konspiration som är så "oslipade" att det faktiskt inte är schysst mot vare sig skivköpare eller dem själva att de medverkar. Överlag är den här plattan intressant men på tok för ojämn. Fast vill man bräcka polarna genom att droppa namn som de rimligtvis aldrig hört talas om, är *Jakten på under-orden II* en riktig guldgruva.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Timeless"

Lost Highway/Universal

Med undantag för The Carter Family, måste Hank Williams räknas som den mest inflytelserika förgrundsgestalten inom modern countrymusik. Begåvad, framgångsrik och död innan 30, legenden om Williams lever kvar 48 år efter att han avled i baksätet på en Cadillac utanför Knoxville, Tennessee. Han är varken bortglömd eller förbisedd, och ännu en gång hyllar ett dussin av dagens och gårdagens giganter honom på *Timeless*. Bob Dylan, Keith Richards och Johnny Cash samsas med Lucinda Williams och Ryan Adams, skivbolaget Lost Highways flaggskepp, om några av hans mest minnesvärda ögonblick ur den drygt 125 låtar omfattande repertoaren. Till och med sonsonen Hank III medverkar med låten *I'm a Long Gone Daddy*, och med undantag för Keb' Mos version av *I'm So Lonesome I Could Cry* (hur kan man misslyckas med den?) är det en utmärkt samling av Williams bästa låtar. Och det är just det som är problemet: särskilt mycket avvikande från eller bättre än originalen är inte de nyinspelade låtarna. Kanske hade man gjort Hank en större tjänst genom att ge ut en samling av hans egna inspelningar? Men det finns ju redan, så vilken nytta gör *Timeless*?

Dan Andersson

DIVERSE ARTISTER "Train Don't Leave Me" Arhoolie/Amigo

Denna samling livelåtar från de kristna steelgitarristernas festival i Florida innehåller flera turistcoverstompiga blueslåtar men

pårlorna lyser på detta sätt ännu klarare, och de är fler till antalet. Låtarna, vare sig de är bluesiga eller gospelaktiga, innehåller oftast två saker: prisandet av Jesus i sången och den vertikalt liggande steel-gitarrens glidande toner. Dessa två element stöttar varandra genom plattan. Och resultatet är remarkabelt.

Artister med (musik)själarna stora som zeppelinare tvingar också fram svänget hos alla de kommer i kontakt med. Öset i *Have You Tried Jesus?* med gifta paret Calvin och Grace Cooke är makalöst, detsamma gäller *God is a Good God* med pappa (Jerry) och unga sonen (Bryan) Taylor, medan en givmild innerlighet svämmar över i Bryans instrumentala ryssare *Precious Lord Take My Hand*.

Plattan avslutas med två höjdare: skönt gråtmilda *Just a Closer Walk with Thee* med Aubrey Ghent och *What's His Name?* ...*Jesus!* med inspirerade The Campbell Brothers som nästan vältar huset. Ett värdigt slut på en omtumlande upplevelse.

Gary Andersson

DJ SPOOKY THAT SUBLIMINAL KID "Under the Influence" Six Degrees

Tänk dig en TV-kanal för varje musikstil. Tänk dig att du sitter i soffan och softar till din favoritkanal Ambient. Just när Future Sound of Londons vackra *Papua New Guinea* spelas öppnas din dörr. In i ditt rum kommer DJ Spooky. Han slår sig ned, tar fjärrkontrollen och börjar zappa vilt: breakbeats, hiphop, drum'n'bass, alternativrock... Kanalerna flyger förbi i en rasande fart och du kan inte hålla isär någonting längre. Något nytt har uppstått som får dig att inse hur oviktigt det är att dela in allt i fack och stilar. Hur fantastiskt allt svänger tillsammans.

Precis så känns mixskivan *Under the Influence*. Den inleder lugnt med Mobys *Sound* och FSOL, sen slungas man iväg på en riktig energitripp: Sonic Youth, Amon Tobin, Mix Master Mike, Paradox. Efter denna urladdning avslutas allt i lugnt tempo med Alter Echos *Sebsi Dub*. Här kan man inte hoppa över ett enda spår. Helheten som uppstår i mixen är magisk.

Mats Nilsson

EVERGREY "In Search of Truth" InsideOut/Border

Tredje plattan! Nya medlemmar, brutalare ljudbild och ett nytt skivbolag – nu gäller det!

Från föregångaren *Solitude Dominance Tragedy* har Evergrey fortfarande kvar sin teatraliska ådra, de mörka stämningarna och sitt progressiva metalsound. De nya medlemsförstärkningarna i framför allt keyboardisten Sven Karlsson och gitarristen Henrik Danhage har tillfört mycket. Låtarrangemangen är proffsigare och blir nu än mer dramatiskt

storslagna. Låtmaterialet är bättre och den progressiva ådran mer framträdande och invävd i både trash och power metalen. Mina tankar vandrar främst åt band som amerikanska Symphony X och i viss del även Therion.

Sångaren Tom Englunds röst blir allt bättre, även om den fortfarande behöver slipas. Inledningsspåret *The Masterplan*, är en given listklättrare och grym golvrökare – borde bli första singel. *Dark Waters* med de orkestrala körerna är en personlig favorit och *Mark of the Triangle* en urtajt berg-och-dalbana inom olika metalliska genrer. Generellt är plattan ytterst genomarbetad, putsad och välspelad, lyssna speciellt på alla små extra detaljer keyboarden lägger in – njutbart. Fungerar detta även live borde festivalsommaren 2002 tillhöra Evergrey!

Thomas Olsson

EXPLOSIONS IN THE SKY "Those Who Tell the Truth Shall Die" Temporary Residence/Border

Här har vi ytterligare ett i raden av Pink Floyd-influerade postrockband, men definitivt ett av de bättre. Explosions in the Sky fullföljer det Mogwai påbörjade med *Young Team* plattan, men som de senare övergav och felaktigt avfärdade som en Nirvana-kopia. Det här är musik som pulserar långsamt och regelbundet, på samma sätt som en människas hjärtslag skulle uppfattas som enorma klimatförändringar av en varelse i atomstorlek. Och under tiden som stämningen långsamt förändras händer det oerhört mycket vackert i musiken. En storslagen skiva.

Pigge Larsson

BEN FOLDS "Rockin' the Suburbs" Sony

Frontmannen för numer avsmnade Ben Folds Five viker inte av från den musikaliska stig som han och bandet anträtt. Gott det, eftersom de började inmuta sig en nisch i den musikaliska arkitekturen – i pianopopgenren håller Ben Folds Five fortfarande stafett-pinnen. Ben Folds var ledstjärna i bandet, och *Rockin' the Suburbs* låter som en logisk uppföljare till *The Unauthorized Biography of Reinhold Messner*, även om allt inledningsvis känns något tunnare. Här finns inte den tyngd i melodier och komp som man vant sig vid. Ibland känns det som att allt närmast är Bingolotto-anpassat, men som väl är bedrar skenet. Melodierna är egentligen klanderfria. Det ibland tunnare intrycket kan bero på att Ben Folds själv spelar i princip alla instrument själv, vilket inte sällan bidrar till en vattnighet, men utan att bli riktigt blaskigt. Och här finns riktiga guldskor, framför allt när man kommit en bit in på albumet. Titelspåret är en fartfylld och spetsig tillvarobeskrivning av en vit man ur medelklassen.

Not the Same är en klockren lysande poplåt, värd att nå all upptänklighet uppmärksamhet. *The Luckiest* en ballad av närmast Tom Waitska mått. Ben Folds visar med enfasc och ackuratess att vi som sörjde Ben Folds Fives fränfalle inte behöver misströsta. Allt lever vidare.

Magnus Sjöberg

GORKY'S ZYGOTIC MYNCI

"How I Long to Feel That Summer in My Heart"

Mantra/Playground

Kvartetten från Wales har inte gjort det lätt för sig. Med ett hopplöst bandnamn och en del fåniga låtar har de inte direkt lockat till sig lyssnare och aldrig heller fått någon plats i mitt hjärta. Förrän nu. Gorky's fortsätter nämligen den nedtonade vägen, kryper närmare inpå och gör ett dussin obekymrat underbara popballader som stormkokar av fulländade melodier. De lånar influenser från många håll men gör ändå en högst personlig musik. Så vansinnigt vacker! Nu är det jag som går och köper varenda jävla skiva bandet har gjort.

Robert Lagerström

HARDCORE SUPERSTAR

"Thank You for Letting Us Be Ourselves" Music For Nations/MNW

Okej, jag ska försöka undvika jämförelsen med Backyard Babies. Göteborgarna i Hardcore Superstar gör glad melodisk poprock och har talang för catchiga refränger. Med idoler som Mötley Crüe (brukar spela covers och kallar sig då Mötley Two), Aerosmith, Stones, AC/DC och Guns'n Roses riktigt sprudlar och bubblar melodiriffen från Silvers gitarr. Jämför man med förra plattan har rocken fått mindre utrymme och popen mer. Första singelsläppet *Shame* är en insmickrande halvballad som garanterat kommer klättra på listorna. Rockrökaren och Mötley Crüe-sniffande *Just Another Score* är en härlig rockdänga som bör avnjutas på riktigt hög volym. Men efter en lovande inledning som avslutas i ren Aerosmith-anda med *Whimpy Sister* där sångaren Jocke Berg leker Steven Tyler, mattas tempot av. Soundet flyter ut och den intetsägande mainstreamrocken tar över.

När bandet återigen hittar tillbaka är det i form av Steven Tyler-stompiga *Smoke 'em*, som känns lagom kul. På sleazeaktiga *Riding with the King* fullkomligt ångar inspirationen från Guns'n Roses – bra låt som trots allt känns halvfärdig. Slutsummering: står Jack Daniels på bordet, ligger ciggpaketet framme och är stämningen hög – *Bad Sneakers* och *a Pina Colada*. Har den värsta abstinensen gått över och popnerven fått överhanden – *Thank You for Letting Us Be Ourselves*.

Thomas Olsson

ROY HARPER

"Folkjokeopus"

"Flat, Baroque and Berserk"

"Stormcock"

"HQ"

"The Green Man"

Science Friction/Amigo

Led Zeppelin skrev *Hats Off to (Roy) Harper*, Jimmy Page har spelat med honom av och till genom åren, Bert Jansch har skrivit omslagstext till en av hans skivor, och han har excentrikerns nimbus. Men Roy Harper har aldrig blivit mer än "kult", kanske för att han alltid varit för originell för marknadsföringsmallen. Numer äger han själv all sin musik och släpper den på eget bolag. Harpers karriär är betydligt mer omfattande än de fem skivor som nu får vettig svensk distribution, men det är ett bra urval. Mycket av Harpers ryktbarhet, hur begränsad den än är, vilar på de fyra första i högen, från åren 1969-1975.

Folkjokeopus är hans tredje platta och en spretig samling sänger, med både trams, pastischer och mästerverk. *McGoohan's Blues* är exempelvis bland det allra bästa Harper skrivit, en 18 minuter lång vredsgad uppgörelse med samhället och musikbranschen som slår lika hårt och berättigt idag som för 30 år sedan. *Flat Baroque and Berserk* är mer fokuserad, och har Harpers kanske mest kända låt, *I Hate the White Man*, jämte underbara låtar som *Francesca* och *Another Day*. Men hans magnum opus heter *Stormcock* och är från 1971. Den lilla folksångsformen från *Flat Baroque and Berserk* byts mot något mer storslaget episkt. Fyra långa låtar, bland dem den magnifika *Me and My Woman*; stora, flödande, föränderliga. Mästerligt.

Många – däribland Roy Harper själv – ser *HQ* som storverket, men jag lyckas aldrig riktigt bli kompiss med den. Harper skaffade sig ett helelektrisk komp med bland annat Chris Spedding, Dave Gilmour och Bill Bruford. Även om flera av låtarna (i synnerhet *The Game*) kanske inte fungerat i en mer avskalad tappning, tycker jag att bandet gör låtarna klunsiga och rigida.

Kanske därför som jag gillar hans senaste platta, *The Green Man*, så mycket mer. Efter årtal av skivor av skiftande kvalitet och ett ibland direkt irriterande sound, återvänder Harper till där han började, med nästan bara röst och akustisk gitarr. Flera av låtarna är toppen, inte minst titellåten. Harpers röst är visserligen inte längre lika uppfordrande och seglar inte lika lätt bland de höga tonerna som förr; men den är lite djupare och klädsamt mogen för en 60-åring.

Precis som hos många innerliga, integritetsstarka artister (Dylan, Peter Hammill, Richard Thompson, Loudon Wainwright III...) är Harpers skivutgivning som en pågående berätt-

else. Som anteckningar ur ett liv. Harper blir gärna intim med lyssnaren, snudd på egomani, och han är alltid på riktigt. En riktig människa i en, som det heter i *McGoohan's Blues*, "supersale, overkill world".

Peter Sjöblom

MICHAEL JACKSON

"Invincible"

Epic/Sony

Michael Jacksons stjärnstatus är i det närmaste helt intakt sedan han blev världens största popstjärna med *Thriller* för arton år sedan. Fast under nittiotalet handlade förstås uppmärksamheten kring hans person mest om hans sonderfallande ansikte, de underliga äktenskapen och pedofilryktena som han aldrig lyckats skaka av sig. Någonstans på vägen förlorade de flesta intresset för hans musik.

Michael var på väg att bli superstjärnan som inte sålde några skivor. Det måste gått upp för honom 1997 när ingen köpte hans remixskiva *Blood on the Dancefloor*. Så Michael stängde in sig i studion i fyra år och jobbade på albumet som skulle återetablera honom som en av de musikaliskt största. Producenter kom och producenter sparkades och när skivan nu slutligen släpps är det uppenbart att någonting gick fel.

Invincible inleds med tre obehagligt tråkiga danslåtar som tyvärr visar att producenten Rodney Jerkins långt ifrån var den frälsare som Michael behövde (singeln *You Rock My World* är ett briljant undantag). Redan där dör egentligen förhoppningarna om en pånyttfödd Michael Jackson. Men *Invincible* fortsätter i en väldigt lång timma till och man förundras över att en skiva som kostat så mycket pengar kan lida av en så skrämmande brist på hållbara låtar. Gjorde verkligen den här snubben *Billie Jean*?

Den stora comebackskivan är ofrånkomligen ett stort misslyckande och Michael kommer kanske aldrig resa sig igen. *Invincible* kan mycket väl vara det smärtagiska slutet på den här inte alltigenom vackra sagan.

Thomas Nilson

THE JOEL PLASKETT EMERGENCY

"Down at the Khyber"

Multiball/Border

Det kan vara en av de bättre skivorna som släppts i år. Det är nämligen det närmaste du kan komma en helguten utländsk platta. Joel kommer från Nova Scotia i Kanada, ett ganska kallt ställe. Joel diade Led Zeppelin som spådbarn. I grundskolan lekte han att Neil Young och Bruce Springsteen var superhjältar. På högstadiet köpte han det mesta med Jeff Buckley. Resultatet blev *Down at the Khyber*.

Han har en underbar sångröst och ett gitarrspel som skulle få Jimmy Page att bli stolt över en bra elev. *Down at the Khyber* är

tolv låtar lång varav elva är egna. *Cry Together* är en gammal soulpärla i original av Hortense Ellis. Ruth Minnick från Heavy Blinks körar vackert på *Blinding Light*. På det hela taget är det en skiva som slår undan benen på alla medtävlare i samma viktclass, tänker då främst på Ryan Adams.

Vill man lyssna på countryinfluerad rock i höst ska definitivt köpa denna skiva. Så det så.

Per Lundberg G.B.

KAAH

"Beats, Melodies & Baby Kaah"

EMI

Alltså: Kaahs platta *Soulrebell* var en av förra årets snyggaste, sexigaste och mest rättframma plattor alla kategorier. Den innehöll utsökta spår som *Gör va' du gör*, *Kaahlla mej*, *Mamma & Jesus* och (*Det finns*) *ingen kärlek kvar* som fick nackhären att resa sig. Detta väntar jag mig av *Beats, Melodies & Baby Kaah* också. Vad jag får är en digitaliserad och kalkylerad version av Kaahs soul.

Han har gjort en Prince och fixar i princip allt i Studio Monica på egen hand, men mitt i allt D'angelo-wailande och datorprogrammerande har han missat att se till en viktig sak: att skriva strukturerade låtar. Jag uppfattar ett avstånd mellan mig som lyssnare och artisen (och människan) Kaah, han har flutit iväg bland sköna grooves och ett lagom mysigt gung. Där *Soulrebell* berörde med utlämnande texter erbjuder *Beats, Melodies & Baby Kaah* r'n'b-kvidanden. Från naiv konst till koncept liksom. Och bara dansgolvsrökaren *Dom tittar när jag dansar* luktar sveltig sex. Jävla va' bra den är! Men resten av plattan (förutom tänkvärda *Tänk om musik*) är lika upphetsande som en timma gammalt diskvatten. Självklart överdriver jag, men Kaah har själv trissat upp förväntningarna.

Jag sökte en själ och hittade en människa. Jag är besviken.

Gary Andersson

KOSHEEN

"Resist"

Moksha/BMG

Två drum'n'bass-veteraner från Bristol slår sig ihop med en sångerska/låtskriverska, och resultatet ligger närmare pop än drum'n'bass. Är det:

- Breakbeat Era?
- Kosheen?
- Båda.

Men Kosheen är utan tvekan mest pop av de båda. *Resist* har poplåtar, ballader, eurodance (nästan), men framförallt drum'n'bass med sång. Bästa låten är utan tvekan singeln *Hide U*, oemotståndlig både på dansgolvet och i radion. Den har samma sorts upphackade sång som Breakbeat Era kör med: "I'll/hide/you/a-way/from/the/world/you/re-jec-ted", säkert en kul effekt av breakbeat-tempot.

Album

Kosheens styrka är Decoders och Substances produktion, de är inte rädda att använda sig av alla sköna ljud och tricks som var det roliga med drum'n'bass. Svagheten är att låtarna kan bli lite banala, och sångerskan Sian Evans inte alltid är världens bästa sångerska, särskilt inte i de långsammare låtarna. Men jag gillar ändå *Resist*, det är en skön bagatell, lätt att sjunga med till.

Henrik Strömberg
KRISTOFER ÅSTRÖM & HIDDEN TRUCK
"Northern Blues"
Startracks/V2

Bara ett par månader efter live-i-studion-plattan *Leaving Songs* släpps den "riktiga" uppföljaren till *Go Went Gone*. Tre skivor in i solokarriären känner man igen många av de melodiska greppen, de har ett likartat anslag. Det var det negativa.

Det positiva är att Hidden Truck låter mer som ett band nu, med en mer exakt förmåga att modellera låtarna. Och att arrangemangen är noggrannare, ibland med stråkar och blås – sångerna får därmed större livsrum. Och likaledes positivt är att de fortfarande kommer så nära att man kan känna andetag mot huden. Att det inte går att stå emot, om ens man skulle vilja.

Peter Sjöblom

LAMB
"What Sound"
Mercury/Universal

Sedan förra skivan *Fear of Fours* har det hunnit gå två år. Ingen lång tid kan tyckas, men Lamb har turnerat, splittrats och återförenats. De har tagit sång- och pianolektioner, börjat med zenmeditation och tai chi. Louise Rhodes har dessutom fått barn igen.

Allt det hörs på *What Sound*. Lamb är mer självsäkra och harmoniska. Det dystra, hårda draget i deras musik har nästan helt försvunnit. I bakgrunden fräser förvisso de mörkare ljuden, men de får begränsat med utrymme. Nu står stråkar, vackra melodier och Lousies sköra röst i centrum. Allra bäst är titelspåret, singeln *Gabriel* och *One*. De byggs långsamt upp till svävande elektroniska ljudbubblor som ger ljus i höstregnet. Problemet med skivan är att det kan bli för meditativt och tillbakalutat. Jag kan sakna det mörka i musiken som en motvikt. Vill man vara elak kan man säga att *What Sound* låter som Madonnas *Frozen*. Men riktigt så elak vill jag inte vara, för det är bra, lite oinspirerat bara.

Mats Nilsson

LILLEMAN
"Tonårstankar"
Sprinkler/Universal

Tonårstankar är en riktigt bra platta, om man står ut med värsta grötskånskan vill säga. Rappen ligger högt i mixen, man kommer liksom inte undan, men det är absolut inget pro-

blem – det låter ju grymt bra. Skånska är ett skönt rapspråk, orden blir runda och fylliga vilket skapar sagolikt flyt. Lilleman lyckas utöver detta låta kaxig och... äkta. Det är en av plattans största tillgångar: verklighetskänslan. *Tonårstankar* är helt enkelt en tragikomisk dokumentär från ungdomssverige 2001.

Textmässigt blandar Lilleman lillgamla texter med just tonårstankar och tuffa skryt-rim. Och jag köper allt. Allt ifrån de tragiska förhållandena i singeln *Vart tog pappa vägen* till humorn (?) i *Köp min platta*: "Om ni vill att jag ska sluta leva på socialen, då jag vill att ni ska köpa min platta". Allt känns helgjutet. Och grabben är född 1986! Sug på den! Hoppas bara att folk ser honom som en vuxen (men underhållande) artist och inte stirrar sig blinda på att han precis fått tillåtelse att köra moppe. Lilleman är nämligen ingen babyrappare. I så fall är jag en babylyssnare.

Gary Andersson

LISA "LEFT EYE" LOPES
"Supernova"
Arista/BMG

I somras meddelade Lisa "Left Eye" Lopes att hon tänkte gifta om sig med Andre Rison – NFL-stjärnan som under deras första äktenskap misshandlade, bedrog och pistolhotade henne innan allt slutade med att Lisa brände ner hans hus. Överraskande? Visst, men inte hälften så överraskande som nyheten om att hon gått in i studion med T-Boz och Chilli för att spela in ett nytt TLC-album. Det är ett smärre mirakel.

När TLC:s skiva *Fanmail* släpptes våren 1999 förklarade Lisa omgående att hon inte ville stå bakom den och sedan avlöste ryktena om hennes konflikter med de andra i gruppen varandra. Då trodde nog ingen att Lisa någonsin skulle göra något tillsammans med T-Boz och Chilli igen. Att Lisa förr eller senare skulle göra soloskiva har däremot varit en självklarhet. Att soloskivan skulle visa att Lisa är talangen i TLC – eller "Diana Ross and not a Supreme" som hon själv uttrycker det – har också varit en självklarhet – för Lisa.

Supernova ligger, om någon nu hade förväntat sig motsatsen, inte alls särskilt långt ifrån TLC musikaliskt, mer rap och inga Wilson Phillips-ballader (Chilli har också en soloskiva på gång, den kommer vara full av sådana), men inga TLC-fans kommer känna sig förvirrade. Däremot ligger den tyvärr kvalitetsmässigt ganska långt efter femstjärniga album som *Fanmail* och *CrazySexyCool* – nästan ingen låt på *Supernova* hade platsat på dessa. Och där har vi problemet med Left Eyes soloskiva. När man vet att det kommer en ny TLC-skiva nästa år så framstår den mest som en, om än ganska behaglig, aptitretare i väntan på något mycket bättre.

Thomas Nilson

THE LUCKSMITHS
"Why That Doesn't Surprise Me"
Candle/Border

Tre stycken dyker upp i huvudet redan några sekunder in i öppningslåten. Ytterligare två hinner göra sig påmind innan *Why That Doesn't Surprise Me*, den australiensiska poptrions femte fulländsskiva sedan debuten 1995, snurrat klart 13 låtar senare. Flera har glömts bort i all hast. Det finns säkert minst 20 prefix som skulle se bra ut framför, samtliga lika talande och i slutändan intetsägande, men de leder alla fram till samma i sig själv tydligt talande ändelse – pop. Pop i ordets mest englofila bemärkelse, vilket är en av anledningarna varför The Lucksmiths har utrymme för tre låtskrivare som alla försöker skriva den fulländade Morrissey-balladen. Och trots att The Lucksmiths gitarrer numer samsas med både en stråkkvartett och smakfullt återhållna blåsinstrument, bygger musiken fortfarande på samma solida grund av enkel men estetiskt sofistikerad popmusik som The Smiths. Men det finns bara en Morrissey, och han sjunger inte i The Lucksmiths.

Dan Andersson

MASTERS OF REALITY
"Deep in a Hole"
Masco/MNW

Jag älskar musik! Plattor som kommer direkt håller oftast inte i längden, de som kommer långsamt kan bli kompisar för livet. *Deep in a Hole*, bandets femte, tog mig cirka åtta gånger att komma in i. Sedan den strålände självbetitlade Sabbath-osande debuten från 1989 är detta deras klart bästa. När föregående *Welcome to the Western Lodge* kändes svår och trög var mina förväntningar lågt ställda. Men nu jävlar! Bandets enormt svårtydliga blandning av postgrunge och nedstämd 70-talsklingande hårdrocksblues är denna gång smått genialisk. Låtarnas egensinniga art och strävan att bryta mot givna rockregler gör mig alldeles matt. Kanon! Är du såld på Queens of the Stoneages sista platta är denna ett måste. Som vanligt är det gitarristen, sångaren och producenten Chris Goss (Kyuss, Ian Astbury) som styr Master of Reality-skeppet med van hand.

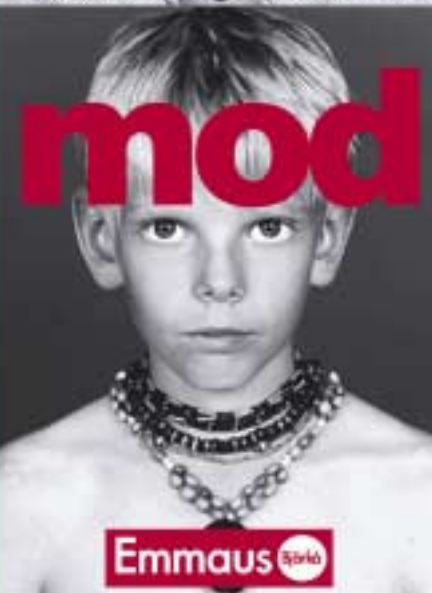
Herregud – kan den mannen misslyckas?

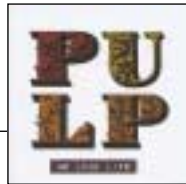
Thomas Olsson

MONEY MARK
"Change is Coming"
Emperor Norton/Playground

Money Mark har verkat bakom Beastie Boys och Beck. Hans sologrejer har pendlat mellan lo fi-funk, new wave och fantastiska ballader. Money Mark har alltid haft en känsla för sköna hookar, små genialiska melodiska figurer. Att han är hälften japan och hälften mexikan kan vara en av förklaringarna till hans breda musikaliska uttryck. På *Change is Coming*, som är helt igenom instrumental,

stolt

käns det som Money Mark ger ut den skiva som skulle kommit 1998 när han istället släppte den lysande *Push the Button*. Att han är tidvarpad i sin egen värld och fullständigt struntar i trender är ändå en av styrkorna med *Change is Coming*. Han har fullständig lekstuga och blandar orgeljazz med funk, samba med blippiga keyboards.

Change is Coming är kanske den mest oväntade skiva jag hört i år.

Björn Magnusson

MR LEN

"Pity the Fool"

Matador/Border

Mr Len avslutade Company Flows grymma klassiker *Funcrusher Plus* med en orgie bakom skivspelarna. *Funcrusher Scratch* är så smällfet att jag fortfarande häpnar så här fyra år efteråt. "Indiependent as fuck" hette det då, oldschool skulle man kanske säga nu.

Underjordisk hiphop har en tendens att mata på i samma spår som för tjugo år sedan. Vari ligger det oberoende i att vara reaktionär när kan man fråga sig. Men hur omodern Mr Len än är kan jag inte säga annat än att *Pity the Fool* är ruskigt överviktigt, svetigt och inte sällan mörk och fuktigt funkig. Trots att det losar på i samma halvt tempo. Det är framför allt den skeva funken och de skruvade jazzfragmenten som glider längs nälen på ett vackert sätt. Att Mr Len sedan samlat ihop ett grymt stall MC:s gör ju inte saken sämre. Särskilt Jean Grae är ruggigt hård när hon målar upp mardrömsscenariot på *Taco Day* och sparkar vilt på *Love Venom*. Men jag kan ju rabbla upp Jugganuts, Mass Influence, Q-Unique och D-Stroy också. Kanske hjälper det någon, mig säger det ingenting. Att hela härligheten inleds med Jon Spencer som kraxar på en inspelning med R.L. Burnside visar på bredd och kultur som vi alla älskar.

Dock, det finns inget så fruktansvärt fel som att försöka sig på att köra nymetall på *Force Fed*. Så äckligt, så fruktansvärt – så fel att det inte kan vara meningen. Det är nog den svenska importören som smygbränner i sina egna förbannade demospår mitt i höstens skönaste sväng.

Fredrik Eriksson

MULL HISTORICAL SOCIETY

"Loss"

Rough Trade/Border

Efter tre superba singlar är det så dags för Mull Historical Societys debutalbum. För oss som redan tidigare kapitulerat inför bandet från den lilla ön Mull utanför Skottlands västra kust är det lite som att hugga in på andra lagret i en chokladask, ännu mer av det goda. För andra är det en potentiell julafton med ännu öppnade paket. Mull Historical Society lyckas nämligen göra intressant och angelägen pop utan att bli för svåra, lyckas

behålla enkelheten samtidigt som egenvärdet bibehålls. Egentligen är det rätt vanligt och harmlöst, men gjort med en innerlighet som känns.

Musiken har sina rötter i klassisk brittisk pop, både sen- och nutida, men det är tillräckligt eget utan att behöva jämföras med något annat. Alla tre singlarna *Barcode Bypass*, *I Tried* och *Animal Cannabus* finns här, liksom den briljanta *Mull Historical Society*, som dock är något omarrangerad. De nya låtarna håller även de hög klass, även om det kanske ibland finns tendenser till banalt trallande. Men här finns en stämningsfull bredd, med lika delar vår-, sommar-, höst- och vinterkänsla. Ett popalbum att värda och njuta alltid.

Magnus Sjöberg

JIM O'ROURKE

"Insignificance"

Drag City/MNW

Det är svårt att förstå idag, två år senare, vilken uppenbarelse av storslagen orkestral pop-musik *Eureka* var när den kom. Fram till dess hade Jim O'Rourke varit en obskyr, om än inte obetydlig, fotnot i musikhistorien. Han var många saker; Den vansinnige gitarristen som tillsammans med David Grubbs var Gastr del Sol; Musikern och producenten som arbetat med alla från Codeine till The Red Crayola; Improvisationskonstnären som gjorde elektroakustisk musik som var så hemlig att det knappt ens var någon idé att ge ut den. Men han var inte pop. Pop och Jim O'Rourke förekom sällan, om ens någonsin, i samma mening. *Eureka* förändrade det. Med orkesterindränkta melodier och eklektiska pianoutsavningar var O'Rourke plötsligt tronföljare till Phil Spector och Van Dyke Parks.

Med *Insignificance* bygger han vidare på *Eureka*, samt vad han snappat upp som femte medlem i Sonic Youth, men väljer ett hårdare och enklare rockanslag än tidigare. Piano, steeldrum och bleckblås har med hjälp av medlemmar ur bland andra Wilco och Papa M bytts ut mot bas, trummor och elgitarr. Och egentligen har det inte blivit sämre. Det är bara annorlunda. Men det är ingen uppenbarelse.

Dan Andersson

PULP

"We Love Life"

Universal

Pulp kommer aldrig att bli kungarna av britpop igen och de kommer aldrig att göra en ny *Babies* eller *Common People*. Jarvis har hittat en ny kärlek i naturen och för varje exemplar som säljs av *We Love Life* kommer en penny gå till plantering av nya träd. Låter väl i och för sig omtänksamt, men måste just Jarvis axla den rollen? Framför mig ser jag en skräcksyn där han förekommer på varenda

vålgörenhetsgala tillsammans med Bono och Sting.

Det nya albumet innehåller inga direkta popitoppar. *Weeds* ("because we do not care to fight, my friends, we are the weeds") och *Bob Lind* (the only way is down) svänger okej, men de bästa spåren är faktiskt de mer lågmälda historierna där Jarvis typiska pratsång står i centrum. Det slår mig att Pulp låter som Tindersticks *My Sister*. *Wickerman*, en åtta minuter lång berättelse om en flod och ungdomskärlek, är fruktansvärd vacker. Och plötsligt rör det mig inte i ryggen att Jarvis inte längre är popgurun i tre nummer för små kostymer.

Annica Henriksson

RADIO BIRDMAN

"The Essential Radio Birdman (1974-1978)"

Sub Pop/MNW

Jag förstår inte varför australiensiska punkbandet Radio Birdman inte fått en given piedestalplats hos alla musikälskare. På samma grunder som The Stooges, MC5 och New York Dolls hyllas i spaltmeter efter spaltmeter borde Rob Younger och hans mannan få samma behandling. Amerikanen Deniz Tek korsade Stilla havet för att läsa medicin, mötte sångaren Rob Younger och Australien fick se ljuset av sitt första punkband. Otroligt nog lyckades Tek ta sin doktorsexamen samtidigt som han levererade stenhårda gitarriff. Gruppens livslåga brann upp fort och Tek åkte tillbaka till USA där han jobbade som stridsflygare i nio år. Coola killar, coolt band, cool samling med 22 punkiga boogierökare som ska spelas på högsta volym. Rekommenderas. Stenhårt.

Annica Henriksson

ROLLINS BAND

"Nice"

Steamhammer/Playground

Garagepunk med danskarna i The Burnouts eller hardcore/rock'n'roll med tjurnacken Henry Rollins? Det var frågan på förra årets Roskildefestival. Givetvis blev det Rollins. Minnena av den hemska olyckan hängde som tunga moln över publiken men Henry och det utmärkta bandet Mother Superior lyckades, under sitt uppträdande, skingra tankarna.

Rockenrollkänslan fullkomligt välde ur stjärkarna samtidigt som Henry körde det sedvanliga "hundtricket", där han bredbent står och krasar med fötterna bakåt. Med låtar främst plockade från *Get Some Go Again*, förutom ett Thin Lizzy-medley och några gamla godingar, rensade bandet Orange scen. Med rötterna i hardcorebandet Black Flag har Henry Rollins solokarriär kretsat runt något form av fri hardcorejazz. Men förra året kom kombandet Mother Superior in i bilden och förvandlade allt till glödande rock'n'roll, vilket bekräftades på *Get Some Go Again*. Idag är det fortfarande rock som

gäller, lyssna bara på 70-tals-malande *Hangin' Around* eller stökiga *Gone Inside the Zero*. Men trots att rockkänslan är markant har Henry denna gång dragit ner på tempot, smugit in lite jazzpartier, en soulkör och lite funkaktigare toner här och där. Om Mother Superior på förra plattan brann med sprakande låga har elden numera avtagit i styrka. Men nog faan brinner det alltid!

Thomas Olsson

ULRICH SCHNAUSS

"Far Away Trains Passing By"

City Centre Offices/Morr Music

Konceptet för Ulrich Schnauss musik är att den är vacker. Både stil- och idémässigt är Schnauss en efterföljare till Boards of Canada, även om hans musik inte är lika retro-betonad. Det rör sig alltså om elektronisk musik i hiphoptakt med massor av vackra melodier spelade på syntar.

Första spåret *Knuddelmaus* känns lite halvdant, men sedan blir det bättre. Det är vackert, och det förlåter att *Far Away Trains Passing By* kanske inte är världens mest nyskapande skiva. Gillar du Phonem, Styrofoam, Arovane och hela det gänget är Ulrich Schnauss ett givet köp.

Henrik Strömberg

SKITSYSTEM

"Enkel resa till rännstenen"

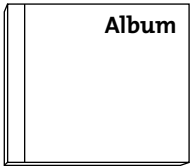
No Tolerance Records

I somras gapade nog många av förvåning. Under EU-demonstrationerna i Göteborg förvandlades helt plötsligt oräknliga samhällsengagerade ungdomar till livsfarliga terrorister. Ja, den bilden fick man via de svenska medierna. Men hur gick det till? Hur kunde så många helt plötsligt förvandlas till stenkastare? Visst fanns det bråkstakar bland demonstranterna. Men hur skötte sig polisen egentligen? Och polisledningen?

Ur detta hämtar göteborgsbandet Skitsystem mycket av sin näring. De fullkomligt vrålar ut sin ilska över all världens polisbrutalitét och andra orättvisor. Deras brutala och vråliga punk fungerar som en utmärkt frustrationskatalysator. Sångaren Tompa från At the Gates har alltid vetat hur man uttrycker sig kraftfullt. Så även denna gång. Det politiska engagemanget känns väldigt rätt. *En enkel resa till rännstenen* är text- och energimässigt besläktad med Ebba Grön. Musikaliskt ligger de nära amerikansk åttio-talsrapunk som Discharge. Skitsystem "rensar undan skiten"!

Då man insett att tragiska figurer som Bush och Bin Ladin har sån makt i världen, då är det dags att skaffa *Enkel resa till rännstenen*.

Johnny Jantunen

ANGIE STONE "Mahogany Soul" J/BMG

I en tillvaro som alltmer häcklar äkta och organisk musik blåser Angie Stone med eftertryck liv i nutida soul. Hon har på *Mahogany Soul* höjt tempot en aning sedan förra skivan *Black Diamond* som på sina ställen framkallade jäsningar. Därmed inte sagt att Angie Stone bjuder på armviftarfunk, känslan är mer svepande, men definitivt självsvängande.

Det är naturligtvis svårt att inte dra paralleller till D'Angelo då de båda har barn ihop och även skrivit låtar ihop. På sina ställen spökar D'Angelos *Brown Sugar* men likt Jaheim och tusen andra rättfärdigas det genom att de också vill röra vid mästarens gudomliga harmonier. Textmässigt rör sig Angie i traditionella marker och utan att ändra en enda ingrediens i soulkökets strikta kokbok är *Mahogany Soul* en av dina bästa kompisar den här vintern.

Björn Magnusson

STREBERS "Meningslöst liv(e)" Birdnest Records

Om du nöjt tänker tillbaka och tycker att det var bättre förr, tänk vad glad du skulle bli om det faktiskt hände igen. Nu kan du skatta dig lycklig, för legenderna Strebers kom tillbaka till jorden och äkte på turné. Solidariska som de är, tänkte de även på alla stackars satar som inte lyckades ända fram till scenen och släppte ett livealbum. Och om man blundar hårt och spelar högt känns det faktiskt nästan som på riktigt. Det här är helt enkelt bara snuskigt bra... eller egentligen är det ganska kasst ljud och sådär, men det är bara en del av charmen.

Alla de bästa låtarna är med och adrenalinet flödar som hos hormonstinna älgar under parningssäsong. Det är inte utan ett ryck i hjärtat man drar på sig sina slitna kängor och går ut och känner sig som betongens kung.

Tove Pålsson

SUPERSILENT "5"

Rune Grammofon/Border

Supersilent har den ena foten i elektronisk musik och den andra i experimentell jazz och rock. De bygger upp mörka och hotfulla stämningar utan att de känns krävande att lyssna på. Experimentlustan är väldigt stor och jag kan inte låta bli att fascineras av ljudlandskapet som de så effektivt bygger upp.

Att detta är en liveplatta förstod jag inte förrän jag granskade skivomslaget. Ljudet är helt enkelt perfekt perfekt, och det beror möjligen på att flera spår är inspelade i väljudande hallar som Queen Elisabeth Hall i London. Denna platta får mig att bli nyfiken på skivbolaget. Framförallt så tänker jag kolla

upp Supersilents tidigare plattor. Är de hälften så bra som jag tror så är hösten räddad!

Johnny Jantunen

T.O.K. "My Crew, My Dawgs" VP/MNW

Minst sagt hypad kvartett från Kingston, Jamaica som på sin debut gör crossover-reggae. Hårda monotona ragga-låtar blandas med klockren doowop-sång och några stänk hiphopattityd. Och visst, det är svårt att inte ge T.O.K. tummen upp. *My Crew, My Dawgs* liknar en singelsamling och det känns som man hört de flesta låtarna förut. T.O.K. lånar också friskt, som brukligt är på Jamaica, men pärlbandet av hits bryter ner allt motstånd.

Björn Magnusson

TREMBLING BLUE STARS "Alive to Every Smile" Sinkhousen/Border

Det var länge sedan jag orkade bry mig särskilt mycket om engelsk popmusik. Fast jag inte räknar med att något under ska inträffa i dimman, puttrar det ändå på och mycket är bra. Eller i varje fall trevligt. Vissa kommer ihåg Northern Picture Libery, mespop-singlar från Sarah och så vidare. Andra gör det inte, men har man en duffel och en halsduk till hands kan det ändå vara värt att droppa en tår i takt med en sorgens Bobby Wratten. Eller så älskar man England och popmusik och texten slutar här.

Jag skulle kunna skriva pop i versaler. POP. För Trembling Blue Stars är så grymt mycket POP. Ibland inte helt olik ett gammalt New Order, fast mesigare. Skottland förstärkt, fast mesigare, ändå mysigt tevarmt. Två givna singlar som *St Pauls Cathedral at Night* och *The Ghost of an Unkissed Kiss* får vilket stenhårt slammerhjärta som helst att smälta och brista ut i ett fånigt saltvattenkindsleende. En sockerchock i örat. De pojkrömantiska skimrar så oskuldsfullt, nästan vackert. Ja, låt oss gråta ifred.

Fredrik Eriksson

VEGA "For Retarded Lovers" A Westside Fabrication

Det är synd om människorna menade Strindberg. Åtminstone de olyckligt kära, skulle jag vilja tillägga. Stackars Nils-Erik Sannberg sjunger så ynkligt och ömtåligt att jag skulle vilja ta honom i min famn och stryka handen över hans hår. "I'm caught driving too slow outside your house/...Love can be oh so much happier than this/Damn you for everyday without you". Lilla vännen. Det finns inte en gnutt lyckla på *For Retarded Lovers* som befinner sig i samma desperat olyckliga lufttrum som Tindersticks, dock mer avskalat. Musiken är antingen lägnämlig och vacker eller kaotiskt stökig och utgör oftast inte melodin i låtarna.

Den ligger snarare och pyr i bakgrunden medan Nils-Eriks stötvisa sång blir ett sorts riktmärke för melodins gång.

Vega bildades i Stockholm 1998 och består, förutom Nils-Erik, av Johan Berthling, Erik Hammarström, Tomas Hallonsten och Hallå-Ulf Stureson. En kvintett som jag absolut tror vi kan räkna med i framtiden. Debutplattan är mycket vacker om än en smula tafflig. Låtarna har en förmåga att likna varandra lite för mycket. De växer dock för varje gång man hör dem. Lyssna på Nils-Eriks uppriktighet, de ledsna stråkarna och den ensamma trumpeteten, med risk för att själv få en klump i halsen.

Annica Henriksson

THE WALKABOUTS "Ended Up a Stranger" HÖST "The Damage Suite" Glitterhouse/Amigo

Lazarus Heart, första låten på *Ended Up a Stranger*, är en omedelbar Walkabouts-klassiker. Eller titellåten, som kommer så nära att den kan rispa naglarna mot det bara benet. När den som sista låt klingar ut i en tjock tystnad lämnar den osliga andar efter sig i rummet...

Även om fokuset blir lite suddigt mot mitten av skivan, så är *Ended Up a Stranger* bättre än både *Trail of Stars* och *Train Leaves at Eight*. Soundet är visuellt, tredimensionellt: gitarrer snubblar baklänges eller dansar vildsint genom natten. En mellotron suckar. Trummorna låter skitiga som om de just rest sig ur jorden. Här finns ingen lyx, allting existerar av ett skäl. Stramt, men känslorikt och katarsiskt. Som Carla Torgerson sjunger i *Fallen Down Moon*: "there's a place between/ darkness and light/where your scars will shine/then disappear".

Ended Up a Stranger är en sådan plats.

Höst är Walkabouts Chris Eckman tillsammans med Al DeLoner från Midnight Choir, en parentes i bägges respektive karriär. *The Damage Suite* låter som filmmusik, analogt ambient och atmosfäriskt men trots allt inte tillräckligt substansfullt för att leva ett självständigt liv.

Peter Sjöblom

WEEVIL "Weevil"

Where It's At is Where You Are/Shellshock

Jag tror att Weevil har tänkt igenom saker väldigt noga. Det låter så färdigt. Det ska se så snyggt ut. Ett runt fodral i matt genomskinlig plast. Sushibarigt. Sådant gör mig lite illamående men i en bisats i pressreleasen nämns att en Jonny i Weevil spelade trummor i Seefeel. De var lite märkliga i sina försök att blanda My Bloody Valentine-mangel med stillsam electro. Stundom vackert på sitt sätt. I Weevil finns det bara mikroskopiskt lite

mangel. Mycket lätt elektroniskt stök och en massa försiktiga gitarrer. Ljuden strömmar igenom kraftigt filtrering och ett välanvänt effektrack, låt det studsas i evighet. Så mycket att paketet ibland landar någonstans i Chicago. Kanske på The Sea and the Cakes tröskel i höjd med The Fawn. Harmonier i den simplaste världar men där en klang betyder så mycket mer. Det sjungs små melodier i täta stämmor, så lågt att de flyter in i det strängt fluffiga ljudlandskapet. Som att fånga Simon and Garfunkel i sömnen. Aaah. Det hela är spännande, smått arkitektoniskt, otroligt vit nattmusik som ibland kan bli så här bra.

Fredrik Eriksson

ROBERT PETE WILLIAMS "Robert Pete Williams" Fat Possum/MNW

Under julveckan 1970 spelades detta album in. I bakgrunden kan man höra hönor kackla och en tupp gala. Musiken kryper upp i knät och det känns väldigt på allvar. Endast med gitarr och sin röst sitter R. P. och berättar. Hans blues är svår att placera. Den är inte east, mountain eller Mississippi, den bara är.

Att läsa om Robert Pete Williams liv är bara det en rysare. Född 1914 i Zachary, Louisiana. Son till en bomullsplockare. 1959 dömdes R. P. för mord och skickades till Angola State Prison. Han blev tillfälligt benådd 1959 efter påtryckningar från några bönder som gillade hans skiva *Angola Prisoners' Blues*. Inte förrän 1964 var han en fri man igen. Han turnerade i Europa och spelade på en massa festivaler.

Trots ett aktivt liv blev det inte så många inspelningar. För mellan jul och nyår 1980 så höll inte Robert Petes hjärta längre och han avled på nyårsaftonen.

Per Lundberg G.B.

Många fler recensioner hittar du på www.groove.st: Lenny Kravitz, Backstreet Boys, Busta Rhymes, Ozzy Osbourne, Songs:Ohia och Dntel.

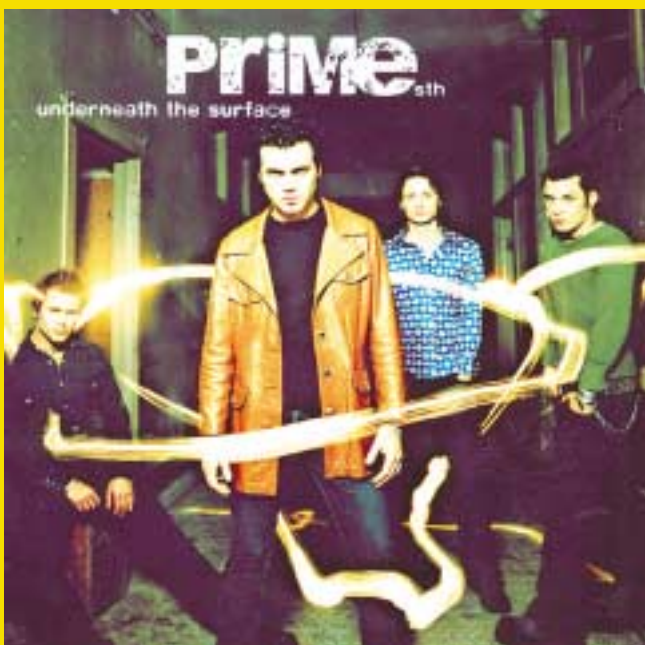
Clawfinger - The Biggest And The Best / MVG 144

Clawfingers tre första album har nu blivit komprimerat till en enda riktig hit-platta. "The biggest and the best of..." innehåller bl.a. "Truth", "Nigger", "Do what I say" och självklart den låt som blivit titeln på samlings skivan: "Biggest and the best".

Backyard Babies - Independent Days / MVG 145

Sveriges enda riktiga rockband ger tillbaka med besked!!! Eller vad sägs om en platta som innehåller hitsen (bl.a. "Look at you", "Highlights" och "Made me madman"), live versioner, svåråtkomliga singlar OCH videor. Allt detta på två album till priset av en!

Prime sth - Underneath The Surface / MVG 143

Den enda adrenalinkick Du behöver!!! Från replokalen i Stockholm till de stora amerikanska arenorna tog det bara ett halvår. Ena dagen ett halvanonymt gig på O-baren, andra dagen utsålt i Hartford, USA. 11 låtar, producerat av Sank (Thåström, Paradise Lost) mixat av legenderna Tom Lord-Alge (Rolling Stones, Hole, Marilyn Manson), Andy Wallace (Nirvana, Foo Fighters, Guns'n'Roses) och Stefan Glaumann (Ebba Grön).

**FÖR DIG SOM
VÄGRAR ATT
BLI VUXEN!**

4HERO**"Creating Patterns"**
Universal

Det här är så tråkigt att man storknar. Ni som gillade den "jazziga" sidan av 4Heros förra album *Two Pages* kan kanske hitta något av intresse här. Jag kan det inte. Det var länge sedan jag tröttnade på när producenter av elektronisk musik gör "jazzig" musik, men det här tar priset. Säsigare smörja än *Creating Patterns* hoppas jag inte finns.

Henrik Strömberg

AFROMAN**"The Good Times"**
Universal

Knark- och sex-spexandet i radioplågan *Because I Got High* spiller över på resten av denna erbarmliga platta. Detta är inte kul! Inte ens på skolresan i högstadiet!

Gary Andersson

ALBERTO PINTON CLEAR NOW**"Common Intent"**
Moserobie

Alberto Pinton har en bakgrund hos bland annat George Russell, Gil Evans och Dizzy Gillespie. Nu bor han i Stockholm men återvände till sitt hemland Italien för att spela in *Common Intent* tillsammans med två italienare och en amerikan. Musiken har en liknande känsla av upphöjdhets som hos just George Russell. Man kan, om än mest i förbifarten, ana både Ornette Coleman och Albert Ayler. Allra mest är Pintons jazz originell och talar med ett personligt, varierat språk. Den kan vara ömsint och analytisk, frigjord och strikt, utan att tappa precisionen. Ett av årets bästa jazzsläpp. (Beställ från www.mosero-bie.com)

Peter Sjöblom

ALIZÉE**"Gourmandises"****Polydor/Universal**

Alizée är urtypen för den franska lolitan. En söt tjej vars pass säger 1984 och som sjunger mindre intellektuella texter till sval dīcopop.

Men trots de gubbsjuka vibbarna är det inte helt förkastligt. Artister som Brigitte Bardot och Vanessa Paradis visade vägen och vad man än tycker om deras musikaliska talanger så har deras musik något väldigt tilltalande. Precis som pojkbandsmusik kan få en att känna sig så där löjligt glad kan den här musiken få en att vilja dansa fånig discodans hela natten. Kan tänka mig att låtar som *Moi... Lolita* och *J.B.G.* redan spelas flitigt på glamourösa gaydiscon längs Rivierans stränder. Samtidigt som det är en utomordentligt fånig skiva med ibland rent skrämmande dåliga texter är det något med det där dåliga jag gillar. Ungefär som kitsch man hittar på loppmarknader som är så fult så det blir fint.

Alizées album är som en enda jättebukett av lysande plasttulpaner med glitter på. När man blir trött på minimalism och popband som är "rätt".

Moa Eriksson

ALSACE LORRAINE**"Through Small Windows"****Darla Records**

Lite som en något mindre svävande Julee Cruise. Möjligen som en betydligt mer tonsäker Naomi Yang kring Damon & Naomis *More Sad Hits*, inte långt efter att hon tillsammans med Damon Krukowski lämnat Galaxie 500. Eller kanske påminner hon ännu hellre, om man verkligen vill sätta fingret på Caitlin Brices röst, om Karin Oliver i en av Amerikas bäst bevarade hemligheter – *His Name Is Alive*. Brice, sångerska i Chicago-trion Alsace Lorraine, har visserligen en både utmärkande och utmärkt röst, men den är inte på något sätt originell. Inte heller musiken livnär sig på något annat än minnen och damm, i syn-

nerhet från gamla Eurythmics-singlar och skåpmat från Manchesters stolthet Factory. Det finns så mycket musik att plundra, och bättre sätt att plundra den på, att det känns nästan onödigt att släppa ifrån sig ett så anonymt debutalbum som Alsace Lorraine gjort med *Through Small Windows*.

Dan Andersson

AMERICAN NIGHTMARE**"Background Music"****Equal Vision**

Det här bandet har läst sin läxa väl. Det bevisar de genom att spela klassisk hardcore på gränsen till för traditionell. *Background Music* är inte nyskapande för fem öre, snarare en sammanfattning av grundstenarna i något som knappt kan kallas för en genre längre. Kalla det retro eller renlärigt, men år 2001 finns det mer underhållande band att lyssna på.

Pigge Larsson

AMOR**"Amor"****Dixifrog**

Brittiskillverkad texasrock med blues, Hendrix och Stevie Ray Vaughan i botten. Precis som det brukar vara i genren. Kompetent, men knappast spännande.

Peter Sjöblom

ANTI POP CONSORTIUM**"Ends Against the Middle"****Warp**

Anti Pop Consortium gjorde på sitt förra album flippad mörk hiphop. Nu släpper de ett minialbum. Inriktningen är mer elektronisk men poesen är lika dräpande och ond. Anti Pop Consortium kräver din uppmärksamhet och när man väl tar sig igenom deras snåriga musikaliska bygge känns de alltmör viktiga.

Björn Magnusson

LUCI ARCHETTI & BO WIGET**"Low Tide Digitals"****Rune Grammofon/Border**

Jag kan inte sluta tänka på Radiohead när jag lyssnar på *Low Tide Digitals*. De inledande ljuden är nästan identiska med inledningen på *Amnesiac*. Andra ljud uppvisar också svärgreppbar likhet, senare på albumet tycker jag mig höra de avslutningarna från *Piano Song*. Om man tog bort all pop och rock från *Amnesiac* kanske man skulle få *Low Tide Digitals*.

Luci Argetti (gitarr och elektronik) och Bo Wiget (cello och elektronik) har skapat ljudlandskap som känns ömsom smått obehagliga, ömsom skönt vackra. Genom mörkt muller, vass elektronik och dova klangljud tittar de hoppingivande akustiska instrumenten fram. Som filmmusik till någon riktigt poetisk efter-katastrofen-film, kanske. Omgivningsmusik för oss som vill göra vår omgivning lite mer surrealistiskt spännande.

Henrik Strömberg

ASHBY**"Power Ballads"****Marina/Border**

Är det någon som kommer ihåg hur Cardigans lät innan de blev arena? Jag tilltalades av Cardigans jazziga tongångar och cocktail-lätta pop. Ashby är en bra jämförelse. Gillar man tidiga Cardigans så gillar man absolut Ashby.

Per Lundberg G.B.

ASTROQUEEN**"Into Submission"****Pavement/MNW**

Efter att ha sett Astroqueen två gånger hade jag gett upp hoppet – de var inte bra. Nyligen hade bandet releaseparty för sin första platta och jag gav dem ännu en chans – plötsligt var de helt okej. Amatörstämpeln var nertonad, de ofokuserade låtarna hade stramats upp, tagits bort eller slipats ner. Att influenserna från de okända stonerkungarna Kyuss är självly-

sande är svårt att undgå, vilket även gäller det garage-iga och psykedeliska larmet från Nebula. Sångaren och leadgitarristen Daniel Ånghede har mer en originell röst än bra och innehar knappast något register att plocka av. Av alla svenska stonerband som de senaste åren vuxit fram (Deamon Cleaner, Dozer, Lowrider, Mustasch, Ridge) är det endast Lowrider och Mustasch som håller måttet. Säg Dozer på årets upplaga av Arvikafestivalen, visst några låtar fungerade bra men sen..., lyssnade även på debutplattorna från både Ridge och Demon Cleaner – nej tack! På platta verkar glädjande nog Astroqueen klara sig sådär. Låtar som *Out of this World*, *Planet Dust*, *Soulburner* och ökenrockande *I Go to Sleep* står ut från mängden och är helt okej när resterande känns som en axelryckning. Produktionen står Andy La Roche (Awesome Machine) för och den är under all kritik. Fuzzmattan ligger utspridd som ett stort täcke och kväver allt i dess väg. Trumljudet är höjden av burkljud. Var är trycket och köttet på benen? Ju mer jag lyssnar på alla dessa nya stonerband inser jag hur enormt bra Kyuss egentligen var.

Thomas Olsson

ATOMBOMBPOCKETKNIFE**"God Save the ABPK"****Southern/Border**

Omslaget pryds av amerikanska bombplan som flyger över Egyptens pyramider. Ganska dålig timing måste jag säga. Men ABPK:s musik handlar absolut inte om krig och att USA ska bomba arabvärlden sönder och samman. Istället är det amerikansk gitarrbaserad indie-rock. Svårplacerad, och det är det som gör ABPK intressanta. Gillar du band som The Lapse och Blonde Redhead så gillar du även ABPK.

Per Lundberg G.B.

CHARLES AZNAVOUR**"Greatest Hits"****CMC**

Den moderna franska chansonens mästares största hits. Även om han inte rönt samma framgångar i sångarfacket som Sinatra eller Bacharach i kompositörddit, så befinner han sig i vissa kretsar någonstans i dessas utmarker. Och visst är det ibland storslaget och bra, mysigt och stämningsfullt, men i längden kan Aznavours sängvibrato bli lite påfrestande. Och däri ligger en del av albumets brister: är det i Sverige relevant att ha 20 låtar med på ett Greatest Hits-album med Charles Aznavour? Alla känner säkert igen öppningsspåren *She* och *Yesterday when I was Young*, men sedan famlar man förmodligen i blindo. Även om albumet fyller sitt syfte, känns det som att det som i övrigt finns med här också finns i de redan frälstas skivbackar. Och de som inte redan är det, tror jag inte kommer att falla för detta album. Charles Aznavour är mer värd att ta på allvar än vad en fragmentarisk samling kan bidra med.

Magnus Sjöberg

BABYFACE**"Face 2 Face"****Arista/BMG**

Låtskrivaren och producenten Kenny "Babyface" Edmonds är sedan evigheter ett av de största namnen i branschen. Han har jobbat med Whitney Houston, TLC, Madonna och Brian Austin Green. Han är löjligt rik. Artisten Babyface har däremot aldrig nått samma stjärnstatus. Och det kommer han inte göra den här gången heller även om *Face 2 Face* är ett helt okej album. Babyface är lite för trist. Ingen märkvärdig sångare. Saknar utstrålning. Har ett fånigt namn. Och han är märkligt oförmögen att skriva världshits när han skriver åt sig själv.

Thomas Nilson

BACKSTREET BOYS "Greatest Hits – Chapter One" Zomba

Jag menar, vad tusan ska man göra när pojkbandsrefränger biter sig fast som envisa iglar på hjärnan. Jag står helt försvarslös när *I Want it that Way* eller *Shape of my Heart* spelas på radion i någon kläddaffär någonstans. Jag kan ju texterna utantill fast jag aldrig har lyssnat på Backstreet Boys. "Tell me why, it ain't nothing but a heartache, ain't nothing but a mistake, I never wanna hear you say, I want it that way". Det är ju lysande. Eller vad ska man kalla det? Givetvis är det ju Max Martin som ska ha all kredd. Bakgårdskillarna lär ju inte kunna knäpa ihop något själv. Inte i samma boybandklass. Jag köper det, även om pojkbanden inte har den minsta plats i mitt hjärta. Och jo, jag vet visst vad jag pratar om, jag tillhörde en av de där hysteriska New Kids on the Block-fansen som typ kissade på sig när Joe eller Jordan var med i tv. Been there, done that. Tyvärr. Och så kom ju Take That senare som inte heller var tokiga, fast undertecknad hade blivit några år äldre och var inte lika entusiastisk över dem. Men sedan överöstes världen av pojkband och det blev bara för mycket. Baby I love you hit och darling don't leave me dit. Smör, smör, smör och fula, töntiga pojkar som varenda flicka i yngre tonåren dreglar efter. Nåå tack. Pojkbanden gräver sin egen grav genom att bara bli fler och hela tiden mesigare. Däremot var ju N'syncs *Bye bye* barnsligt catchy. Och Backstreet Boys då, det är ju trots allt om dem denna recension ska handla. Japp, de glänser faktiskt överst på pallen med sina geniala refränger och dansvänliga rytmer. De kommer dock inte undan den fula och töntiga biten de heller. Ni kanske vill veta vad jag tycker om plattan? Jättebra, verkligen, trots mina elaka ord om genren. Sirapsballaderna är väl tveksamma om de borde få vara med, *Show Me the Meaning of Being Lonely* och *Drowning* (huuh!). Men *Larger than Life*, *The Call*, *Quit Playing Games (with my Heart)* kommer kanske till och med jag smälla på när det är fest och folk ska vara glada. Om folk sedan blir glada på grund av ironi har ingen större betydelse.

Annica Henriksson

BALDHEAD SLICK & DA CLICK "Baldhead Slick & Da Click" Ill Kid/Goldhead

Renrakade Guru släpper denna soloalbum vid sidan om Gang Starr, men självklart producerar kompanjonen Primo i alla fall en låt, nämligen svängiga *Back 2 Back*. Annars medverkar folk som Pete Rock, Killah Priest, Treach och DJ Spinna. Det jag blir nyfiken över är hur en "riktig" soloalbum med Guru skulle låta? Man kan tolka alla samarbeten, här eller på *Jazzmatazz*-plattorna, som om han inte riktigt litat på sin egen förmåga. Men förr eller senare kör han förmodligen ett helt eget race. Tills dess får vi nöja oss med att höra en trött Ice T rappa över slöa beats tillsammans med Baldhead Slick själv. Och det känns trist.

Gary Andersson

NORMA JEAN BELL "Come into My Room" Pandamonium/Goldhead

Nu tänkte jag häda och säga att det här faktiskt är rätt tråkigt. Jag skiter i att Andres Lokko och resten av stockholmsgänget ordabajsar ur sig tre A4-sidor beröm över Norma Jean Bells och Moodymans slöa house. Visst glimrar det till ibland, men i det stora hela så är det här alldeles för coolt för sitt eget bästa. En perfekt platta att uttråkat sitta och sippta nån fashionabel drink till.

Henrik Strömberg

BIG COUNTRY "Rarities II" BCR

Jag har svårt att tänka mig att det finns en marknad för ytterligare samlingsalbum med Big Country. Jag har svårt att tänka mig att det fortfarande finns fans som är så hängivna att de skulle kunna tänkas införskaffa *Rarities II*. För femtontalet år sedan var Big Country intressanta i det initiala skedet av korsbefruktningen mellan folkmusik och populärmusik, men stagnerade snabbt. Och den eventuella utveckling som skett därefter har mer berott på medlemsbyten än någon musikalisk övertygelse. Varför innehållet här är rariteter förstår man fort, för det är inte någon högklassig underhållning. Att ett band fortsätter producera gubbrockig kvasimuzak må vara förlåtet. Att med berätt mod pressa ned det på skiva är det inte.

Magnus Sjöberg

BIRDIE "Triple Echo" It/Apricot

Birdie leds av äkta paret och tidigare Saint Etienne-kollobratörerna Paul Kelly och Deborah "Debsey" Wykes. Tillsammans skriver de underbara små eleganta poplåtar. Om man vill vara elak kan man säga att Birdie låter som ett underproducerat Saint Etienne. Om man är ärlig så låter de precis så förtjusande som Saint Etiennes *Good Humor* skulle låtit om den haft bättre melodier och vore inspelad i London istället för Malmö. När jag intervjuade Bob Stanley i Saint Etienne förra året sa han att det var de som lånade mer från Birdie än tvärtom. När man lyssnar på *Triple Echo* så framstår det som en smart idé.

Thomas Nilson

BORKNAGAR "Empericism" Century Media/MNW

Från traditionell black metal till dagens inslag av folkmusik, svävande episka partier, skönsång och growlanden är det nu för tiden ganska kul att lyssna på normmännen i Borknagar. På fem plattor har bandet haft tre sångare. De två första plattorna Garm och de två efterföljande I.C.S. Vortex och nu var det dags för byte igen. Som de flesta redan vet spelar Mr Vortex numera bas hos kollegorna i Dimmu Borgir. Hos grundaren och gitarristen i Borknagar, Øystein G. Brun var problemet med att hitta en ny sångare återigen aktuellt. Då dök namnet Andreas "Vintersorg" Hedlund upp. Kombinationen med Borknagars sound och Andreas starka och spännande röstresurser, som både growlar och skönsjunger så de mörka skogarna vajar i vinden, visar sig vara ett smart val. Låtarna känns intressanta. Plötsligt kan allt hända, lyssna bara på *The Black Canvas*.

Thomas Olsson

DAVID BOWIE "All Saints Collected Instrumentals 1977-1999" EMI

Att samla på CD-plattor med Bowie är svårt. 1985 gav skivbolaget RCA ut hela Bowie-samlingen, tyvärr utan att mastrala låtarna för CD-bruk. Ljudet var under all kritik och Bowie drog in upplagan. 1991 gav skivbolaget EMI ut samlingen igen inklusive bonusspår, en eftertraktad utgåva som förhållandevis snabbt tog slut. Förra året var det än en gång dags att ge ut plattorna, denna gång utan bonusspår men med originalomslagen plus en påkostad bildrik booklet. Låter det rörigt? Det är det!

Ovanstående platta färdigställde Bowie egentligen 1993 men gav bara bort den till de närmaste. Låtmaterialet är mestadels hämtat från hans Berlin-period i slutet av

70-talet, med undantag från några låtar som fanns med på EMI-utgåvorna från 1991. Låtar som lika gärna kunde legat på Berlin-plattorna och knappast känns uppskattande i dagens läge. Enda gången jag möjligtvis lyfter på ögonbrynen är på *Some Are* där originalversionen är utbytt mot kompositören Philip Glass orkesterversion. Annars känns resten som gammal skåpmat. Det luktar, mjölka-pengar-ur-mjölkon! Buuu!

Thomas Olsson

BOXHARP "The Tailored Soldier" Glitterhouse/Amigo

Till vardags är MC Taylor sångare i The Court and Spark. Som soloartist kallar han sig Boxharp, samarbetar med flera av bandmedlemmarna och gör en både egen-sinnig och stämningsfull musik, ödsligt vackra låtar som ramas in av några pianostycken av ambientkaraktär. Inte så dumt. Men en skiva som klockar in på drygt 32 minuter får väl i dag närmast betraktas som ett minialbum.

Robert Lagerström

TONI BRAXTON "Snowflakes" Arista/BMG

Jaha, så var det snart jul igen. Och Toni vill ligga i alla paketen. Och visst kommer *Snowflakes* att handlas flitigt på stormarknader och bensinmackar. Mig berör denna sentimentala smörja inte alls, jag föredrar genuina känslor över spelade.

Gary Andersson

BRONX CASKET CO "Sweet Home Transylvania" Massacre/MNW

Precis som sist är min första tanke, detta är den ultimata mixen av Type O Negative och Life, Sex, Death och en stor skopa finarna i HIM, speciellt i avslutningarna. Gitarristen i The Bronx Casket drar brutala domedagsriff och bygger tillsammans med sångaren Spys röst upp grunden i bandets musik – det stämningsfylld gotiska. Spys kärnfulla sånginsatser tillhör denna besynnerliga konstellations mer intressanta delar. Vrålände, viskande, förvrängd, stark eller så bara anpassar han rösten efter låten. Med en sättning av trashpojkar från Over Kill (D.D. Verni, Tim Malare), en turnésångare från Misfits (Spy), gitarristen Jack Frost (Seven Witches, Savatage) samt keyboardisten Charlie Calv från Shotgun Symphony serverar bandet ännu en gång sin obarmhärtiga mix av gotisk metal, stonerock, doom metal och riffig hårdrock. Som helhet fungerar fortfarande soundet, om än en aning långa låtar och anonyma melodier. Men som helhet lämnar plattan inga bestående minnen.

Thomas Olsson

BUSTA RHYMES "Turn it Up! The Very Best of" Elektra/Warner

Jag har haft svårt att ta mig igenom ett helt Busta-album förut och konstigt nog gäller detta även denna best of-samling. Självklart är han de senaste årens mest färgstarka och karismatiska hiphop-artist och kvaliteten i låtar som kulsprutesmattande *Gimme Some More* och sjunga-med-rökaren *Woo Haa!!* borde borga för ett helgjutet samling. Men inte. Det hela är för trädigt, musiken låter dessutom helt statisk – dynamik går tydligen inte att köpa för pengar.

Talande är också att bara ett spår från senaste plattan *Anarchy* kommit med (Jay-Z-doftande *Get Out!!* fullt utrustad med barnkör i refrängen). Hoppas Busta bryter den nedåtgående trenden och att nästa platta kan lyfta upp honom på prispallen igen.

Gary Andersson

BUTTERFLY JONES**"Napalm Springs"**

Vanguard/Amigo

Mer tillrättlagad popsmörja får man leta länge i latrinhögen för att hitta. Detta suger sannerligen. Inte ens om man dyrkar kommersiella popgrupper kan man lyssna på hela denna platta. Klarspråk: undvik!

Gary Andersson

CAKE**"Comfort Eagle"**

Sony

Nu står det klart att Cake verkligen var ett one hit wonder. Efter att deras cover på *I Will Survive* blivit en brottarhit splittrades de, återförenades och splittrades igen, men uppenbarligen finns det fler slantar att krama ur tårten. På samma sätt som Eels fick en hit med *Novocaine for the Soul* och aldrig lyckats komma upp i jämförbara försäljningssiffror efter det, verkar Cake hamnat i impopularitetsdilemmat. Naiviteten i låtskrivandet, den kompakta produktionen och lite originella instrumenteringen påminner också om Eels, men här upphör likheterna. Cake är nämligen inte det minsta intresserade av vad de sjunger om, och låtarna är rent av dåliga. Tyvärr förblir hitsingeln det bästa de någonsin gjort.

Pigge Larsson

CALIFONE**"Roomsound"**

Glitterhouse

Califone har en märklig förmåga att kombinera sina enkla visaktiga låtar med country, lo-fi-pop och blues. Låtarna på *Roomsound* är i grunden singer/songwriter-idéer, men bandet tar allt ett steg längre. Den mumlade sången utsmyckas med snyga stämmor, här och där hittar en orgel eller ett piano in. Att de blandar in elektroniska rytminstrument i sin varma akustiska ljudbild gör inte saken sämre, och de långa instrumentalpartierna känns helt naturliga. Alltsammans påminner väldigt mycket om Giant Sand, men det ligger absolut inget negativt i det.

Pigge Larsson

CANNIBAL OX**"The Cold Vain"**

Def Jux/MNW

Klicker runt Anti Pop Consortium med Mike Ladd, och här Cannibal Ox, framstår allt mer som vår tids Public Enemy. Med en annorlunda ingångsvinkel blandar de murriga beats med knivskarpa abstrakta betraktelser. *The Cold Vain* är genomdränkt av beats och skruvade loopar som tillsammans med bitsk rap är tärande. Och precis som ingen vettig människa kan lyssna på ett Public Enemy-album i ett sträck avnjutes Cannibal Ox lämpligast i mindre doser.

Björn Magnusson

CARNAL FORGE**"Please... Die"**

Century Media/MNW

The Haunted, Witchery, Defleshed, Meshuggah och nu definitivt Carnal Forge. Från debuten med *Who's Gonna Burn* kändes nästan att något var på G. Rifforgierna var många, omväxlande och tempot mer än uppskruvat. Uppföljaren *Firedemon* från förra året bekräftade förväntningarna – trash i världsklass med ett uppdaterat och tuffare sound. Sedan sist har gitarristen Johan Magnusson beslutade sig för att sluta och basisten Petri tagit över, som basist återfinns numera bandets layoutare Lars Lindén (Slapdash). När föregångaren kändes brutal är nya ännu ett steg värre. Melodierna mer framträdande och trashat-tackerna än mer välspelade och intensiva. På bandets tredje platta faller alla bitarna på plats. Jag har under sommaren njutit av The Haunted's fullständiga segertåg över

landet och med denna platta i handen kan även nästa år bli kul.

Thomas Olsson

THE CLINT BOON EXPERIENCE!**"Life in Transition"**

Artful/Border

CBX! är hippa. De spelar pop. Och rock. Med electronica instoppat. Och de är hippa. Så där spralligt fjolliga som är helt rätt. Och jag bryr mig inte ett dugg om CBX! och deras musik. Jo, kanske om spröda *Do What You Do (Earworm Song)* som påminner om ELO och Roy Orbison.

Gary Andersson

LEONARD COHEN**"Ten New Songs"**

Columbia/Sony

Leonard Cohen lär en gång ha sagt: "jag är en usel sångare, men jag är en för bra gitarrist för att låta bli att sjunga". Skulle man inte kunna få höra det, då? De senaste tjugo åren har ju gitarrspelet lyst med sin frånvaro på Cohen-album, och även om det varit fullt av bra låtar i excellenta arrangemang hade det ändå varit befriande att höra ett par gitarrsträngar vibrera till utan inblandning av syntetiska instrument någon gång. När nu Cohen återvänder till oss lyssnare efter nästan tio års bortavaro är det åter med syntmattor som kompanjon till hans dovt släpiga röst. Och tyvärr ger det ingen ytterligare dimension till vare sig sångerna eller utförandet. Det som gjorde exempelvis *I'm Your Man* till en så cool platta var framför allt attityden i sångerna, men den attityden finns det inget av här. Istället behandlar många texter kärlek och känslor, dock utan de sedvanliga Cohenska formuleringarna, vilket nästan gör låtarna banala. Men ett par sånger av rätt hög klass lyfter ändå upp *Ten New Songs* till en anständig nivå, vilket gör att (om nu någon trott det) man inte kan räkna bort Cohen som artist. I det stora hela är dock *Ten New Songs* en besvikelse.

Magnus Sjöberg

COLLAN**"Utantill"**

Nonstop/Border

Det är alltid lite ovist när man för första gången lyssnar till en svensk debuterande visartist. För de senaste tio åren har den svenska visscenen inte riktigt varit homogen och stabil som tidigare, trots att Cornelis beredde vägen för en uppluckring redan för fyrtio år sedan. Även om Lars Demian och Stefan Sundströms alster inte betraktas som visor av alla läger, så kan de ändå räknas in i genrens ytterkanter. Och i och med det har en breddning skett av visdefinitionen. Collan verkar ha tagit fasta på denna vidgade vy för visan, och visar sig ha en god bredd på de egna alstren. Nu känns kanske ett par låtar lite väl mycket inspirerade av ovan nämnda Demian och Sundström, men i det stora hela står Collan stark i sig själv. Textmässigt håller *Utantill* den klass man väl ändå förväntar sig i genren. Godkänt, utan att briljera. Dock finns här små formuleringar, både i text och i musik, som visar att det framgent kan komma stordåd ur Collans gitarr.

Magnus Sjöberg

COOLY'S HOT-BOX**"Take It"**

Dome/Playground

Denna albumdebuterande kvartett är funkiga. Svalt funkiga. Snyggt funkiga. Detta innebär också att de balanserar på gränsen till reklambyrå-jazz. Varannan låt känns skön, varannan känns beräkande. Bäst är de lugna, svepande spåren som *Take It* och supersköna *Simple* där Angela Johnsons heta röst kommer bäst till sin rätt. Annars blir det rätt oengagerat.

Gary Andersson

CORPORATE AVENGER**"Freedom is a State of Mind"**

In the Paint/Edel

Seriefiguersaktiga Corporate Avenger har starka anarkistiska åsikter som de framför högljutt tillsammans med gullig hardcore-musik. En hel del samhälls-, religions- och utvecklingskritik framförs på ett rättframt och naivt sätt, men jag har svårt att ta det hela på allvar. Ändå är detta en skiva som behövs, speciellt i dessa krigstider, för att sätta saker och ting i perspektiv.

Gary Andersson

CORROSION OF CONFORMITY**"Live Volume"**

Sanctuary/Playground

På nästan 20 år och åtta platlor har C.O.C. gått från hardcoretrash i till dagens tunga grova rocksound. Nu var det hög tid för en liveplatta! Förra årets alster *Americas Volume Dealer* var en klar besvikelse. Bandet hade hamnat i ett ingemansland av utdragna gitarrsolon, en skopa sydstatsung och ett evigt riffande men glömt att göra låtar. Denna liveplatta är inspelad i Detroit i år och inleder i underbar Black Sabbath-stil med släpande *These Shrouded Temples* för att sen övergå i *Diablo Blvd.* Superklassiker som Thin Lizzy-doftande *Clean My Wounds*, Sabbath-riffande *Albatross* och riviga *King of the Rotten* dyker givetvis också upp. Låtarna från förra årets besvikelse lever upp betydligt live. Ljudbilderna är lagom skitig och nedstämd, sångaren Pepper Keenans röst är cool och brutal men blir klart enförmig i längden, vilket även gäller låtmaterialet. Varför kunde inte en låt som halvakustiska *Stare Too Long* bryta av detta tuggande? Som inkörsport till bandet är plattan okej och de som faller bör genast införskaffa *Blind*, *Deliverance* och *Wiseblood*. För fansen är plattan trots allt ett måste.

Thomas Olsson

CRAIG ERICKSON PROJECT**"Shine"**

Provouge/MNW

Fruktansvärt! Inte ens på Pizzeria Träffen i Kramfors skulle låta Craig få spela sin unknä bluesrock – det stället håller världsklass i jämförelse med Craig. Så otroligt less på snubbar som hävdar att de har Hendrix som förebild, vem fan har inte det? Den ena låten tråkigare en den andra. När ska dessa herrar börja tänka själva och skriva alldeles eget material? Hoppas att det aldrig kommer att hända, Craig Erickson Project ska falla i glömska fortast möjligt.

Per Lundberg G.B.

CRANBERRIES**"Wake Up and Smell the Coffee"**

MCA/Universal

Zombie kommer väl alla ihåg? *Salvation* likaså. Nordirländska Cranberries försöker på nytt överrumpla med samma slitna koncept. Dolores kluckar som en kalkon över gitarrer och baskomp. Att dessutom pina oss med ett femton-spårs album är brottsligt. Avslutande *In the Ghetto* blir närmast penibel. *Wake Up and Smell the Coffee* är en flopp. Cranberries är historia och kommer så att förbli.

Per Lundberg G.B.

CROWBAR**"Sonic Excess In It's Purest Form"**

Spitfire Records/Playground

Ängvältarna från New Orleans rullar vidare. Efter mer än tio år och närmare ett tiotal platlor vägrar dessa tungviktare slänga in handduken.

"Av sludge är du kommen och av sludge skall du åter bli". Mörka domedagsriff i snigelfart med en vrålande eller grymtande Kirk Windstein får band som Type O Negative eller Pist-On att framstå som poppiga i jämförelse. Precis som hos kollegorna i Eyehategod fortsätter Crowbar på

den inslagna sludgevägen. Sedan debuten *Obedience Through Suffering* från 1992 är det endast Kirk som är kvar. Alltid när jag hör en Crowbar-platta ställer jag mig frågan, är detta verkligen något att ha? Jag kan tänka mig någon låt på en bland-CD men en hel platta – nej tack! Enligt bandet själva anser de sig bli allt mer melodiska. Tja kanske, även om jag tycker de låter precis som vanligt förutom vissa hardcore-attacker då och då. Jag föredrar nog tydligare melodier i låtarna. Efter några genomsyningar är det endast inledande *The Lasting Dose* som fastnar, resten får cementblandaren ta hand om igen.

Thomas Olsson

DAFT PUNK "Alive 1997" Virgin

Ganska många av det här landets recenser har orättvist avfärdat Daft Punks andra album *Discovery* sedan det släpptes i våras. Ganska många av dem älskar däremot den här skivan.

Alive 1997 är en fyrtiofem minuter lång konsert inspelad i Birmingham, eh... 1997. Det finns ingen låtlista på omslaget och hela konserten är inspelad på ett enda CD-spår. Mmm. Det är tuftt. Och musiken låter ännu tuffare. Skitig och våldsbenägen dansmusik. Daft Punk kommer aldrig låta så här igen.

Men varför skulle de göra det? De gör fantastiskt jävla disco med *One More Time* och oemotståndlig popmusik med *Digital Love* och jag kan inte komma på någon anledning att önska att de gjorde något annat. *Alive 1997* är en utmärkt dokumentation av hur Daft Punk låt live för fyra år sedan, men är det en bättre skiva än *Discovery*? Nej, det är det inte.

Thomas Nilson

DANZIG "Live on the Black Hand Side" Restless/Playground

Danzig var i början av 90-talet nästan religion! Vilken hjälte!

Glen Danzig var helt enkelt en vargvrålande hårdrocksblues-aktig Elvis-kopia med en besynnerlig frisyra. Han fullkomligt trollband fans världen över, och har sålt över åtta miljoner plattor. Fram till *Danzig 4* var han oslagbar. Sättningen med gitarrfantomen John Christ, Eerie Von på bas och trummen Chuck Biscuits (den enda och riktiga) kunde gå genom berg. Oförglömliga spår som *Mother*, *Twist of Cain* och *Dirty Black Summer* är alla klassiker. Tyvärr tar alla goda tider slut och i mitten av 90-talet föll bandet samman. John Christ hoppade av, han skulle förresten satsa på en solokarriär och hade även platta på gång, vad hände med den? Strul, tjafs och mer strul splittade sen gruppen totalt och Glen sökte sig nytt folk som aldrig någonsin kom i närheten av de gamla. Hans flirt med det elektroniska var inte kul. Kalla mig gärna konservativ, men så är det. Denna liveplatta är hämtad från tre olika konserter i USA där givetvis den första med John och gubbarna är den bästa, ljudet är väl hyfsat. På CD nummer två är det däremot typiskt bootleggsjud. Denna dubbelplatta till prisset av en är för dyrt. Ut och köp originalen istället, ett rockarerhem utan de första Danzig-plattorna är klart ofullständigt.

Thomas Olsson

DAVE HOLLAND QUINTET "Not for Nothin" ECM/Amigo

Även om ECM inte längre är lika synonymt med en new age-estetik som tidigare, så låter det fortfarande onödigt återhållet om flertalet av bolagets utgivningar. Ta *Not for Nothin'*, tredje plattan med basisten Dave Hollands kvintett, som exempel. Till och med när det börjar koka i kanterna låter det onödigt korrekt. Som en jazzmatiné för

hela familjen, utan kanter som rispar eller toner som huggar.

Peter Sjöblom

DEMON "Spaced Out Monkey" Record Heaven/MNW

Ärligt talat fastnade jag aldrig för Demon under N.W.O.B.H.M.-ären. Okej, *Don't Break the Circle* är fortfarande en klassiker men vad hade de mer att komma med? Ursäkta, men det här är inte bra! Klämkäcka syntslingor och metalgitarrer i värsta Def Leppard-kostym. Undvik!

Thomas Olsson

THE DINING ROOMS

"Numero Deux"

Guidance Recordings

Stefano Ghittoni och Cesare Malfatti i The Dining Rooms vill göra skön lounge-musik med en touch av Serge Gainsbourg. Bilderna i texthäftet andas franskt sextio-tal i svartvitt: en kvinna plutar med läpparna som Brigitte Bardot och mannen röker, kör bil och ser svärmodigt cool ut. Skivan tillägnas för övrigt Jean-Luc Godard.

Pretentiöst är bara förnamnet. Jag har vanligtvis inget emot pretentiösa artister. Men är man pretentiös måste man ha något innehåll och det har inte dessa två italienska herrar, bara yta som känns passé. Inte ens i de låtar där Hugo Race (före detta medlem i Nick Cave & The Bad Seeds) medverkar händer någonting. Döda trumprogrammeringar, easylisteningorglar och franskspråkiga samlingar. För reklambyråer i division sex.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER

"Funkadelic – Dancing to a Different Drum"

Feel Good Productions/Edel

Det mest bisarra med denna skiva är att den haussas av Hânt Extra! Här bjuds annars en samling av den mer neonfärgade sortens angloindisk dansmusik som återfinns på trendiga klubbar i London. Som en blandning av triphop och drum'n'bass med tydliga asiatiska influenser nådde genren sin kulmen i mitten på nittio-talet med band som Trance Global Underground och Asian Dub Foundation. Musiken har sedan dess utvecklats och fått starkt fäste ibland annat i Italien. Det här är en ganska statisk variant för dansgolv och DJ:s. Vill man lyssna hemma finns det inget som slår Nitin Sawhneys *Beyond Skin*. Det mesta känns beigt i jämförelse.

Karin Lindkvist

DIVERSE ARTISTER

"Stimulated Volume 1"

Stimulated/Sony

Dante Ross har satt ihop den här samlingen och ligger dessutom bakom en stor del av musiken. Meningen har varit att sätta ihop ett album med det bästa från olika hiphop-läger. Här finns alltså både kändisar som Xzibit, B-Real och Sadat X och nykomlingar som Pretty Ugly. Tyvärr är skivan en medioker historia vilket till stor del beror på Ross högst begränsade kvaliteter som producent. Fast Dilated Peoples, High & Mighty och Camp Lo låter inte heller ens hälften så bra som de brukar. Vill man vara snäll kan man säga att skivan är mer onödig än dålig.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

"Labour of Love – The Music of Nick Lowe"

Telarc

Hyllningsplattor brukar innebära möjligheter för artister av varierande storhet att tillintetgöra en annan artists låtar. Men detta är annorlunda. För det är svårt att reducera Nick Lowes alster till kanonmat, om man inte koncentrerar sig till de senaste tio årens svajiga produktion. Så är det inte här, och därmed håller låtarna också

en så pass hög klass att albumet tjänar sitt berättigande. Men en av de största förtjänsterna är att de tolkande banden och artisterna närmar sig materialet med en vördnad och respekt. Inget blir förstört eller naggas i kanten, utan tillåts växa i takt med exekverandet. Till de tolkandes skara hör Graham Parker, Tom Petty, Marshall Crenshaw och Elvis Costello, vilket också innebär en viss kvalitetsgaranti. Sedan känns ju då också låtvalen adekvata, även om (*What's so Funny 'Bout*) *Peace, Love and Understanding* är bättre i Costellos tappning (inte med här) än i Joe Louis Walkers. Och jag hade glömt vilken underhållande text *All Men are Liars* har. Vål värd att lyssna till, även om det i stället för uppskattning av själva albumet i första hand genererar en lust att återupptäcka den tidigare Nick Lowe. Och det är egentligen inte dumt det.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Private Lounge 2"

Apricot

Omslaget till denna dubbel-CD är så jävla fullt att jag inte vet vad jag ska ta mig till. En chesterfieldsoffa i skinn uppställd på en brygga. I bakgrunden en solnedgång i havet. Sjuttio-tal och mjukporr.

Men musiken kan man inte klaga på. Första skivan, *Summer Lounge*, innehåller skön downtempo av hög klass. Allra bäst är Warp-akterna Plaid och Pre-fuse 73. Det enda som får mig konfunderad är Håkan Lidbo. Jag håller Håkan som en av Sveriges bästa och mest varierade artister. Men här gör han (med Emma – okänd för mig) en cover på gamla Howard Jones-låten *What is Love*. Den var inte bra när jag rullade upp mina bomullsbyxor till knäna och färgade luggen. Den är absolut inte bra i en loungeversion år 2001. Andra skivan, *Summer Mix*, är tänkt för partyt. Och här får man mycket bra house för pengarna.

Perfekt dubbel för lördag natt och söndag morgon alltså. Eller för förfesten och det riktiga partyt om man hellre vill.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER

"Funk Sessions"

"Soul Sessions"

Sessions/Goldhead

Dessa två dubbel-CD är späckade med klassiska artister och låtar, och det mesta av materialet är klart lyssningsvärt. Funkadelic, Isley Brothers, Herbie Hancock, Curtis Mayfield, Meters, Aaron Neville, Earth Wind & Fire och Isaac Hayes finns representerade. Materialet räcker för en hel kväll. Som kommer att svänga.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Nova Classics Two"

Wagram/MNW

Franska radiomakarna Nova ger ut samlingar med favoriter. *Nova Classics Two* innehåller flera spår som man behöver påminnas om hur bra de är blandat med obskyra svåråtkomliga saker. Jazz, drum'n'-bass, soul och reggae samsas i en blandning gjord med omsorg. Givna favoriter som Grace Jones *Pull up to the Bumper* och A Tribe Called Quests *Luck of Lucien* samsas med för mig nya favoriter som Shineheads cover av *Billie Jean*.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Deep Dish Moscow"

Global Underground/Goldhead

Deep Dish har varit i Moskva och spelat skivor, det var väl roligt. Ännu roligare hade det varit om de tagit med sig lite bättre plattor. Samlingens första CD är fylld med tråkig house som varken är kommersiell eller underground, utan lite lagom

mitt emellan. När sedan Deep Dish mixar in en version av Didos hemska *Thank You* är det dags att slänga sig på "hoppa över"-knappen (det är ju svårt att snyggt programmera de här mixplattorna). Andra CD:n är bättre, med djupare och skönare house. Den kan jag tänka mig att lyssna på fler gånger.

DJ-mixade samlingar går ju tretton på dussinet nu för tiden, och Deep Dish bidrag till Global Underground-serien kan du lugnt lämna därhän.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "Soul Togetherness 2001" Expansion/Border

Det enda som är tråkigt med Expansions *Togetherness*-samlingar är den olycksaliga blandningen av gamla, schyssta 70-tals-golvsfyllare som blandas med hemsk-nutida-housesoul-som-spelas-i-Oxford-& Carnaby Streets-krafsaffärer. Till vilken nytta då? Jag hade hellre sett att jag slapp skippa fram till spår tre innan partymusiken börjar på riktigt i och med Pratt & McClains *Wachtersign* från 1976. En fantastisk, obskyr, glädjeblandande dänga från duon som stod bakom titelspåret till tv-serien *Gänget & jag*. Sedan fortsätter min privata studentrumsallnighter med Spinners *I Just Want to Fall in Love*, och Ace Spectrums härliga uppmaning "baby if you can't come yourself, don't send nobody else". Borde gå varm på northern soul-klubbarna. Att sedan avbryta allt det fina med Romina Johnson-modern-soul-tjafs och fortsätta med Eric Gadd (kul för honom att få vara med dock), Camelle Hinds och skräp när de hade kunnat fylla ut med ännu mer sväng i stil med Al Green och John Valenti, det är ju skamlöst.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER "The Return of the DJ" MZEE

En hel platta med mixningar och scratchningar av ett antal DJ:s i den högre skolan är kul och spännande, men inget man slölyssnar till direkt. Men som företeelse funkar det, och ett antal plattvändare får chansen att visa upp sina färdigheter. Gå gärna in och kolla mer på www.mzee.com.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Home: Boston Underground Hip Hop" LandSpeed

Universitetsstaden Boston visar med denna samling upp sin hiphop-status, och den är rätt okej. Krumbnsnatcha är stenhård på *Can't Stop*, Edan likaså på *Rap Beutician* och 7L & Esoteric har kul i *Do Me a Favor*. Dock inte något spår som ger utslag på Richter-skalan. Ljummet.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Hardball, Music from the Motion Picture"

So So Def/Sony

Detta soundtrack till en käck ungdomsbaseboll-film med rauken Keanu Reeves innehåller barntillåten mainstream-hiphop till stor del producerad av Jermaine Dupri. Och det är precis så fjanligt som det låter. Endast Mobb Deep's *Play* och Biggies censurerade *Big Poppa* har sväng.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "After the Dub" Ültima

Med titeln på denna samling slås tonen an. Det handlar om musik som influerats av dub och av legender som King Tubby och Lee Perry. Dessa båda herrars ljudbild går igen i spåren på denna skiva. Det karaktäristiska ekoljudet och de sköna dubtakterna är centrala byggstenar. Inledande Big Buds *Runaway* håller sig ganska trogen

den klassiska dubben, medan Kojaks *Stupid Jack* är funkig breakbeat med ett fåtal dubinslag. Bäst är Ballistic Brothers *Prophecy Reveal* som är en blytung dansgolvsfyllare. Den som tror att dub och reggae alltid låter på samma sätt borde kolla in den här skivan. Den spänner över många stilar och känns ändå märkligt sammanhållen.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER

"Soul Addiction"

Cookin'/Goldhead

Tanken bakom *Soul Addiction* är att kombinera dagens moderna produktionsteknik med de musikaliska vibbarna från sextio- och sjuttioalet. Gott så. Det behövs någon som visar att det går att göra klassisk soulmusik. Utan att bli r'n'b och utan att bli lika trist som Macy Gray.

Det är bara att beklaga. Tanken är god, men resultatet rent bedrövligt. Trist funk-soul som inte berör överhuvudtaget. På sin höjd kan jag tänka mig denna musik som soundtrack till någon riktigt usel amerikansk deckarserie på tv.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER

"Back to Mine, Talvin Singh"

DMC/Goldhead

Nästa artist till rakning i denna favvisläts-serie är Talvin Singh som blandar pampigt med finstämt. Och det funkar verkligen alldeles förträffligt. Det enda som saknas är tempo. Musiken är nämligen väldigt soft.

Ett sänt här DJ-set skulle funka på vilken arty förest som helst. Och på något sätt är detta enda invändningen en själsligt begränsad lyssnare skulle kunna ha: materialet är alldeles för world-pretto. Jag å andra sidan låter mig föras bort till en annan dimension av Dreadzone, Nils Petter Molvaer, Swati Natekar, Photek och Vibrasphere.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Bones"

Priority/Virgin

Detta soundtrack till en film om hemskeheter i ett spökhäus har synkats ihop av Snoop Dogg som också rappar på nästan hälften av spåren och dessutom spelar huvudrollen i filmen. Och visst gillar jag Snoop, men detta projekt är honom övermäktigt.

Många spår på skivan är enligt västkustmall 1 A med plastigt gung och tuft gangsterspråk. Gäsp. Inte heller D12 eller Cypress Hill lyckas lyfta plattan. Att sedan ett i sammanhanget udda soulspår som *Be Thankful* med William DeVaughn finns med är bara skönt. Också är Outkast starka i remixversionen av *Fresh and Clean*.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Bip-hop Generation V.4"

www.bip-hop.com

Tredje delen i den här serien samlingar, som presenterar artister från hela världen som skapar elektronisk lyssningsmusik, kom ut under sommaren. Den kändes mycket mer som ett koherent album jämfört med de första två delarna. V.4 är också en väl avvägd samling, de olika artisterna kompletterar varandra bra. Problemet är bara att det inte är vidare bra låtar på skivan. De är utan tvekan tekniskt imponerande, men de är inte vidare sköna att lyssna på. Ljuden är ofta hårda, otrevliga och irriterande högfrekventa, och artisternas försök att sätta in dem i ett intressant sammanhang misslyckas mest. De två låtarna från Twine är de som lyckas bäst, tätt följt av Mira Calix inledande spår, som ändå har något episkt och mysteriskt i botten. Övriga spår, från Si-cut-db, Datach'i, Vs-price och Cray, hoppar jag helst över.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Berlin Lounge"

Wagram/MNW

En samling för er som gillar lite småträkiga hemmakvällar – har ni inte redan träkigt så får ni det med den här i CD-växlaren. Två CD, uppdelade i dag och natt, den senare är marginellt klubbigare. 32 halvgamla spår med alla de vanliga misstänkta: Trüby Trio, Jazzanova, Shantel, Ian Pooley, Fauna Flash, Isolee, A Forest Mighty Black, Terranova. Jazzig house, jazzig triphop, jazzig blåh. Loungemusik från Berlin, kan det va nåt? Svaret är Nej.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER

"Club Horizons vol. 2 Jazz Attitude"

Temposphere

När Martin Iveson inte gör musik och ljud-design till dataspel (bland annat Tomb Raider) gör han under namnet Atjazz dansant klubbmusik. Hans breakbeatsjazziga *Touch the Sun* inleder denna italienska nujazz-samling och sätter ribban högt för de följande artisterna. Lite för högt kanske, för resten av skivan är inte lika vass, även om det är habil nujazzig dansmusik som serveras. Nigel Hayes *Ode to Odyssey* når med sin funkiga bas nästan lika långt som Atjazz.

Ett par av de medverkande river dock grovt: bland annat Hipnotic som gör John Coltrane-covern *Naima* (Coltranes höjder klarar i och för sig inte många av). Ett par riktiga stänkare, blandat med mindre bra saker. Mitt tips är att köpa *Future Sound of Jazz 8* istället – den är bra rakt igenom.

Mats Nilsson

DIVERSE ARTISTER

"Soundtracket till Modstrilogin"

Warner

– Va fan ska vi gö' ida?, Kenta? Ska vi kröka eller tända på eller va fan ska vi göra?

Orden är Stoffes från filmen *Dom kallar oss mods* från 1968, en film som aldrig hade något med modskulturen att göra. Jag minns hur förbannad jag blev när folk ställde likhetstecken mellan mods och de nedsupna odågorna Kenta och Stoffe. "Ligister", sa min mamma om modsen och tänkte på Hötorgskravallerna. Bortsett från detta missförstånd är de tre dokumentära filmerna om de båda polarna intressanta avtryck av vårt samhälle mellan 60-90-talet. Men det handlar som sagt inte alls om treknäppta kostymer och obskyra sjutummare. Inte ens om vespor och all-nights på uppåttjack. De skildrar istället arbetarklassungdomar från förorterna, som drömde om att bli kung på centan och strunta blankt i "svennestajl".

På soundtracket rymmer den stencoola Lea Riders Group-dängaren, Fläskkvartetten, Cornelis Wreeswijk och 22 Pistepirkko. Roligast är proggångarna från andra filmen *Ett anständigt liv*. Ulf Dageby står bakom flera, exempelvis *Heroinet, är du min älskling*. Tragikomiska stycken finns det gott om. Eva Blondin och Kenta sjunger "att sitta inne ett tag gör ingen jävel glad" och även om de är seriösa kan jag inte låta bli att garva rätt. Mycket underhållande.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"Iron Curtain Revisited"

Crippled Dick Hot Wax

Förbjöds inte nu-jazzsamlingar från Tyskland för över två år sedan? Var inte Jazzanovas dubbelsamling från förra året spiken i kistan? Här har vi ytterligare en samlingsplatta, och det är i stort sett samma namn som vanligt: Les Gammass, Higher Than God, Volker Meitz. Trots allt har man lyckats hitta ett lite högre tempo än vanligt och en större kärvhet och lite

djupare jazzkänsla. Men vi har hört det förut alldeles för många gånger.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Moulin Rouge"

Interscope/Universal

I Baz Luhrmanns sprudlande cancan-rulle spelar musiken en framträdande roll, och med på detta soundtrack finns låtar där såväl Nicole Kidman som Ewan McGregor greppar micken. Visst har man fixat till mycket i efterproduktionen för dessa skådisar men jag måste säga att Ewan funkar riktigt bra, bland annat i den maffiga versionen av Elton Johns *Your Song*. Han har ju karaktär även i rösten. Nicole däremot låter lika kyllig som hon ser ut.

MTV-hitten *Lady Marmalade* finns förstås med samt en trist Fatboy Slim-låt och gubbar som Bono och Bowie, annars är det bara Timbaland-producerade *Diamond Dogs* med Beck som tilldrar sig något intresse alls. Och det är alldeles för dåligt med Hollywood-budget i ryggen. Kanske betyder inte högar med pengar nödvändigtvis hög kvalitet...

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

"Plura 50 – en hyllningsplatta"

Hi Fidelity/EMI

Plura är väl värd att hyllas med en skiva på sin fentioårsdag. Efter hur många år och låtar som helst har Plura Jonsson tagit en ordinarie plats i det svenska folkets hjärta. *En hyllningsplatta* är den mest perfekta presenten att ge bort vare sig det är till mamma, pappa eller storasyster. Artisterna som hyllar Plura gör bra ifrån sig, somliga så in helvete bra. Peter Svensson och Jocke Berg gör en ovanlig version av *Kärlekens tunga*. Pugh Rogefeldt en lätt sminkad *Ett hus på stranden*. Vackrast av alla spåren är Kajsa Grytt som på något sätt får *En kärlekshistoria* att sväva. Måste också nämna Peter LeMarc- och Mauro Scocco-versionen av *3:ans spårvagn*.

Den här skivan skulle kunna varit ännu bättre om man valt att ta med *Det regn som faller ned* från bästa Eldkvarn-skivan alla kategorier, Xx. Men man kan ju inte få allt här i livet och innehållet på den här skivan räcker långt och länge.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Saint-Germain Café"

Wagram Music/MNW

Klubbigt, souligt eller nåt. Jag ser bilder av kaffe latte med skummad minimjolk. Djupt försjunken i ett inredningsmagasin eller rökandes cigaretter av light-karaktär. Eftermiddagens trafik susar sakta förbi utanför. Och snart är det dags att gå och hem för att göra sig i ordning inför kvällens aktiviteter. Jag gillar kaffe med skummad mjölk. Jag gillar tjocka inredningsmagasin. Har inget emot eftermiddagar heller. Jag bara rådiggar nattliga aktiviteter. Vad jag inte riktigt kan med är en sån skiva med smarta beats som ska få mig att gå igång. För trots artister som Bugge Wesseltoft och Jazzanova så är det här inte speciellt bra. En onödig platta och ett onödigt köp.

Per Lundberg G.B.

DJ TIESTO

"In My Memory"

Playground

Det börjar bra. Första spåren är långa episka svallvågor. Vackert och välgjort. Men vad skivan lider så händer det inte så mycket mer. Samma grej om och om igen. Det finns ingen variation i Tiestos ambienta techno. Därför blir det här en tråkig skiva.

Per Lundberg G.B.

DMX

"The Great Depression"

Def Jam/Universal

Storbrölaren DMX tar i så han skiter ner sig – men så lyckas han göra ett djävulskt starkt album också. Det är hårt som gränit, svart som sot och faktiskt lite skrämmande. Verbala rallarsvingar flyger i luften och repetitiva beats maler på, problemet är att det inte finns nån omväxling, nåt nytänkande. Dessutom är låtarna alldeles för långa, han drar ut på varje låt i drygt fyra minuter utan att det händer så mycket spännande. Detta måste nog åtgärdas.

Så, DMX har gjutit fast sig själv i avgrundsvråls-rappen men verkar trivas där. Och fans har han i överflöd, i alla fall i USA. Här i gulliga Sverige är han skapligt okänd. *The Great Depression* ändrar inte på något.

Gary Andersson

DNTEL

"Life Is Full of Possibilities"

Plug Research/Border

Det definitiva mötet mellan indiepop och elektronisk musik? Bra är det i alla fall. Dntels musik låter som den byggs på ljuden i hans studio: elektriska urladdningar, knarrande stolar och liknande. Nej, nu överdriver jag. Det förekommer många traditionella ljud och instrument på *Life Is Full of Possibilities* också, dock gärna körda genom diverse brusfilter och lite fragmentariskt sönderklippta. Men paradoxalt nog fungerar det. Det är vackert. Utöver några snygga gitarrer utgörs indiepopelementet i musiken av flera gästvokallister, som tillför det där lilla extra. Särskilt imponerar Rachel Haden med sin ljuva Stina Nordenstam-lika stämma, och Benjamin Gibbs i den narrativa (*This Is The Dream of Evan & Chan*). Öppna dina öron och ge Dntel en chans, trots det jobbiga artistnamnet.

Henrik Strömberg

DR. FEELGOOD

"BBC Sessions 1973-1978"

Grand Records

Sjuttioalet var ett ganska ojämnt årtionde, åtminstone vad rockmusiken anbelangar. Visserligen skulle allt bli värre under åttioalet, men med endast några få undantag såg framtiden inte särskilt ljus ut ens under såväl glamrockens som punkens årtionde. Men när glamrocken var en reaktion mot musikerrocken, stod punken i betydligt närmre relation, och uppenbar skuld, till sjuttioalets verkliga farsot: pubrocken. Precis som glammen och punken handlade pubrocken om att återerövra äldre estetiska värderingar, i första hand från rock'n'roll och blues. Men värderingarna förvaltades aldrig. Istället för att utveckla något extraordinärt, nytt och eget utifrån traditionerna, som bland andra The Clash gjorde, stannade pubrocken vid taffliga popbandstolkningar av giganter som Elmore James och John Lee Hooker. Ett av de stora flaggskeppen, och ett av de värsta exemplen på företeelsen, var brittiska Dr. Feelgood. En samling med bandets samlade inspelningar för BBC mellan 1973 och 1978 är med andra ord något man gör bäst i att hålla sig borta från.

Dan Andersson

DRAGONLORD

"Rapture"

Spitfire/Playground

Med ett tidstypiskt namn och logga kunde jag nästan ta gift på att det rörde sig om power metal, men icke då. Istället rör det sig om tyngre saker än så. Med medlemmar från trashbanden Testament och Sadus samt Lyle Livingstone från Psypheria styr frontmannen och gitarristen Eric Peterson (Testament) denna ondskefulla mix av black och trash metal. Att undvika och dra paralleller till framför allt Dimmu Borgir

och Cradle of Filth är svårt. Men istället för att som många band fastna i keyboard-fällan, i form av otaliga symfoniska black metal-mattor, lyckas amerikanerna i Dragonlord även satsa kraft och energi på sin trashådra. Ett tilltag som givetvis ger extra plus i kanten. Debut som gersmak.

Thomas Olsson

DRUGSTORE

"Songs For the Jet Set"

Global Warning/Playground

Jag kommer ihåg att Drugstore gjorde en duett med Thom Yorke. Den var sådär. Vid den tiden kunde herr Yorke röra vid allt och det blev småliffeta tårar. Så Drugstore kom bort någonstans på vägen. Drugstore, som annars rör sig i ett mer cuntrypop-plandskap där sångerskan Isabel Monteiros speciella röst dominerar tillsammans med cello och skira pianoklanger. Det är då inget fel på låtarna, lite trötta bara. Homogent skulle man lite småkylligt säga. Jämntjockt kanske. Paul Niehauss från Lambchop gör inbrott med steelgitarren i fast grepp på inledningsspåret. Självklart.

Vissa saker sticker ut som duetten *the Party is Over*. Men annars blir jag mest trött på Isabels röst efter ett tag, men det är ju en smaksak.

Fredrik Eriksson

EELS

"Souljacker"

Universal

Sångaren E och hans Eels har många likheter med Marilyn Manson. Samma teman: småstadsängest, mobbing, high-schoolskräck och seriemördare (titeln syftar på en mördare som ansåg sig stjäla offrens själ). Musikaliskt vinner Eels mot Manson. Eels skruvade mardrömspop är betydligt intelligentare och mer variationsrik. Inledande *Dog Faced Boy* är totalt manglande och E:s intensiva röst påminner om en Kurt Cobain i högform. Texttrader som "Going back to school tomorrow, hang my hairy head in sorrow" och "Mom wont shave me, Jesus can't save me" säger det mesta.

Mycket är sig likt från *Beautiful Freak*-albumet och det finns flera potentiella hittar i klass med *Novocaine for the Soul*. *Souljacker* känns än mer intensiv och energifylld än föregångaren. Skruvad skräckpop för vuxna.

Karin Lindkvist

TORE ELGARØY

"The Sound of the Sun"

Rune Grammofon/Border

Ett stort stort reverb hänger över hela produktionen på den här skivan som ett blåmålat tak i en stenkyrka. Gitarrexperiment, brus, brum och gnissel vävs samman till en atmosfär som är skön men svarlössnad om man vill hitta teman. Att Tore själv är gitarrist i första hand är det nog ingen större tvekan om, men ibland övergår förtjusningen över hans idéer i en skräckfylld känsla av Steve Vai på syra. Stundtals lysande, men lika ofta fruktansvärt.

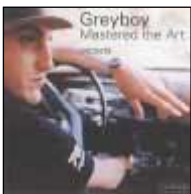
Pigge Larsson

FAITH EVANS

"Faithfully"

Bad Boy/BMG

Med sitt tredje album framstår Faith Evans ännu mer som en av nutidens allra största kvinnliga soulsångerskor. Att Faith en gång var körsångerska åt Mary J Blige är idag egentligen helt ointressant, men ändå är det fortfarande mer regel än undantag att jämföra henne med sin forna arbetsgivare. Det är om inte annat bekvämt för recensenter med deadlinefrossa. Och eftersom fröken Blige faktiskt gjort ett av höstens bästa soulalbum, varför inte? Är *Faithfully* en lika utmärkt skiva som *No More Drama*? Japp. När jag spelat sönder

den om ett par veckor kommer jag nog till och med hävda att den är bättre.

Thomas Nilson

FAUNA FLASH
"Confusion – the Fusion Mixes"
Compost/Border

Smooth. Men faktiskt med en del sväng också. Skivor från triphopjazziga Compost har en tendens att låta alltför välpolerade och rejält tråkiga, men den här remixplattan har en del sköna spår. Mixar från Stereotyp, Dixon, Blue Foundation och Peter Kruder förtjänar att nämnas. Sedan finns här några mindre intressanta skapelser också, precis som väntat. Hälften-hälften, ungefär.

Henrik Strömberg

FRIENDS OF DEAN MARTINEZ
"Wichita Lineman"
Glitterhouse

Friends of Dean Martinez låter som en ohelig allians mellan Ennio Morricone och Pink Floyd. Musiken är instrumental med rundgångsgitarer i förgrunden och med en ändlös rymdklang. Vissa låtar är riktigt bra, men det mesta känns som en smetig massa som på sin höjd skulle kunna användas som bakgrundsmusik till någon form av new age-övningar. När bandet sedan drar på med *Tennessee Waltz* orkar man bara inte mer.

Pigge Larsson

FUN>DA>MENTAL
"There Shall Be Love"
Nation/Playground

Hjärnan bakom Fun>da>mental, Aki Nawaz, serverar upp en mäktigt etniskt diversifierad musikalisk gryta på *There Shall Be Love*. Österländska tongångar dominerar och gör inledande *The Last Gospel* och *Fire Water* till episka verk. Och musiken har en ursprunglighet som är fräsch och inbjudande. Det känns givande att lyssna på *There Shall Be Love*. Även vi västerlänningar börjar väl vid det här laget vänja oss vid den här typen av populärmusik. Annars borde vi.

Gary Andersson

SCOTT GARTH
"Scott Garth"
My/MNW

En för mig helt ny bekantskap och en trevlig sådan. Scott Garth sjunger om hur himlen blöder för de blödande. Texterna är poetiska. Musiken är amerikanskt vemod med lite lite Neil Young. Framförallt så är Scott Garth sig själv och det är han ganska ensam om nu för tiden.

Per Lundberg G.B.

MARY GAUTHIER
"Drag Queens in Limousines"
Munich

Amerikansk singer/songwriterska med folk-influenser, vilket i sammanhanget utläses countrytouch. Ofta lugna, gitarbaserade låtar som släpar fram i den takt den amerikanska landsbygden tillåter. Tyvärr är det en genre som verkar svår att vidga eller utveckla, det är inte mycket som tillåts sticka ut från den formaterade mallen. Mary Gauthier lyckas på ett par spår, och då lyfter det och blir riktigt bra. Men med den explosion av sjungande amerikanskor med gitarr i samma stil som skett de senaste åren är jag rädd att *Drag Queens in Limousines* riskerar signalera förgäves i skivfloden. Albumet släpptes för övrigt redan 1999 i USA, och antagligen hade den haft en större chans även här i Europa då.

Magnus Sjöberg

GAY DAD
"Transmission"
Unique

Tack vare det superba bandnamnet lägger man Gay Dad på minnet. Annars är det inte mycket av den elektrifierade popen på *Transmission* som fastnar. Vissa låtar är

riktigt bra, som svängiga *Now Always and Forever...* Det är inte helt dåligt men det känns lite 1990. Gay Dad blir bara ett namn att läsa i engelska musiktidningar utan att man associerar till något särskilt.

Karin Lindkvist

GODFLESH
"Hymns"
Music For Nations/Zomba

En gång i tiden var Godflesh det hårdaste man kunde lyssna på. Malande och skningslöst muller med Justin Broadrick längst fram. Med rötterna i både Napalm Death och Head of David blev Godflesh en sorts stenhård hybrid. Idag känns det gagigt och totalt oinspirerat. En enda stor gäspning.

Per Lundberg G.B.

ADAM GOLDSTONE
"East Side Stories"
Nuphonic

Det är helt typiskt för Nuphonic att ge ut en sån här artist, men det blir inte roligare för det. För långsamt för att kunna klassas som house eller något annat dansbart, för tråkiga spår och för mycket 1997-känsla. Bolaget borde kanske inrikta sig lite mer på world- och jazzinfluenserna istället för att släppa ifrån sig den här typen av förlegade progression-flirtar. Gosse, vad trist.

Pigge Larsson

STONE GOSSARD
"Bayleaf"
Epic/Sony

Green River, Mother Love Bone, Tempel of the Dog, det egna skivbolaget Loosegroove och elva år med Pearl Jam – gitarristen Stone Gossard har en gedigen meritlista bakom sig nu när han solodebuterar. Vad det gäller soundet från Pearl Jams senaste plattor kan jag ingenting säga, ärligt talat tappade jag intresset för länge sedan. Stone Gossard utgår emellertid från en avskalad och reducerad form av rockmusik. Efter de första lyssningarna ter sig de flesta låtarna mer eller mindre vara jam i reploken eller experimentlåt. Förutom Neil Young-gungande titellåten, för övrigt bäst på plattan, känns inte resterande speciellt intressant. Inledande *Bore Me* har drag av Keith Caputo utan dennes röst och känsla, på *Pigeon* lånar Stone friskt av soundet från Queens of the Stoneage. Helheten känns en aning för splittrad – lite country, laidback jazz och en smula slidegitarr vid lägerelden upplandad med replokalsjam och en nästan ohörbar sånginsats från Mr Stone. Men det är klart, kanske kommer plattan efter 20 lyssningar. Så var-sågod, anta utmaningen. Självt tröttnade jag efter åtta.

Thomas Olsson

GREENLEAF
"Revolution Rock"
Moulten Universe/Border

Svenska stoner-gång som Demon Cleaner och Dozer fungerar bara sådär var för sig, plockas däremot vissa medlemmar ihop börjar saker hända. Här är definitivt det skönaste Hammondorgeln och det gränslösa gitarrspelet från Tommi, utan det hade Greenleaf bara varit ännu ett band med hallucigena drömmar som endast kan riffa som ett B-klassens Fu Manchu. Man har ambitioner att låta som Sonics. Hammondspelet i *Devil Woman* är super-coolt och påminner bitvis om Per Wibergs spel i Spiritual Beggars. Men var Jocke sen tog vägen på resten av plattan är ett mysterium? Och vad har hänt med sångaren Peder från Lowrider, som var med på Greenleafs första 10"? Hos Greenleafs finns friheten att släppa loss alla sina musikaliska idéer, tänk tidiga Monster Magnet, tänk ramlöst. Tyvärr tappar bandet både fokuseringen och låtkvaliteten ju längre plattan går, mycket synd. Men med minnet av psykedeliska *Hallucinogenic*

Phase II eller skumma *The Shipbuilder* i bakhuvudet, kör jag nog plattan en gång till. Bitvis är detta spacerock i det nya milenniet, en medicin man aldrig kan få för mycket av!

Thomas Olsson

GREYBOY
"Mastered the Art"
Ubiquity

Någonting verkar gå snett i varje låt på *Mastered the Art*. Södra Kaliforniens tillbakalutade stil återspeglas intill perfektion av Greyboy som vägrar låta ett beat få växa till sig. Eller också kastar han in underliga ljud och toner där de inte hör hemma. Eller dammar av udda sträng- och percussioninstrument.

Det som är riktigt bra på plattan är instrumentalt (eller näst intill), även om det gulliga hiphop-gunget och scratchingarna i *Unowmylife* funkar skönt. En sällsam cinematisk stämning finner sig allt som oftast, spår som *Polyphonix* och *Instantly* är... högst egna. Och *Marrakesh* är en 150-sekundare byggd av dramatik, snällhet och mjuka klangvärdar.

Mastered the Art är trots sin avighet hemskt lätt att ta till sig. Lättsmält och underhållande avantgarde, från USA dessutom. Kors i taket.

Gary Andersson

GRIEFBIRDS
"Paper Radio"
Planetary Records

Det är i allmänhet säkrast att hålla ett visst avstånd mellan sig själv och ett band som tagit sitt namn från en textrad av The Fugs. Men trots att The GriefBirds, efter låten *Comin' Down*, precis som sina förebilder kommer från New York, upphör likheterna där. *Paper Radio* har, trots några av texterna ("She's the girl with the earthquake eyes/She's a friend to the hobo spies") och den väldigt suspekta albumtiteln, mycket lite gemensamt med vare sig The Fugs eller beatniks. Det har knappt ens något med östkusten att göra. Istället framför Coby Batty och Paul Watson låtar som pendlar mellan Los Angeles (folkmusik-influerad halvvakustisk popmusik i samma ådra som The Byrds och Buffalo Springfield) och San Francisco (gitarrdriven rockmusik nära besläktad med Moby Grape) i en folkvagnsbuss sommaren 1967. Om det nu är bättre?

Dan Andersson

GWENMARS
"Driving a Million"
SeeThru/Playground

Los Angeles-trio som döpt sig efter sångarens dagisfröken, Mrs Mars, gör lättasam amerikansk gitarrpop som bitvis är riktigt catchy. Nonsentexterna som är försök till poesi funkar tyvärr inte, även om influenserna kommer från Cure och Echo & the Bunnymen. *She Hung the Moon* är det värsta exemplet. Gwenmars är alldeles för platta och intetsägande och deras andra fullängdare kommer bara försvinna i musikhavet. Precis som den första.

Annica Henriksson

MERLE HAGGARD
"Roots Volume 1"
Anti/Playground

Den gamle countryräven går tillbaka till sina influenser. Plockar upp gamla örhängen av legendarer som Hank Williams och Lefty Frizzell och gör originaltrogna men samtidigt innerliga versioner. Trots att Haggard lyckas sätta sin karaktäristiska prägel på materialet är det svårt att njuta av sönderspelade låtar som *Always Late*, *Honky Tonkin'* och *The Wild Side of Life*. Visst är det frågan om klassiker, låtar som påverkat den unge Haggard, men jag önskar att han hade valt lite ovanligare spår. Men det kanske kommer på nästa volym.

Robert Lagerström

HALF-HANDED CLOUD "Learning About Your Scale" Asmatic Kitty/Border

I Sverige är det så laddat med att vara troende. I varje fall om man rör sig utanför de frireligiösa kretsarna. Vad jag har förstått är det lite annorlunda på andra sidan Atlanten, där en stor andel troende bekänner sig till församlingar vi i Sverige skulle kalla sekter. Men varför skulle ett eventuellt religiöst engagemang gå stick i stäv med viljan att spela lo-fi-rock eller punk? Se på Soul Junk, dessa avlöpare ur Trumans Water, eller The Danielson Family som idag nått en viss kultstatus. Half-handed Cloud är inte lika hysteriska som de två ovanstående men rör sig ändå lite på samma mark på denna återutgåva (gavs tydligen ut redan 1999 på Corner Room). På lite mer än tjugio minuter kläms hela 25 låtar in. Jag blir lätt andfädd när minst lika många människor är inblandade. Fast det är en John Ringhofer som utger sig som den som är Half-handed Cloud. Men har man många vänner, eller en stor församling, kan man väl låta alla delta med det de kan. En tuba passar alltid fint, särskilt om den bara spelar typ tre toner.

Det är annars klassisk pop som trasas sönder av John. Finfina sångmelodier, små snuttar av hisnade tankegångar genom pophistorien. Fast det är svårt att få grepp om allting när det är i det här komprimerade formatet med en snittlängd på omkring 45 sekunder.

Fredrik Eriksson

THE HANDSOME FAMILY "Twilight"

Trocadero/MNW

Äkta paret Brett och Rennie Sparks söker sig vidare genom det dystra och egendomliga Amerika. Det är fortfarande bra, i låtar som *Birds You Cannot See* och *The White Dog* ordentligt bra till och med, men någon ny *Through the Trees* är det inte. För övrigt hade jag velat höra Rennie sjunga någon låt, det hade gett en fin reliefverkan åt Bretts röst.

Peter Sjöblom

ISAAC HAYES "XL – The Best of Isaac Hayes" Stax/Amigo

Ett nysläpp av den svenska dubbelsamling som kom i begränsad upplaga för ungefär ett år sedan. I nytt omslag, men med samma utmärkta innehåll, med betoning på de tidigaste plattorna. Hits och excellens. Det är svårt att säga mycket om Hayes musik som inte redan har sagts, och ännu svårare att säga något som fångar hans storhet. Den är lika elegant som Hayes utstyrsrar är fula. Med en känsla som startar nere i underlivet, ringlar sig likt en kundaliniorm upp genom hjärtat och ut genom nunnan. *You've Lost That Loving Feeling* blir knappast mer överväldigande än så här. Hayes hade närvaro och ett fokus som får dig att känna dig utvald. Som Jan Gradvall påpekar i häftetstexten: det känns som om Hayes sjöng direkt till dig och ingen annan.

Peter Sjöblom

THE HEAVY BLINKERS "Better Weather" Broddingnagian Records

Det finns bara en anledning att sikta lägre än vad Jason MacIsaac och Andrew Watt gör med *Better Weather*. De älskar den nästan religiöst fulländade popmusik kaliforniska storheter som The Beach Boys, Van Dyke Parks och Sagittarius skapade i slutet av 1960-talet, och egentligen hindrar inget dem från att själva eftersträva och bestiga de höjder deras förebilder uppnådde. Varken vilja eller begåvning saknas. Men naturligtvis när de inte ända fram. Det är det aldrig någon som gör. Däremot kommer de närmare med *Better Weather* än de

gjort tidigare. De står sig till och med i konkurrensen, med The High Llamas som enda egentliga rivaler på topp 5 över de som inte når ända fram. Men det är en förlorarlåta och The Heavy Blinkers är förlorare – oavsett hur högt de siktar. Det är anledningen.

Dan Andersson

BRUCE HENDERSON "Beyond the Pale" Ulfone

Henderson följer upp sin hyfsade *The Wheel's Roll* från 1997 med fler sånger om relationer, brustna hjärtan och livet i stort. Den amerikanske gitarristen, producenten, författaren och låtskrivaren föser ihop roots och rock, pop och country och sätter sin egen prägel på blandningen. Plattans största vinst är texterna men är annars ingenting man inte kan leva utan.

Robert Lagerström

STEPHEN HERO "Lullaby"

Ragoora Records

Varför är det så svårt för poppojkar att göra något nytt?

Varför gör man en godnattvisa för en trasig hund?

Varför placerar man det roligaste spåret näst sist?

Varför låter de övriga låtarna som kopior på REM:s tråkigaste material?

Varför vill Stephen Hero så gärna låta som Michael Stipe?

Varför har man ansträngt sig för att göra snygga intron till i övrigt mediokra melodier?

Varför är det så svårt för poppojkar att göra något nytt?

Evalisa Walllin

BETH HIRSCH "Titles & Idols" K7/Goldhead

Beth Hirsch fortsätter att göra visor med soultouch. Fortfarande står rösten i centrum men till skillnad från förra årets sparsmakade debutalbum satsar hon här på en mer traditionell instrumentering. Hela tre producenter är inblandade varav The Black Dog lägger ut några skönt lunkande stämningar. Men det finns många som vill röra sig i Joni Mitchell-land och Hirsch gör en ganska uddlös skiva som inte sticker ut.

Robert Lagerström

HOOD "Cold House" Domino

De två bröderna Adams i Hood gör gränsöverskridande musik. De blandar enkla popmelodier med upphuggna trummaskiner och samplingar och en släpig matta av gitarrer, syntar och stråkar. Man skulle kunna säga att de gör en Radiohead, fast tyvärr räcker inte låtskrivartalangen fullt ut. *Cold House* är en splittrad platta, på det sättet att vissa låtar är lysande och andra helt överflödiga. Egentligen skulle detta kunnat vara hur bra som helst, men det verkar som om bröderna tröttnat halvvägs.

Pigge Larsson

NATALIE IMBRUGLIA "White Lilies Island" BMG

Hur följer man upp en hit som *Torn*? Natalie försöker men här finns ingen självklar hit. Istället växer skivan för varje lyssning till en enhet, något som hon inte lyckades med förra gången. Första singeln *That Day* är en låt utan refräng och en massa text. En konstig låt som blir bättre för varje gång. Det finns inget som säger att Natalie inte kommer att lyckas den här gången också. Mycket beror nog på att hon mognat som låtskrivare och kanske att hon håller Joni Mitchell högt. Nästa album kan

bli riktigt bra. Nu är det bara OK. Titeln har Bono kommit på.

Per Lundberg G.B.

INCUBUS "Morning Wiew" Sony

När Incubus skulle spela in den här plattan så hyrde de ett stort och vråktigt hus vid Stilla Havet. Det låter därefter. Tillbakalutat på gränsen till oinspirerat eller lojt. Kalifornisk funk-o-metal i light-tapping. Tråkigt så det förslår.

Per Lundberg G.B.

INFINITE MASS "The Face"

Polar/Universal

Infinite Mass slog igenom i Latin Kings kölvatten i mitten på nittioalet. *Infinite Patio* var full av härligt feta refränger som tilltalade såväl hiphopare som rockpublik. Infinite Mass är inte direkt de små gester-nas band. På tredje skivan *The Face* har bandet ytterligare spänt musklerna och blandar hårdrocksriff med elektroniska ljud och en testosteronstinn energi. *Bullet* är en grym låt och resten av skivan har samma kopiösa självförtroende. Amir Chamdin är dessutom en självklar rockstar. Oemotståndligt charmigt.

Karin Lindkvist

JA RULE "Pain is Love"

Def Jam/Universal

Jas sträva stämna var grym på förra årets konstant aggressiva platta *Rule 3:36*, men det är svårt att göra bra ifrån sig när man släpper en platta varje år. Trots att Ja fortfarande ser tuff och vältränad ut är *Pain is Love* mindre intensiv. Han låter som Tupac mer än nånsin, och planenligt medverkar Tupac också på en låt, malande *So Much Pain*. Helhetsintrycket av plattan är dåsig, *Pain is Love* är en vuxen mellanplatta. Skönast är gästande Missy Elliott i X. Och hon går ändå på autopilot.

Gary Andersson

THE JACK BROTHERS "Fructidor - Långt ut på landet" Manifest/Amigo

Fructidor, eller september om man så vill, är en bra månad för Jack Brothers. En av de bästa i revolutionskalenderåret faktiskt. Det luktar sensommarmogen frukt. Man hör musik på håll, musik som ibland låter som Frälsningsarmén på sneddrift i Lönneberga. Som ett slags lagårdsgospel. Eller ängsmarkscountry. Och som senare fyllnat till på brännvin och plötsligt börjar spela arabiskt. Och med texter som i vanlig ordning är allvarsamt lekfulla och lekfullt allvarliga.

Peter Sjöblom

JENIFER JACKSON "Birds"

Ulfone/Border

Jag tror ta mig fan att varenda tjej som plockar upp en gitarr och har sångröst får ge ut skiva. Är jag fördomsfull eller? Jenifer verkar gilla att visa fram sin sång till tonerna av sitt känslolösa gitarrplockande. Man skulle kunna säga att Jenifer är en singer/songwriter. Jag säger att hon suger.

Per Lundberg G.B.

KEITH JARRETT/GARY PEACOCK/JACK DEJOHNETTE "Inside Out"

ECM/Amigo

Inside Out spelades in live förra året med Jarrett, Peacock och DeJohnette åter en gång på samma scen. Trion som tidigare gärna använt standards som utgångspunkt, tar här istället avstamp i en omedelbart friare struktur (sånär som i *When I Fall in Love*). Men det blir ofta på stället marsch. Tycker att Jack DeJohnette inte riktigt hittar flytet bakom trummorna, och Jarrett själv överraskar knappast. Gary Peacocks

spänstiga basspel är den största behållningen.

Peter Sjöblom

KINGS OF CONVENIENCE

"Versus"

Source/Virgin

Jag gillar verkligen ödmjuka, blygsamma nördduon från Norge som blev ett stort namn inom rockvärlden med *Quiet is the New Loud*. På *Versus* har kompisar till killarna, eller andra folk de gillar, adderat diverse oväsen och klätt om de förr så lågmälda och akustiska låtarna i nya elektroniska kostymer. Röyksopp, Andy Votel och Alfie är några. Ladytron har lagt till dataspels-blipp-blopp á la Boulderdash i *Little Kids*, vilket funkarn utmärkt. Det succéartade resultatet visar på en riktig talang för låtskrivande av normmännen, eftersom new acoustic-sånger kan bli minst lika bra i electro-tappningar.

Annica Henriksson

KLICHE

"Planet Confusion"

Memento Materia/Playground

På tredje albumet tar svenska Kliche steget bort från electro-sväng och blandar istället tripphop, electronica och pop. Nya medlemmen Nena sjunger såvliga popmelodier med sval röst över ett bubblande elektroniskt ljudlandskap. Det inledande spåret låter nästan som om det kunde vara taget från Trickys *Blow Back*. Inte så illa. I övrigt låter det väldigt brittiskt och inte helt dagsfärskt.

Robert Lagerström

LENNY KRAVITZ

"Lenny"

Virgin

Trots Kravitzka *Dig in*-singeln når inte nya platta några anmärkningsvärda höjder. Efter den smärre succén med förra, där största hiten var en cover, låter det nya materialet som överblivna skåprester. *Bank Robber Man* är tuff Kravitz-boogie som med syrlig tunga påpekar polisens sätt att hantera sitt jobb: "we don't need a reason, you're going in the can/you look like the bank robber man". Däremot blir jag aldrig det minsta förvånad av Lenny. Aldrig har jag satt maten i halsen. Kanske skulle Kravitz musik må bra av att han hittar några nya hjältar från något annat årtionde.

Annica Henriksson

LACRIMOSA

"Fassade"

Nuclear Blast/MNW

Herregud, Nuclear Blast. Nu börjar till och med de erkända inom branschen få upp ögonen för den tvåhårsfärgade (svart/vit) tyska mannen Tilo Wolff. Efter att ha bevitnat Lacrimosa i Hamburg för många år sedan vet jag vad jag pratar om – Tilo Wolff är gotiskt teatralisk ända in i själen! Skulle man prata med honom önskar han säkerligen han var Lestat eller Armand eller åtminstone född under slutet av 1700-talet. Med tio år på nacken kan Lacrimosa se tillbaka på en gedigen karriär, från dyster gothromantik och svartrock med spår som *Schakal*, *Alles Luge* och *Copycat* till storslagna rockepor (samarbete med London Symphony Orchestra) som den eget skrivna förra plattan, *Elodia*. Med över en miljon sålda plat-ter, utsålda turnéer och listplaceringar är Lacrimosa ett erkänt namn i underground-kretsar, även om hans sätt att sjunga kan diskuteras mer än två gånger. Förra plattan gav Tilo och hans trogna följeslagerska Anne Nurmi blodad tand för orkesterangemang och svulstiga uppsättningar vilket även uppföljaren *Fassade* bekräftar. Men ärligt sagt, vem, förutom de närmast sörjande, orkar sätta sig in i detta? Dessutom sjunger han på tyska!

Thomas Olsson

LAST RITES

"Guided By Light"

Dream Catcher/Playground

Vad händer egentligen? Här går jag och väntar på en ny platta med Fields of the Nephilim men det enda de lyckas ge ifrån sig är en CD med tidigt material (som dessutom redan finns på vinyl). Buuu! Som tur var lyckades jag se bandet på Roskildefestivalen för något år sedan, det var kul, även om flashbacken från tiden då det begav sig var slående. Allt var sig likt – sångaren Carl McCoy hade samma kläder, lika mycket rök och samma hatt som han alltid haft. Det enda som skilde sig var att låtarna hade en mer bombastisk känsla över sig, typ Nephilim. Döm om min förvåning när nu denna platta med bröderna Wright dyker upp? Speedar man upp tempot på en Fields-platta, lägger på elektronik och blandar upp det hela med med episka repetitionssamplingar – voilà Last Rites. Att trummisar inte ska sjunga har tyvärr inte Nod fattat. Lyssnar man noga hör man det klassiska Fields-soundet i bakgrunden, speciellt på *Where the Day Ends* och *Race a Train*. Okej, nu är det nog. Gå ut och köp originalen med Fields istället för denna skit.

Thomas Olsson

LAMBRETTA

"Lambretta"

Universal

Oj. Det här är pinsamt. Jag hoppas verkligen inte att den här plattan sprids utomlands. Det skulle i så fall betyda slutet för svensk musikexports goda rykte.

Det var länge sen jag lyssnade på någonting så fullkomligt vidrigt. Intelligensbefriad arenarock i ett nötskal. Texterna påminner om en fjortonårig klickerbruds klotter på skoltoaletten. Speciellt deras så kallade hit *Bimbo* gör mig trött. Bara för att en tjej är snygg och tar ens pojkvän betyder det inte att hon är en bimbo. Och är det inte killen hon borde vara sur på? Hela skivan utstrålar något fjortisaktigt oproffsig. Bara en sådan sak som att i omslagstexten skriva "Those of you who weren't there for me when I needed you, those who lied to me and those who've just been plain idiots, F... YOU" En aning patetiskt.

I övrigt låter det som en mindre begävd släkting till Garbage som har gått och gift sig med Roxettes senaste skiva. Usch.

Moa Eriksson

PHIL LEE

"You Should Have Known Me Then"

Shanachie/Border

Gudars skymning tänkte jag. Vilket coolt namn – det måste vara bra. Ack vad jag bedrog mig. Inte ens den värsta pub-gubblues du kan tänka dig slår detta. Magplask i glömskans bottenlösa brunn.

Per Lundberg G.B.

LIVE

"V"

Radioactive

Skärsådär jag Lives tio-åriga karriär från debuten *Mental Jewelry* till senaste *V*, dyker ordet "trevlig" upp. Här är nämligen bandet som varken är för högljudda, uppseendeväckande, rebelliska eller bångstyriga. Kort och gott det är "trevlig"musik. Men även om de flesta av deras låtar kan klas-sas som bakgrundsmusik i hotellounge, finns det höjdpunkter. Om det är i Ed Kowalczyks dramatiska röst, den musikaliska stämningen eller helt enkelt i deras bitvis bra rocklåtar magin ligger, är svårt att säga. Omslaget till nya plattan ser nästan ut som en bild på Metallica. Men hav förtröstan – det låter Live.

Deras samarbete med tripphopparen Tricky livar upp och vissa låtar i början av plattan, biter faktiskt till. Tyvärr ramlar de dit ändå. Den alldagliga amerikanska

poprockfällan, som band som Seven Mary Three, Creed och även de själva tagit patent på, slår igen med ett dån. Harmlös och "trevlig"musik för stunden, ointressant, segt och händelsefattigt i längden.

Thomas Olsson

CHARLES LLOYD

"Hyperion with Higgins"

ECM/Amigo

Hyperion with Higgins blev (tillsammans med *The Water Is Wide* som spelades in samtidigt) en av trummisen Billy Higgins sista inspelningar. Inledningen är sömnig men det rycker upp sig ordentligt efter några låtar. När musiken väl fått upp ångan rör den sig med lätthet och utan att tappa stinet. Första höjdpunkten heter *Miss Jessye*, med lättjefullt eleganta solosatser från pianisten Brad Mehldau och John Abercrombie. Abercrombies gitarrer också en distinkt Gabor Szabo-känsla åt *Dervish on the Glory B* innan allting avslutas i den marockanska öken med *The Caravan Moves on*.

Peter Sjöblom

LOVE EXPLOSION

"April 2001"

Bioquest Productions

Ett av de första och ledande proggbanden då det begav sig. I november 2001 låter det som då fast ändå inte. Love Explosion har snyggt till ljudbilden och jobbat ihop med Henryk Lipp i Musica-a-matic-studio. Produktionen är verkligen bra. Allt är på rätt plats. Låtmässigt är det som om tiden stått stilla. Men jag vet inte om Love Explosion är ute efter att låta nutid. Texterna är definitivt 2001. Vad sägs om låten *Chips i Kista*, som handlar om just att göra datachips i Kista. Träffande och roliga texter. Musiken är en axelryckning.

Per Lundberg G.B.

ALEX LOWE

"Boys United Never Die Young"

12 ft wide/Border

Jag tillhörde de där som sprang och köpte Hurricane #1:s *Step into My World* så fort den kom ut. Den var ju ett perfekt stycke popmusik. Köpte sedan fullängdsplattan utanför tunnelbanestationen i Elephant & Castle och blev besviken. Det hade kunnat bli så bra. Hjärnan bakom Ride och en sångare med en fantastisk röst. Men någonstans på vägen tog de fel avart. Andy blir en del av Oasis och Alex släpper en singel som blir etta på den japanska radions spellista. Med eget bolag ger han nu ut en riktig soloplatå (förra året gjorde han albumet *Dreamcatcher* som endast finns på nätet). Hur låter det då? Tja, rösten kan jag inte klaga på. Om det var någon som såg det akustiska giget på Lollipop med Andy och Alex, så har ni där en fingervisning av hur det låter. Däremot är det helt ofarligt, lämnar inga märken i vare sig hjärta eller popnyrd. Killen har blivit gammal och tråkig. Synd.

Annica Henriksson

LTJ BUKEM featuring MC CONRAD

"Progression Sessions America Live 2001"

Good Looking/Goldhead

Nej. Nu får det faktiskt räcka. Någon borde tala om för LTJ Bukem att han skulle fundera på att ta det lite lugnt med skivsläppen ett tag. Jag tyckte verkligen att hans atmosfäriska drum'n'bass var bra en gång i tiden. Men nu känns det som om allt går på tomgång och en liveskiva med MC Conrad vid micken förändrar inte det intrycket. Tio låtar som inte säger någon-ting.

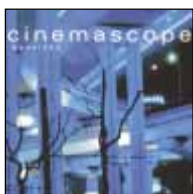
Mats Nilsson

MACHINE HEAD

"Supercharger"

Roadrunner

Första gången jag såg Robert Flynn, sångare, gitarrist och huvudsaklig låtskrivare i

Machine Head, var han arg. De skulle spela men det var problem med ljudet så han kastade öflaskor mot killen vid mixerbordet. När jag sätter på Machine Heads fjärde album verkar inte alltför mycket ha förändrats. Rob låter lika aggressiv som någonsin förr. Med lättitlar som *White-Knuckle Blackout* borde man väl i och för sig inte bli förvånad. Musikaliskt har man glidit en liten smula åt Limp Bizkit-hållet vilket är tråkigt, fast Rob är en bättre sångare än Fred Durst. *Supercharger* är helt ok riff-metal fast det råder inga tvivel om att det räcker gott om man har debuten *Burn My Eyes*.

Daniel Severinsson

MADRIGAL

"I Die, You Soar"

Nuclear Blast/MNW

Att släppa debuten på anrika Nuclear Blast är inte fy skam, men det är klart har man en dörröppnare och producent som Anders Fridén (In Flames) bakom sig förklarar det saken. Redan av det läckra skivomslaget kan man utläsa att Madrigal från Göteborg spelar pianoklinkande, romantisk dyster goth metal i samma skola som Paradise Lost, Anathema och finnarna i Sentenced + 7 000 andra finska band på skivbolaget Spinefarm. Låtarna känns lösa i kanten och låtstrukturerna är ofärdiga. Även tajtheten, dynamiken och gitarristen Martin Karlssons sånginsats ligger idag på gränsen, vilket även bekräftas live. Varför inte ta in en riktig sångare? Bäst fungerar det när Martin visar musklerna och nästan dränks av musiken som i slutfasen på *Taint of Shame*, refrängen på *Same Face* eller i dödsrosslande *Moulded Pain*. Lite mer driv i den låten och mer fokusering runt refrängen och det kunde blivit en pärla. Det känns att Madrigal är på väg men har både erfarenheten och för tunna låtidéer emot sig.

Thomas Olsson

MATEO & MATOS

"Classic Inspirations"

Glasgow Underground

Acid jazz eller discofunk. Jag vet inte vad jag ska kalla det. Jag vill inte kalla det för något. Jag vill glömma att jag lyssnat på den här skivan så fort som möjligt. Riktigt död och själös funkdisco som inte ens Jamiroquai skulle ta i med tång.

Mats Nilsson

RAB McCULLOUGH

"Belfast Blues"

Spitfire/Playground

Den här snubben har varit aktiv sedan 60-talet och har lirat med Hendrix, Small Faces och John Mayall. Rab McColloughs tråkiga pub-blues tilltalar inte mig ett dugg. Tråkigt som fan sa Bull.

Per Lundberg G.B.

MEILI

"My Imagination"

MNW

På sin debut visar stockholmskan Meili att hon verkligen har något. Vackra låtar och bra röst. Med fina influenser som Ricki Lee Jones, Joni Mitchell och Jewel står Meili sig stark i den benhårda konkurrensen. Det svaga är väl just att det är ett debutalbum och att tolv låtar är lite väl mycket. Med färre låtar och en närmare produktion kan nästa album bli en riktig rysare.

Per Lundberg G.B.

JOHN MELLENCAMP

"Cuttin' Heads"

Columbia/Sony

John Mellencamp är vuxen och gör vuxen och ofarlig kommersiell rockmusik. Och han gör det bra. Hans röst är skönt raspig och låtarna är ibland sorgsna, ibland lite käckare. Det hela är dessutom väldigt amerikanskt, *Cuttin' Heads* funkade bra på radiostationer i mellanhavet där folk kör pick-up med bössan hängandes bakom sig.

Cuttin' Heads har öppna landskap i sig. Och det är väl bra.

Gary Andersson

NATHANIEL MERRIWEATHER

"Loveage – Music to Make Love to Your

Old Lady By"

Tommy Boy/Playground

Ett nytt alias till Dan the Automator (senast i Gorillaz) ser dagens ljus. Återigen är det svårt att ta honom på allvar, men den här gången är det faktiskt ganska kul. Ett easy listening-töcken omger hela skivan som annars är mättad med små ljud, melodislingor och samplingar, allt i en smet som andas sexscen i blaxploitationfilm. Nathaniel har inspirerats av *Shaft*, Barry White och andra killar som älskar att använda order *loove*, och medverkar gör storheter som Mike Patton, Damon Albarn och Afrika Bambaataa. Men målen är alldeles för vaga att helga medlen – det låter konstlat och ofärdigt, och när mitt leende lagt sig önskar jag än en gång att Dan kunde göra musik för någon annan än sina frissande polare.

Pigge Larsson

LYNN MILES

"Unravel"

Continental Songs/Playground

Suck! Suck! Suck! Ännu en kvinna som är duktig sångerska och duktig att spela gitarr. Lynn Miles sjunger vackra låtar med en touch av country. Grejen är att det börjar bli alldeles för många kvinnor med gitarr och en touch av country. *Unravel* är absolut inte en usel skiva, bara lite tråkig.

Per Lundberg G.B.

MONOLAKE

"Cinemascope"

Imbalance Computer Music/Border

Techno man kan dansa tryckare till? Varför inte. Monolakes musik är trots allt både långsammare och mjukare än vad som vanligtvis är gångbart på ett dansgolv, samtidigt som den använder sig av de ljud och rytmer som signifierar techno. Som veteran från Chain Reaction-stallet kan Robert Henke i Monolake inte riktigt hålla sig ifrån en och annan dub-influerad basgång, men som helhet känns albumet långt mer västerlänskt än jamaikanskt. *Cinemascope* är ett mjukt ock skönt album, men det kan också låta lite banalt. Det hamnar någonstans mitt emellan den minimalistiska dubtechnon och den elektroniska lyssningsmusiken komplicerade strukturer, inte alltid resulterande i några intressanta synergieffekter i mötet mellan musikstilarna. Angenämmt kanske, men inte engagerande. Å andra sidan är skivans centrala låt, den långa *Ionised*, riktigt bra. Låtens teman får ta tid på sig att utvecklas och skapa en skön stämning. Också intressant är *Alpenrauch*, baserad på samplingar från en schweizisk varuhuskedjas ljudsystem, både kul och vackert.

Henrik Strömberg

THE MURDER CITY DEVILS

"Thelema"

Sub Pop

Här är det skräpig och punkig pop för hela slanten. Som en försmak av hur nästa års fullängdare kommer att låta släpps den här sexspårsskivan, och det låter bra om än inte övertygande. Bandet går på väl upp-trampade stigar, men om man är på bra festhumör kan man lätt bortse från det. För det svänger ordentligt.

Pigge Larsson

NAKED MUSIC NYC

"Reconstructed Soul"

Om/MNW

Reconstructed Soul innehåller enbart låtmateriel från Naked Music NYC:s tre år gamla platta *What's On Your Mind?*. Så man kan undra vad som är meningen med att ge ut allt på nytt. Låtarna *If I Fall* och *It's Love* finns här förvisso i tre remixar

vardera och de är endast släppta som 12" innan. De övriga fyra spårarna är direkt hämtade från den förra skivan och det känns minst sagt trist.

Inte så att det är något fel på materialet. Inte alls. Skivan har en skön spännvidd från riktigt bra vocal house (Naked Spirits Mix av *If I Fall*) som får igång vilken fest som helst, till skön storstadssjazzig down-tempo i *3 AM*. Men att försöka få detta att se ut som en ny fullängdare och inte som ett mix- och gamlafavoriteralbum suger. Undrar varför det inte syns i låtlistan på konvolutet... fast som sagt: musiken är bra och det är väl det som räknas egentligen?!

Mats Nilsson

NO RETURN

"Self Mutilation"

Listenable/MNW

No Return kan man lita på, med tio år på nacken vet de var trashskåpet ska stå! EP:n *Red Embers* var det senaste de gav ifrån sig innan de la sig själva på is 1996. Men med comebacken *Self Mutilation* och nya sångaren Steeve Petit upprätthåller och vidhåller bandet härmad sin skoningslösa höghastighetstrash. Genom att plocka russinerna från Slayer, Morbid Angel, Napalm Death och tidiga Sepultura har dessa fransmän lyckats med ytterligare en utomordentligt god kaka som både doftar gott och smakar ypperligt.

Thomas Olsson

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS

"51 Phantom"

Warner

Det börjar ta sig. Hänger killarna med T-Model och R.L. i några år till så kan det bli något riktigt bra av N.M.A. vad tiden lider. Det verkar finnas en massa tekniskt kunnande. Det som det faller på är känslan. Den kan man aldrig träna sig till, den kommer med åren. En klar förbättring från förra plattan dock. Soundet är enklare och råare och absolut inte producerat. Bluesen är inte död. Längre leve bluesen.

Per Lundberg G.B.

OLIVIA

"Olivia"

J/BMG

Född i Brooklyn. Sjöng i kyrkan som liten och ägnade en stor del av tonåren åt att sjunga Michael Jackson-låtar för kompisarna. Upptäcktes av stort skivbolag och skrev förra året kontrakt. Visst, Olivia rinner rakt ner i standardmall 1A för r'n'b-sångerskor. Behöver jag tillägga att Olivia dessutom ser ut som hetaste puddingen i stan?

Nu har, som bekant, utseendet ingenting med musiken att göra, och det är långt ifrån revolutionerande att påstå att en välslidnad yta spelar en allt större roll i musikindustrin. Men Olivia har definitivt gjort det lätt för skivbolaget att lägga ihop ett plus ett. Inget i ovanstående resonerang hindrar *Olivia* från att vara en bitvis stark platta. Olivia har attityd och en gatu-mentalitet som gör att mina öron delvis klistras fast vid högtalarna. Produktionen är tidsenlig light-bounce blandad med sedvanliga ballader. Tyvärr gör balladerna att *Olivia* på sina ställen saggar rejält. *'Til He Comes Home*, där Olivia beskriver klassisk längtan efter kåkararsnubben som hon inte kan leva utan, gör att jag famlar med fingrarna i halsen. Då känns den lustfyllda *Are U Capable* med öppningsraden "Get your cocks stiff and change the topic" mer angelägen. Olivia undrar, vilket också är klassisk r'n'b-retorik, helt enkelt om vi grabbar klarar biffen.

Björn Magnusson

OMAR AND THE HOWLERS "Big Delta"

Provogue

Kent "Omar" Dykes blandar gammalt och nytt och fortsätter på den inslagna vägen av rockande blues och r'n'b med träsksmak. Kompet är blytungt och Omars grymma röst ett riktigt rivjärn, en stämma som faktiskt skulle kunna ge gamle Captain Beefheart en match.

Robert Lagerström

OZZY OSBOURNE

"Down to Earth"

Epic/Sony

Mannen/myten/rösten är tillbaka! Efter återföreningen av Black Sabbath 1997 höll många andan. Blir det en ny Sabbath-platta, eller var det bara en engångsgrej? Det blir en ny platta!

Nu trodde ingen på en ny soloplatå, vilket inte minst den bleka och slätstrukna *Ozzmosis* bekräftade. När ryktena om att Ozzy trots allt skulle släppa en ny började jag funderade över vilka som skulle medverka: gitarristen Zakk Wylde var sparkad och under *Ozzmosis*turnén ersatt av stenstoden Joe Holmes; skulle Sabbath-basisten Geezer Butler ställa upp igen – och hur var det med trummisen Deen Castronovo, eller är det fortfarande livetrummisen Randy Castillo? När nu Ozzy återvänder efter sex år är sydstatsleazaren och övertonernas man, Zakk Wylde, tillbaka. Tyvärr ingen ny Randy Rhodes den här gången heller. Geezer är utbytt mot Robert Trujillo (*Suicidal Tendencies*) och bakom trummorna har Mike Bordin (*Faith No More*) tagit plats.

Helhetsoundet är Ozzy solo. Vissa låtar hamnar nära *Ozzmosis* medan andra håller sig runt *No More Tears*-perioden från 1991, utan några direkta hitar. Bästa låten är Sabbath-doftande *No Easy Way Out*. Herregud, inte visste jag att Zakk hade sådana Tony Iommi-komplex! Överlag känns Zakkis gitarrspel klart förändrat jämfört med förr: Riffigt, tungt och rakt brukar vanligtvis inte vara hans grej, även om inte alla låtar går i de spåren. Smörballaden *Dreamer* inte bara doftar John Lennon, den fullkomligt stinker. Singelspåret *Gets Me Through* kommer efter några lyssningar och tillhör plattans ljuspunkter, *Junkie* känns sådär. Otroligt nog sjunger Ozzy bättre än på mycket länge. Att den mannen lever är ett under i sig, att han också kan sjunga är ett mirakel! Mannen med nio liv är återigen att räkna med – även om han stapplar fram. Nu återstår bara väntan på Sabbath-plattan. Succé eller kalkon?

Thomas Olsson

THE PATTERN

"Immediately"

Wichita Recordings/Border

Småspretig punkrock från USA, i samma skola som Green Day, framförd på ett nonchalant och slackeraktigt sätt. En kombination som egentligen borde låta hyperintressant. Men det är det inte. Pubertal röst hos sångaren, tunna låtidéer och genomskinligt ljud. Kan vara okej live, men är trist på platta. Detta gör vi 1000 gånger bättre i Skandinavien!

Thomas Olsson

PINBACK

"Blue Screen Life"

Cutty Shark

Pinbacks svala och känsliga anslag är som en lisa för min själ. Duon gör popmusik som tvekar i dörren som tjuren Ferdinand i Madrid. De vill hellre lukta på blommorna.

Låtarna är demoaktigt charmiga och sävliga. Gitarrerna plockar. Texterna bär på långa tåg av längtan och det manifesteras också genom den bräckliga sången. Men de har samtidigt glimten i ögat utan att på något sätt skojsa till det. Det kallas visst

nördighet. Pinback är sålunda popnördar. Det är inte jag. Men *Blue Screen Life* är en rakt igenom bedårande platta som aldrig kommer att figurera på topplistorna. Men det gör inget, vissa saker vill man nästan hålla för sig själv.

Gary Andersson

PLAYGROUP

"Playgroup"

Source/Virgin

Producenten Trevor Jacksons Playgroup skapar ett trevligt discoflyt på denna självbetitlade debut, men det riktiga lyftet utblir. Det är småmysigt, groovigt och hemtrevligt med ett antal schyssta basgångar. Men också stelbent och odynamiskt. Jag berörs inte av nån låt, de bara flyter förbi. Med undantag av Paul Simon-covern *50 Ways to Leave Your Lover* som går i baktakt.

Det svänger, men utan själ.

Gary Andersson

POWDERFINGER

"Odyssey Number Five"

Universal

Sliten poprock förpackad i ett havsblått omslag. En människa som sakta singlar ner mot vattnet. Powderfinger har satt ihop ett ganska konventionellt poprockalbum med de obligatoriskt malande gitarriffen som framkallar den ångestfyllda känslan av ensamhet. Smekande stråkar som mjukar upp den skitiga ljudbilden.

Den här typen av pop har en pojkkattig charm. Jag får en tydlig bild av hur deras replokal ser ut med skitigt golv och nitiskt putsade instrument. Den plägsamt affischerade väggen med musikbilder i total avsaknad av brudar eftersom de stadiga flickvännerna säkert tittar in ibland. Musiken är sprungen ur en ganska vanlig vardag där alla ges ett likvärdigt utrymme. Varken gitarrerna, basgången, de energiska trummorna eller den raspiga rösten tar över. Helhetsintrycket är snyggt och välbearbetat.

Och visst finns känslan av frustration där uppblandad med en smula nutidsbeaktelse. Rak och ren poprock helt enkelt. Vilket också gör det svårt att flipa eller floppa *Odyssey Number Five*. Den är ganska lätt att vara utan, samtidigt som den samsas ganska bra med popsamlingen i skivhyllan. Varken mer eller mindre.

Evalisa Wallin

THE PROVENANCE

"25 Hour, Bleeding"

Scarlet/MNW

För ett tag sedan såg jag en konsert med Tiamat. Inte kul, däremot var förbandet The Provenance mycket mer intressant. Med stämningar från band som My Dying Bride, Anathema och The Gathering tänker nog de flesta: "Åhh, ännu ett svintrist goth-band". Men inte då. Tjusingen med The Provenance är att med dessa ingredienser i grunden kryddar bandet sin anrättning med både progressiva inslag, folkmusik, dödsmetallsång och ljuva kvinnotoner och flöjt från Emma Hellström. Kanon! Det händer inte ofta att jag sätter på en skiva och längtar efter nästa spår! Gitarristen Joakim Rosén är imponerande, vilket känsla och vilket häng! Parallellt till andra band skulle närmast bli Amorphis (*Elegy*-plattan), till viss del Sentenced och ibland The Gathering även om The Provenance verkar hittat sitt eget sound. Med denna gnistrande debutplatta bakom sig törs jag knappt tänka hur de ska följa upp den. Faan va kul det är när det kommer en platta som är riktigt bra!

Thomas Olsson

PULLEY

"Together Again for the First Time"

Epitaph/MNW

Ännu ett amerikanskt poppunkband med dirty omslag har nått oss. Detta är ungefär

som vilket liknande band som helst. Lika många hysteriska fans i ung ålder och lika många gubbar som tycks ha fastnat i en kronisk fjortioårskris. Dessutom samma förmåga att helt mot din vilja fastna i din hjärna och på dina läppar likt hungriga blodglar. Men det finns faktiskt en skillnad. En liten del av dessa band har ändå förmågan att skriva texter. Det har Pulley. Även om det kanske skulle passa ypperligt bättre till någon annan slags musik, så är det ändå det som räddar skivan. Musiken är ointressant och glider mest förbi, men det känns ändå som om de kan göra bättre. Till exempel låt nummer 10, kort och bra och visar att det någonstans döljer sig något med bra musiksmak. Då känner man hur det börjar rycka i nerven, även om det må vara lite. Man ska ändå kanske ge Pulley en chans och åtminstone lyssna i affären. För vem vet, även den fulaste ankunge kan bli en svan (kliché, kliché men dock så sant).

Tove Pålsson

RECEIVER

"Teddy Has Stopped Breathing"

Hoof Boy/Border

Skir musik som Receivers har lätt att hitta till mitt hjärta. Låtarna är så vackra att de knappt håller ihop. Rytterna är mjuka, harmonierna sveper runt dig och stråkarna svävar ovanför huvudet. Och sången är finmaskigare än ett slöjflor. Jag återvänder gärna till *Teddy Has Stopped Breathing*, speciellt när tempot ute i den riktiga världen är för högt.

Gary Andersson

REMEDY

"The Genuine Article"

Wu International/MNW

Debut från ännu en av Wu-Tang Clans lärjungar. Och tråkigt nog har Remedy, som också producerar, lyssnat ingående på sina förebilder. *The Genuine Article* är till stora delar fylld av trötta domedags-beats och fraseringar som känns återanvända. Spår som *Can Can* och *Girlfriend* räddar Remedy från magplask.

Björn Magnusson

JUSTIN ROBERTSON

"Revtone"

Nuphonic

Justin "Lionrock" Robertson släpper sin första skiva för ansedd Nuphonic. Ett bolag som specialiserat sig på deep house. Men här låter det annorlunda. En sprakande samling danslåtar i gränslandet mellan disco, house, synthpop och electro är nämligen vad som väntar. De flesta låtarna är uteslutande avsedda för dansgolvet, men *The Ice Bureau* och *Love Movement* är exempelvis mer downtempo och förmodligen tänkt att fungera som hemmalyssning också. Och just där ligger problemet med skivan. Den går knappt att lyssna på om man inte står på ett dansgolv. Låtarna inleds spännande men sen händer inte så mycket. För en DJ som förstår att mixa in en lagom dos av dessa låtar i ett set är detta ett tips. För den som vill ha house-musik för hemmabruk är detta inte plattan att köpa.

Mats Nilsson

CALVIN RUSSELL

"Rebel Radio"

SPV

Hur många countryartister behövs det för att byta en glödlampa? Fyra! En som sätter i en ny och tre som sjunger om den gamla. Riktigt så illa är det nu inte för Calvin Russell även om han ofta lutar sig mot det förgångna. Han spelar musik i gammal god texastradition och lånar låtar av bland andra Townes Van Zandt, Gillian Welch och Jagger/Richards. Men har även komponerat några själv, till exempel fullträffen *Country Boy*. Och *Wild Roses* av

Kimmie Rhodes är förstås alltid ett utsökt val.

Robert Lagerström

SADOVAJA "White Depression"

Memento Materia/Playground

Sadovaja visar på nya skivan upp ett annat ansikte där technon byts ut mot rockig pop i samma stil som Fiona Apple och PJ Harvey. Det är bitvis medryckande med vackra stråkar, snygga arrangemang och kraftfull sång. Sara Zodiak har förmågan att kunna sjunga rockigt men även skönsjundande stillsamt. I *Someone Save My Man* lyckas hon låta hjärtskärande bedjande. En av skivans bästa ballader *Skin and Bone* är en suggestiv berättad historia med kuslig närvaro. Bellkvartettens stråkar tillför det där lilla extra.

Precis som skivans titel antyder så innehåller det här en stor dos svenskt vemod. Det är bra men blir ibland för mycket av det goda. Det är ingen särskilt upplyftande platta om nu någon trodde det. Här finns stor musikalisk begåvning men det lyckas i sin helhet inte riktigt fånga mig. Det är för trist och förutsägbart. Jag har hört det förut. Det regnar, kärleken gör ont och det är synd om människorna. Vissa låtar kommer säkerligen att gå på höghörs i radio och jag skulle inte bli förvånad om det blev en grammis för årets bästa album. Självt kommer jag lyssna på ett par spår ibland men definitivt hoppa över tråkig utfyllnadsmusik som *Never Leave this Town*, *The Only One* och sega *Gone Again*.

Moa Eriksson

SAFARI SEASON

"Growing Young"

Zip Records

Hur gammal måste man vara innan man börjar tala om att man känner sig allt yngre med åren? Någonstans mellan 35 och 40? Anders Lindgren och Lars Ryen i Stockholms-baserade Safari Season har gott och väl passerat den gränsen, åtminstone att döma av titelspåret på debut-EP:n *Growing Young*. Influerade av huvudsakligen tidiga The Beach Boys, på den tiden de var klädda i randiga skjortor och poserade med surfbrädor, lyckas de ändå förvandla sex halvtintressanta poplåtar till intetsägande och trist gubbsjuke-rock. När Safari Season lyckas som bäst påminner de om när Satus Quo gjorde gemensam sak med strandpojckarna för några år sedan. Och det visade sig ju vara en riktigt dålig idé.

Dan Andersson

SAXON

"Killing Ground"

Steamhammer/Playground

"We are heavymetal", hävdade engelsmännen i Saxon i slutet av 70-talet. Och de var det. Då!

Från debutplattan *Saxon* från 1979 och fram till liveplattan *The Eagle Has Landed* 1982 var verkligen Saxon, Iron Maiden och Judas Priest oslagbara inom genren N.W.O.B.H.M. Men på 1984 års *Crusader* började Saxon flirta med den amerikanska marknaden i hopp om att göra musiken mer lättillgänglig och accepterad. De tre efterföljande plattorna blev således rejäla magplask – Def Leppard-rock! Men 1991 försökte Saxon med plattan *Solid Ball of Rock* återgå till heavy metal igen. Nja! Inför *Metalhead* från 1999, hade engelsmännen lyssnat in sig på den tidens trend: aggrometal. Resultat: mer muskler än melodier. Nya plattan är visserligen bättre än förra men saknar fortfarande starka låtar och övertygelse i soundet. För även om Biff Byford sjunger bättre än någonsin haltar gitarrspelet markant. Inte faan är detta HM, snarare Rainbow och DIO-rock eller till och med Gamma Ray

eller Primal Fear i den tyskdoftande speedattacken *Dragons Lair*. Okej, visst blixtrar Saxon till ibland, som i vissa partier på *Killing Ground* eller *Deeds of Glory*, men annars spretar soundet fortfarande åt den mer inställsamma USA-marknaden, vilket är synd.

Thomas Olsson

THE SCARR

"Animal Enemy"

Spikefarm Records

Norsk violinmetal kittlar inte dödsskönt i kistan. Det kittlar nämligen inte ett dugg. Svulstigt och flottigt pompöst utan nån som helst känsla. Bort.

Per Lundberg G.B.

PETER SCHIRMANN

"Fluchtweg St. Pauli"

Crippled Dick Hot Wax

Det är ganska sällan befogat att ge ut film-musik på skiva. Det här är inget undantag, tvärtom är det som vanligt svårt att begripa meningen med att musiken ifrågasätts utanför sitt ursprungliga sammanhang. Dessutom handlar det om fullständigt livlös cabaretartad fuskjazz, skapad med maskiner och utan riktigt blås. Och något säger mig att den här formen av smaklöshet bara kan komma från ett enda land i världen: Tyskland.

Pigge Larsson

WILLY SCHWARZ

"Home"

Cleartop

Fram till för ett par år sedan mest känd för att ha varit livemusiker åt Tom Waits, har nu Willy Schwarz släppt sitt andra soloalbum. Precis som vid debuten är den ett starkt argument till att lära känna Schwarz som egen kompositör mer än musiker åt andra. *Live for the Moment* var ett resultat av hans vistelser i Indien, vilket också hördes, ibland kanske lite för väl. Här är de indiska influenserna nedtonade, även om de är klart märkbare. Men musiken, inklusive kompet, har rört sig mer mot det västerländska. Fortfarande finns en liten folktouch, men kanske mer amerikansk än något annat. Sångmelodierna tenderar ibland till och med att bli kabareinspirerade: som i *Italia*, där Schwarz nästan låter som en nonchalant Marc Almond. Samtidigt som musiken breddats i jämförelse med debuten, har materialet stramats upp; det känns aldrig spretigt eller ojämnt. Ungefär som att Willy Schwarz även musikaliskt hittat hem. Och önskar att fler kunde göra det, på alla nivåer.

Magnus Sjöberg

SHANDON

"Fetish"

Bloom/V2

Punk eller ska från Italien kan verkligen få vänta några år till för min del. Det blir en helt annan grej när andra länder än de anglosaxiska eller nordiska ska spela punk. Det funkar inte riktigt.

Per Lundberg G.B.

SHAPE OF DESPAIR

"Angels of Distress"

Spikefarm Records

Så förbannat vackert och storslaget på samma gång. Finska Shape of Despair spelar ambient metal långsamt och hårt. Fast ändå lyckas man förmedla en känsla av mjukhet, nästan som en dröm eller som att gå på molnen. Ett självklart köp i höst.

Per Lundberg G.B.

SHED SEVEN

"Truth be Told"

Artful/Border

Häromdagen frågade en kille mig om Shed Seven fortfarande existerar. "Javisst, svarade jag, en ny platta är på väg", på vilket han gav mig ett förvånat uttryck. Men så konstigt är det inte, den här killen hade tappat spåret av Rick Witter och co redan efter andra plattan *A Maximum High*. I

Sverige har vi aldrig varit så imponerade av Shed Seven, de är bara ett av alla dessa indieband som poppade upp tidigt 90-tal. I England däremot lyckas Shed Seven alltid få sina konserter utsålda. På deras fjärde fullängdare har bandet bestämt sig för att bli mer indie igen, det vill säga mer oberoende. De lämnade Polydor för Artful och bytte ut gitarristen Banks mot Joe Johnson – som faktiskt var med i begynnelsen, innan bandet fått kontrakt. Däremot märker man som lyssnare inte av några större förändringar. *Truth be Told* låter som... ett Shed Seven-album. Och vågar jag tillägga, ett lite tråkigare sådant. Visst, refrängerna finns kvar, men det är ju ingen *Speakeasy* eller *Where Have You Been Tonight?* Trummisen hamrar dock fortfarande på koskällan. *Step Inside Your Love* är väl det spår som jag skulle kunna se en hitpotential i. Denna platta lär inte värva några nya fans, indie-eran är sedan länge förbi. Men ni som fortfarande tror att det är 1994, lär ni inte bli besvikna på *Truth be Told*.

Annica Henriksson

SISTER FLO

"Boys of Cat"

Han Soo Voice

Finskt band som begår albumdebut, och gör det med den äran. Sister Flo låter ofta brittiska i tonen, men är inte bundna vid något europeiskt popok, utan lyckas på ett närmast subtilt sätt blanda in olika referenser till något någorlunda eget. *Going Nowhere* låter som ett amerikanskt Belle & Sebastian. *Lastleg* som ett villrådigt Radiohead som gått vilse i en lobby på ett lo-fi-hotell. På samma gång tillbakalutat behagligt och hurtigt popigt är *Boys of Cat* ett album som berör utan att bli påfrestande intimt. Här finns både djup och yta, men hur ofta man än skrapar på ytan blottar sig något nytt. En intressant debut av ett intressant band.

Magnus Sjöberg

SLUMBERPARTY

"Slumberparty"

Poptones/Border

The Velvet Underground var nog först. Visserligen hade The Beatles och The Beach Boys redan fyra år tidigare förenat vokalgruppsformatet – influerade av flickgrupper som The Crystals och The Ronettes – med ett lite tuffare rockanslag, men de var båda lite för sofistikerade. Det var med The Velvet Underground, i synnerhet debutskivans naivt popinfluerade gitarrskrammel, det började. Sedan dess har många band trampat samma mark, men bara två har haft någon bestående historisk betydelse: The Ramones och The Jesus & Mary Chain. Så när de fyra flickorna i Detroit-bandet Slumberparty albumdebuterar med 13 låtar fyllda med gitarrer, stämsång och en uppenbar känsla för pop, är det mer än befogat att misstänka att de slitit ut sina vinylutgåvor av så gott som samtliga ovanstående band. Det är inte nytt, inte det minsta revolutionerande, och kommer inte att föranleda någon historieomskrivning. Vad det däremot är, är 48 minuter av ögonblicklig hängivelse och omedelbar pop-musik. Och det räcker långt.

Dan Andersson

SOLAR FIELDS

"Reflective Frequencies"

Ultimae Records

För alla som gillar FSOL, Biosphère och Orb finns nu ett svenskt alternativ från Göteborg. Våldigt begåvat och välgjort. Det här är ett mästerverk om 14 låtar värda vartenda öre det kostar att köpa den.

Per Lundberg G.B.

SONGDOG**"The Way of the World"****Zara/Border**

Lyndon Morgans plågade stämma är speciell. Songdog från England låter skört som kristall. Poplåtarna växlar från smått till stort. Mycket akustiskt, luftigt och atmosfäriskt. Ett intressant band på en intressant label väl värd att kolla upp.

Per Lundberg G.B.

SONGS:OHIA**"Mi Sei Apparso Come Un Fantasma"****Paper Cup**

Recensionssidorna i Groove har redan en gång tidigare använts att belysa den alltför försvinnande betydelsen av liveskivor. Då var det Luna, den här gången handlar det om Secretly Canadians guldkalv Jason Molina och hans lågmält ödesmättade Songs:Ohia. Åtta gitarrdrivna låtar över sammanlagt drygt 55 minuter har samlats från olika spelningar i Italien och givits ut av det italienska bolaget Paper Cup, vilket förklarar plattans obegripliga titel. Fem av låtarna är nyskrivna och gör i och med *Mi Sei Apparso Come Un Fantasma* skivdebut, vilket förklarar varför samtliga endast benämns som *Untitled* på konvolutet. Vad som däremot inte förklaras är varför arbetsnarkomanen Molina valt att ge ut de nya låtarna i liveversioner hellre än att spela in ett nytt studioalbum. Det är mer än ett år sedan förra skivan *Ghost Tropic* kom, vilket är ett långt uppehåll för produktiva Songs:Ohia. Inte heller finns det, enligt Secretly Canadians pressinformatör Jonathan Cargill, några planer på något nytt från Molina än på ett tag. Istället får man hålla till godo med de i genomsnitt strax under sju minuter långa (alldeles för långa) liveversionerna av de nya låtarna. Men det känns bara otillräckligt.

Dan Andersson

SOULSTICE**"Mixed Illusions"****Om/MNW**

Som titeln antyder består denna CD av remixede låtar. Originalen återfinns på Soulstices debutplatta *Illusions* som kom i våras. Jag har tyvärr inte hört *Illusions* så jag vet inte hur stor skillnaden är. Klart är i alla fall att *Mixed Illusions* är en mycket trevlig bekantskap. Det här är funkig soul-disco som är lika bra på klubben som hemma i vardagsrummet. Hela skivan håller hög klass och inslagen av nu jazz, funk, house och downtempo gör att resultatet blir en blandad påse dansgodis. Absoluta favoriten är Miguel Migs petalpusher mix av *Fall into You*. En effektiv houselåt som får mig att tänka på Everything But The Girls gamla hit *Missing*. Basens tunga driv kontrasteras skickligt med Gina Renes svalt självfulla stämma. Tjusigt.

Mats Nilsson

SOURCE OF LABOR**"Stolen Lives"****Subverse/MNW**

Om Wordsayer, Negus 1 och Vitamin D själva får välja så kallar de sin musik för "something for your ass and something for your mind". Source of Labor är nämligen den typen av grupp som kör "When I say conscious, y'all say nass" på sina konserter och de tycker det är viktigt att rapen betyder någonting. Killarna kommer från Seattle och har representerat underjorden där sedan 1992, men *Stolen Lives* är deras första album. Alltså är det en fullmatad historia där det känns som om de verkligen ansträngt sig att visa hur många olika stilar de behärskar. Om sådan här hiphop kan man absolut inte säga "sell-out" eller "wack". Däremot kan man säga "traditions-bunden" och att den trots höga ambitioner inte når riktigt ända fram. Musiken är för tråkig och rapparna för anonyma.

Daniel Severinsson

BUBBA SPARXXX**"Dark Days, Bright Nights"****Beat Club/Universal**

Bubba är först ut med fullängdare på Timbalands etikett Beat Club. Ingen har väl missat hiten *Ugly* med ett av demonproducentens bästa beat på länge. Timbalands bidrag är överlag de vassaste även om bland andra Organized Noize Productions har med några låtar. Den svaga länken är tyvärr Bubba själv. Hans version av sydstatsflow är mest seg och tråkig och jag fattar inte varför Timbaland signat just honom. Ville han nödvändigtvis ha en vit kille för att nå ut till en större publik måste det ändå finnas tusentals bättre rappare att välja bland.

Daniel Severinsson

DAVID STACKENÄS**"The Guitar"****Häpna/Amigo**

David Stackenäs spelar på sin akustiska gitarr på praktiskt taget alla sätt utom det den är byggd för. En liten överdrift kanske, men det är sällan som Stackenäs tar ett vanligt, enkelt ackord. Istället skrapar han mot strängarna, knäpper fram stumma ljud, gnisslar. I princip stöder jag ambitionen att gå bortom konventionerna, att hitta nya vägar i utkanterna för det möjliga. Men risken är att det blir avantgardism för sin egen skull, och att musiken sätter sig över lyssnaren. Det blir idéonani snarare än kommunikation. Detta tycker jag *The Guitar* är ett utmärkt exempel på.

Peter Sjöblom

LINDHA SVANTESSON**"Far from Alone"****Caprice**

Rikskonserter har tillsammans med Caprice utnämnt Lindha Svantesson till årets Jazz i Sverige-artist, vilket bland annat resulterat i CD:n *Far From Alone*. Att röstexperimentalist Svantesson rör sig i avantgarde-kretsarna bland exempelvis David Stackenäs och Mats Gustafsson hörs det inte mycket av. Visserligen spänner skivan över ett relativt brett spektrum stilar, men musiken vågar inte livet, varken stilistiskt eller känslomässigt. Till och med i de mer spräckliga partierna, där det finns en möjlighet att dödsföraktande kasta sig ut, stannar musiken tryggt ett par steg från kanten. Hade de vågat mer, hade de garanterat vunnit mer också.

Peter Sjöblom

SYKES**"I Witness"****Iris Light/import**

Kontrollerat. Distanserat. På gränsen till andefattigt.

Martin Stovey kallar sig Sykes när han blandar attraktiva beats med tungsint stämning. De sånglösa låtarna är stillaflytande och utdagna. Klangerna ekar tomma. Och jag tappar intresset. Eller snarare flyter bort. Till ett mentalt tillstånd som Martin Stovey säkert vill försätta mig i. Jag gungar ovanpå det salta vattnet. Solen försöker tränga igenom diset. Vinden är still. Musiken porlar. Sakta. Obönhörligt.

Gary Andersson

SYMPTOMS**"Apathy"****Swim**

Svårt apatisk löper man risken att bli när danska *Symptoms* (alias Klaus Ammitzböll) når högtalarna. Musiken består av ambienta syntbasslingor, monotont gitarrplonk och trafikbrus. Ganska skönt att somna till vid bakfylla, men annars fyller inte den här skivan någon större funktion.

Pigge Larsson

BILLY BOB THORNTON**"Private Radio"****Lost Highway**

Den amerikanske skådespelaren och regissören uppfyller en gammal dröm och albumdebuterar. Resultatet blir ett dussin country- och rockdoftande spår som till största delen är skrivna av Thornton själv. Inte så illa även om sångrösten inte bjuder på några större variationer, ett par texter är rätt patetiska och kompet i längden känns väl studiotorr. Riktigt bra är *Starlight Lounge* vilken Billy Bob knäpat ihop med självaste Dwight Yoakam och duettpartnern Holly Lamar.

Robert Lagerström

THE THING w/ JOE MCPHEE**"She Knows..."****DISKAHOLICS ANONYMOUS TRIO****"Diskaholics Anonymous Trio"****Crazy Wisdom/Universal**

Trion The Thing (Mats Gustafsson, Ingebrigt Håker Flaten och Paal Nilssen-Love) inledde Crazy Wisdoms serie utgivningar med en platta med starka Don Cherry-hyllningar. *She Knows...*, där de är förstärkta med trumpetaren och saxofonisten Joe McPhee, är inte lika lyckad. Det är visserligen jazz som är fri till namnet, men inte lika mycket i känslan. Det dröjer länge innan de hittar ett avspänt flyt, i Frank Lowes *For Real*. Covern på PJ Harveys *To Bring You My Love* är ett intressant grepp dock.

Diskaholics Anonymous Trio är Mats Gustafsson tillsammans med Thurston Moore och Jim O'Rourke, i en inspelning från Kulturbro-festivalen i Ystad förra året. Den låter som man kan vänta sig. Moore gnider mot strängarna och skrapar med gitarrkontakten, Gustafsson flämtar lågfrekvent i olika blåsinstrument och O'Rourke bearbetar ljud i en dator. De har svårt att komma ur avantgardismens egna konventioner, och ärligt talat är det inte särskilt roligt att lyssna på.

Peter Sjöblom

TINDERSTICKS**"Trouble Every Day – Original****Soundtrack"****Beggars Banquet/Playground**

Någon har glömt vrida åt kranen. En vacker akustisk gitarr plockar. Tystnad. Två marackasstötter. Tystnad. En ångestladd trumpet. Tystnad. Stämningen i *All the Animals Come Out at Night* från Taxi Driver känns inte alltför avlägsen. Jag blickar igenom CD-häftet och möts av bilder på ett älskande par som på nästa sida bytts ut mot blodiga sår och förvridna kroppsdelar. Claire Denis film med Vincent Gallo i huvudrollen kommer att ha premiär på biodukarna till våren. *Trouble Every Day* är alltså ingen vanlig Tindersticks-platta, utan ett soundtrack med korta kusliga spår med titlar som *Killing Theme* och *Room 321*. Till skillnad från *Nenette et boni* (regi: Claire Denis) känns detta som ett mer genuint soundtrack gjort direkt efter filmen, medan det förstnämnda utgjordes av instrumentala versioner av tidigare Tindersticks-låtar eller i annat fall med texter översatta till franska. *Trouble Every Day* inleds och avslutas dock med det vackra titelspåret där Stuart och Dickon sjunger duett så ögonen blöder. Tyvärr är det bara där man får njuta av Stuarts röst. Men som vanligt är Tindersticks mästareliga på att bygga upp stämningar och framkalla starka känslor och givetvis måste denna skiva införskaffas lika väl som allt de utgivit.

Annica Henriksson

TOMMY CASTRO BAND**"Guilty Of Love"**

Dixiefrog/Amigo

Var det inte David Coverdale som sjöng *Guilty of Love*? Tommy Castro Band spelar den mätte mannens blues. Tommy saknar passion och lidelse. I mina öron låter det som om Tommy skrivit alla sina låtar när han just avslutat en brakmiddag. Den bästa bluesen görs av utsultna snubbar som slitit en dag på bomullsplantagen eller de kilar som kört sin traktor ute på fälten. Den bästa bluesen görs av de som låtit svetten stilla hungern. Tommy Castro är proppmätt och gör blues därefter. Enda anledningen till att lyssna på den här skivan är att John Lee Hooker gör ett av sina sista framträdanden.

Per Lundberg G.B.

TRAIN**"Drops of Jupiter"**

Sony

När öppningsspåret på amerikanska Trains andra album *Drops of Jupiter* beskrivs i skivbolagets pressrelease som "en rökare som kommer få dig att rulla ned fönstren för att känna vinden i håret", vet man att man har att göra med reklamfilmsrock. Reklamfilmsrock? Det är nästan som vuxenrock. Det låter i alla fall som vuxenrock. Eller åtminstone så som rockmusik lanse-ras till 35-åriga småbarnspappor. Musik som fungerar som en del av självbilden, som ett soundtrack till de vardagshjältar som Gillette försöker göra av de som använder deras rakhyvlar. För att musiken inte ska verka alltför slätstruken känner man sig dessutom nödgad att i pressreleasen göra klart att med rör sig om "alternativ rock" och att deras spelskicklighet leder dem mot "provocerande nya riktningar". Men det är svårt att låta sig luras. Musiken är lika mycket skit som snacket.

Dan Andersson

TRISTANIA**"World of Scars"**

Napalm/MNW

Romantiskt, sensuellt och ytterst stämningsfyllt. När band som Theatre of Tragedy söker sig från detta gotiska koncept borrar kollegorna i Tristania sig allt längre in i urberget med rosorna som vapen. Inför bandets tredje platta har den ljuva sångerskan Vibeke Scene brutit med growlaren Morten Veland och istället hyrt in Ronny Thorsen från Trail of Tears, två rensjungande män och Pete Johansen (The Scarr) på violin. Ett drag som ytterligare spår på stämpeln gotiskt förförande och för tankarna till tidiga My Dying Bride, speciellt med tanke på violinen. Sedan förra plattan, *Beyond The Veil* från 1999 har Tristania utvecklats betydligt. Nyare grepp som industrisamplingar, drumbeats och modernare takter gör musiken mer innehållsrik. Experimentlustan, dramatiken och de musikaliska kasten är kraftigare men mer sammanfogade, lyssna bara på *The Shining Path* eller *Tender Trip on Earth* och förtrollas av atmosfären. Bandet leker med stämningar och atmosfärer för att i nästa sekund bryta av med smattrande dubbelkaggar, tunga gitarrer, avgunds-growlingar och storslagna körer. En av de manliga rösterna är så stark, mäktig och klar (inte growling) att jag genast förknippar honom med Michael Gira från insomnade Swans, en utmärkt kontrast till högsjungande Vibeke. Det här skulle jag vilja se och höra i en kyrka. Pax Vobiscum!

Thomas Olsson

AL TUCK**"The New High Road of Song"**

Broddingnagian Records

Omslagets strukturtapetiga brunhet döljer en amerikansk singer/songwriter. Inspirationen från Bob Dylan är tydlig och

den basgångande gitarren ramar in mjuka berättelser.

Enkelt. Skulle lätt kunna reduceras till bakgrundsmusik, inte ägna någon uppmärksamhet utan bara flyta. Samtidigt är Al Tucks tredje album, men första på Broddingnagian Records, den typiska söndag-i-sängen-musiken. Tankfull och kaxig med sina självhyllande rader. I omslagshäftets förord förespråkar Tuck att varje barn kan och ska lära sig sjunga och ger även exempel på övningar. På ett sätt har han fortfarande kvar denna barnsliga charm i sitt eget material. Hans röst är inte särskilt stark och melodislingorna skriker inte av nydaning. Viljan att säga något finns dock där. Och att visa på möjligheter för alla att nå ut till andra med musik. Detta utan att *The New High Road of Song* blir tråkig. Möjligtvis en smula medioker rent tekniskt, men stark i sin enkelhet.

Evalisa Wallin

TYPE:**"Type:"****Nylon/Border**

Jag har lyssnat på den här portugisiska skivan ett antal gånger nu, och jag kommer inte ihåg någonting. Jag kan knappt minnas vilken typ av musik det är. Triphop... soft drum'n'bass... nåt åt det hållet. Men omslaget är snyggt.

Henrik Strömberg

US3**"An Ordinary Day in an Unusual Place"**

Universal

Okej, jag gillade den snyggt jazziga låten *Cantaloop* som kom för typ 150 år sen, men mina förväntningar på denna nya platta med US3 var inte överdrivet uppskruvade. Och visst handlar det fortfarande om brassigt blås, funkig bas, snodda beats och cool sång, men den sköna schlager-känslan låtar som *Let My Dreams Come True* framkallar är klockren. Och flera låtar svänger rejält. Det är svårt att motstå helt enkelt.

An Ordinary Day in an Unusual Place aspirerar dessutom på att vara politisk, eller i alla fall ett vedträ i diskussionselden. Vardagsvåldet stöts och blöts i *Enough*, bookletens collage speglar resultaten av människors hänsynslöshet och habegär och *World No More* påminner om Michael Franti presenterar med sitt humanistiska korståg Spearhead. Skönt. Och viktigt. Blandat med svalt jazzklubbssångare som *Get Out* och *Dead End Street* blir resultatet överlägset. Jag är positivt överraskad. Vad skönt det känns.

Gary Andersson

UTAH CAROL**"Comfort for the Traveler"**

Stomping Ground/import

Utah Carol är en pojkk/flick-duo från Chicago som gjort en platta tidigare, *Wonderwheel*. *Comfort for the Traveler* går i samma stil, drömsk pop med en lätt touch av country. Det låter mysigt och ombonat; här finns inte mycket som river ifrån. Den konsekventa hållningen är både en styrka och en svaghet. Å ena sidan är det musik att förnjöt vegetera i, å andra sidan blir det lite enahanda i längden. (Kan beställas via www.utahcarol.com)

Peter Sjöblom

JIMMIE VAUGHAN**"Do You Get the Blues?"**

Artemis/Sony

Tragiskt förolyckade gitarrvirtuosen Stevie Rays lillebrorsa väljer på *Do You Get the Blues?* vägen ner i den rotfyllda delen av blusträsket där det stompas på i maklig takt. Och visst låter det Bourbon Street-turistigt emellanåt men förvånansvärt många låtar känns... äkta. Som *Out of the Shadows*. Och *The Deep End*. Jag är glatt överraskad av den relativa avsaknaden av

gubbighet. Allting är ju relativt. Plattan *Do You Get the Blues?* är exempelvis relativt bra.

Gary Andersson

VUE**"Find Your Home"**

Sub Pop/MNW

Ännu ett helt lysande, ja lysande, band från San Francisco. Kvartetten Vue lirar sexig glammig rock'n'roll, vars sångare frustar som en gång Bobby Gillespie. Jag får gåshud och hjärtklappning på samma gång. Mm-mmm. Influenserna från Stones, Stooges och Make Up märks på plattans första halva, medan den senare utgörs av gungig men skitig r'n'b. USA mår kanske inte bra på alla fronter just nu, men det gör de sannerligen på den musikaliska. Storsäljande The Strokes har smältit dörarna vidöppna så nu måste andra skynda i deras fotsteg. Som vanligt handlar det ju om bra timing. Strokes, Black Rebel Motorcycle Club och White Stripes får ytterligare en värdig konkurrent i Vue, som nu släpper sitt andra album. *Find Your Home* är helt underbar, när helst den skulle ha släppts.

Annica Henriksson

MIKAEL WIEHE**"Sånger i tiden"**

EMI

I över trettio år har Mikael Wiehe skrivit låtar och med aldrig sinande engagemang kämpat för en rättvisare värld. Vilka låtar han skrivit: *Flickan och kråkan* har tyvärr blivit en lägereldsparodi men *Keops Pyramid*, *Mitt hjärtas fågel* och *Victor Jara* är svenska klassiker. I det välmatade texthäftet skriver Mikael Wiehe kommentarer till varje låt. Intressant läsning om John Lennon, hyllningen till Björn Afzelius, stoltheten över "de ungdomar som demonstrerar mot den globala girigheten", vreden över ett Sverige som säljs ut till högstbjudande. Titeln kunde knappast vara mer passande, Wiehes sånger känns obehagligt aktuella. Att man får gå till vrålpunkare som Skitsystem för att hitta vassare samhällskritik säger kanske mest om andra artisters flathet och brist på intresse. Men så är det, Mikael Wiehe är mer punk än de flesta.

Karin Lindkvist

WILLIAMS TRAFFIC**"And the Fugitive"**

Catalogue/MNW

Nicolas Kantorowitz från Sporto Kantes och Frank Williams levererar svårartad och ultracool europeisk-storstad-dub, som en slags symfoni över efterdyningarna till det tredje världskriget. Dekadent munstyckes-rökande musik. Hjärtat är bortkopplat. Något säger mig att duon inte bryr sig om vad jag eller du tycker om deras musik. Detta är något de bara gör. Som de måste göra. Kanske är Williams Traffic bara ett sidoprojekt. Fast nödvändigt. Och riktigt kul.

Gary Andersson

THE WOLFGANG PRESS**"Everything Is Beautiful"**

4AD/Playground

Att klämma in 17 låtar på en och samma platta tycker jag personligen är självmål. Så till vida du inte spelar i Agoraphobic Nosebleed, Nasum eller Pink Floyd. Det hjälper inte att det är en samling från 1985 till 1996, det låter ändå som en axelryckning. Osammanhängande och oinspireerat. Har svårt att tänka mig att ens die-hardfans uppskattar det här.

Per Lundberg G.B.

RONNIE WOOD**"Not for Beginners"**

SPV/Steamhammer

På det dramatiska omslaget kan man se en hord med hunner som rider fram med spända pilbågar med blicken fast mot hori-

sonten. Ron Wood är också med. Han sitter uppflugen på en pålle. Hans blick är inte i horisonten. Ronnie sneglar snett bakåt. En ganska beskrivande bild på hur det låter. Inte för att jag väntat mig några extrema förändringar, men ändå. En sån snubbe som Ron Wood kan man begära lite nytänkande av. Bäst på skivan är covern *Rock & Roll Star* av Byrds.

Per Lundberg G.B.

ZEN GUERRILLA

"Shadows on the Sun"

Sub Pop/Border

På andra albumet för Sub Pop kör Zen Guerrilla över det mesta med sin skräpiga hårda rock med bluesbotten. Kvartetten från Delaware vet hur feta ylande gitarrer ska låta och sångaren Marcus Durant kan pressa rösten till det yttersta. Men ändå känns slutresultatet något splittrat och lite ofärdigt.

Robert Lagerström